

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kad

BEEHAVIOR

G.M. FAIRY

Bad Behavior

Bir Polinatör Aşk Hikayesi

G.M. Fairy

Copyright © 2024 by G.M. Fairy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İnsanların ne düşündüğünü umursamayan herkes için bu imkansızdır.

Content Warning

Bu kitaptaki içerik uyarılarının tam listesi için lütfen Instagram'ıma @g.m.fairyauthor gidin ve biyografimdeki bağlantıdaki Google Dokümanlarını kontrol edin.

Contents

- [1. Bölüm 1: Baryx](#)
- [2. Bölüm 2: Jennessa](#)
- [3. Bölüm 3: Baryx](#)
- [4. Bölüm 4: Jennessa](#)
- [5. Bölüm 5: Baryx](#)
- [6. Bölüm 6: Baryx](#)
- [7. Bölüm 7: Jennessa](#)
- [8. Bölüm 8: Baryx](#)
- [9. Bölüm 9: Jennessa](#)
- [10. Bölüm 10: Baryx](#)
- [11. Bölüm 11: Jennessa](#)
- [12. Bölüm 12: Baryx](#)
- [13. Bölüm 13: Jennessa](#)
- [14. Bölüm 14: İcra Memuru](#)
- [15. Bölüm 15: Baryx](#)
- [16. Bölüm 16: Jennessa](#)

[17. Bölüm 17: Baryx](#)

[18. Bölüm 18: Jennessa](#)

[19. Bölüm 19: Jennessa](#)

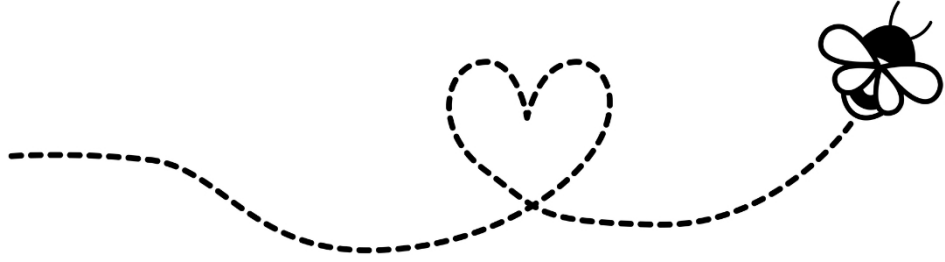
[20. Bölüm 20: Baryx](#)

[21. Bölüm 21: Jennessa](#)

[22. Bölüm 22: Baryx](#)

[23. Bölüm 23: Jannessa](#)

[Okuduğunuz için](#) -
[teşekkürler!](#)

Bölüm 1: Baryx

"A Dikkat, Baryx, kısa bir süre sonra Mavi Gezegen'e iniş yapacak."
Başımın üstünden dahili telefon sesi geliyor.

Neredeyse zamanı geldi. Hayatım boyunca hazırlandığım görev sadece birkaç dakika uzaklıkta.

Karyolamdan doğruluyorum ve kendimi dengelemek için ellerimi kısa siyah saçlarımda gezdiriyorum. İşte bu kadar. Türümün bu gezegene ayak basan ilk üyesiyim. Gergin değilim; akla gelebilecek her türlü senaryo için eğitim aldım ama karnıma dolan garip duygulara engel olamıyorum.

Odamın en ucundaki aynaya doğru yürüyorum ve görünüşümün envanterini çıkarıyorum. Ayrılmadan önce fotoğraf çekilecek. En iyi şekilde görüldüğümünden emin olmak istiyorum. Ne de olsa tarih yazıyorum. Arkamı dönmeden önce köşeli çenemin her bir tarafını yakından inceliyor, tüylerimin eşit şekilde tıraş edildiğinden emin oluyorum. Gemideki kuaföre tam olarak güvenmiyorum. Evdekiyle aynı değil ama yeterince iyi bir iş çıkardı ve küçük ayrıntılara takılmanın bir anlamı yok. Bu bitkinin sakinlerinin vücutlarının her yerinde çılgınca uzayan kıllar var.

Çıkışa doğru yürüyorum, elimi sensöre doğru sallıyorum ve metal kapı kayarak açılıyor. Yaşam alanıma son bir kez daha bakıyorum ve görevim süresince nerede uyuyacağımı merak ediyorum. Mavi Gezegen'deki türlerin çamurda uyuduğu biliniyor ama hedefimi bulduğumda kendime bir yatak yapıp yapamayacağımı merak ediyorum.

Kovan'ın kontrol odasına giderken görevimin ayrıntıları kafamın içinde dönüp duruyor. Parlak koridorlar ıssız. Düşüncelerimi dağıtacak hiçbir ses yok. Ne yapacağımı biliyorum ama görevlerimi sanki işaretleyeceğim bir kontrol listesi gibi düşünmek beni sakinleştiriyor. Bir numara: Gezegenin atmosferinde yolumu bulmak. Çok kolay. İkinci görev, o kadar da değil.

Köşeyi dönüp kontrol odasına giriyorum, ekibimin vızıltısı etrafımda duyuluyor.

Kaptan Barban Hive'ın pruvasında duruyor, her zamanki gibi sakın ve kolektif, cam duvardan Mavi Gezegen'e bakıyor. Kaslı, siyah ve sarı kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, etrafındaki konuşmaları duymazdan gelerek yeni evime bakmaya odaklanmış görünüyor. Göz ucuyla beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor. "Baryx! Günün Polen Jokeyi," diye seslenerek bana doğru yürüyor. Polen Jokeyi, tozlayıcıların aldığı bir lakaptır. Bu bir sevgi ifadesi ama tüylerimi diken diken ediyor.

Onun sözleri ekibin geri kalanına işaret veriyor. Takım arkadaşlarımla altısı da dikkatlerini bana çeviriyor, sırtımı sıvazlamak ve cesaretlendirici sözler söylemek için yanıma geliyorlar. Bailiff hariç hepsi bir kenarda duruyor, kaşları çatık ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

Bailiff benim en büyük hayranım değil; antenlerim statümü kıskandığını gösteriyor ama bana verdiği alanı takdir ediyorum.

Bialar sırtıma tokat atarken "Bunu sen halledersin," diyor.

"Neredeyse geldik," diyor Bane kıkırdarak ve başımın üstünü okşuyor.

Zoraki bir gülümseme takındım. Onların açık sözlerine ya da sevgilerine ihtiyacım yok. Çoğunlukla içime kapanık biriyim ama görünüşe göre bir takımda olmak belli bir şekilde davranmamız gerektiği anlamına geliyor, tüylerimi diken diken eden bir şekilde.

Kalabalıktan ayrılıp öne çıkıyorum ve Kaptan Barban'a sesleniyorum. "Kalkışıma ne kadar kaldı?"

Sanki bir işaretmiş gibi, kontrol panosundan gelen robotik ses "Kalkan etkinleştirildi" diyor.

Kovan'ın içinden söyleyemeyiz ama şu anda Mavi Gezegen'den herhangi biri için görünmez durumdayız. Bu ekstra bir önlem, çünkü yaşam formlarının bu tür teknolojik ilerlemeler yapabileceğine dair hiçbir belirti yok. Tüm gezegen milyonlarca yıl daha az evrimleşmiş durumda - burada olmamızın ana sebeplerinden biri de bu.

"İşte bulduk." Yüzbaşı Barban siyah ellerini birbirine kenetlemiş, yüzünü boydan boya kesen yara izinin altından gözleri heyecanla parlıyor. "Sizi göndermeden önce son bir bilgilendirme yapalım. Odayı boşaltın."

Ekip çıkmadan önce sırtıma bir tokat attı.

"En iyi dileklerle," diyor Bailiff ayrılmadan önce, ifadesi sözleriyle uyuşmuyor. Çıkarken dikenli mohawk'ı neredeyse tavana değiyor. Sınır dışı edilmemde hazır bulunmayacak çünkü kapsülümün planlandığı gibi kalkmasını sağlamak için kontrol merkezinde ona ihtiyaç duyulacak. Endişelenmiyorum.

Benden hoşlanmamasının görevimizin herhangi bir bölümünü engelleyeceğini sanmıyorum. Tıpkı benim gibi, görev hepimizin içinde derinlere işliyor.

"Oturun." Kaptan Barban boş bir sandalyeyi işaret ediyor ve karşımdaki sandalyeye oturuyor.

Görev başladığından beri her gün bir brifing aldık. Uzun zaman önce eğitime başladığımdan beri ayrıntılar beynime kazındı. Rejimin felsefesi, tekrarın en güvenilir işçiyi yaratmasıdır. Bu noktada görevimin adımlarını unutmak tam bir aptallık olurdu ama mesele hatırlamak değil. Mesele, görevin varlığının her bir parçası haline gelmesi.

Kaptan Barban sandalyesinde arkasına yaslanmış, zırhlarının içinde korunan kanatlarını arkasına sıkıştırmış. "En baştan başlayın."

Boğazımı temizliyorum, sırtımı dik ve kanatlarımı omuzlarımın üzerinde tutuyorum. "Şüphe çekmemek için gezegenin atmosferine kompakt formumla sızarak başlıyorum." Gezegen sakinlerinin bizim kompakt halimize benzer bir yaşam formu türüne sahip olduğuna dair kanıtlar var. "Sonra, bir dişinin yerini tespit ediyorum." Duruyorum. Hayatımın büyük bölümünde bu adımları tekrarlardım. Konumum için yetiştirildim. Ama şimdi bu görev nihayet gerçekleştiğine göre bunları yüksek sesle söylemek beynimi tekletiyor ve durumun ciddiyetini düşünmeme neden oluyor. Elbette daha önce de farklı gezegenlerde başka yaşam formlarıyla temasa geçtik ama bu tür bir görevle hiç karşılaşmamıştık.

Kaptan Barban öne doğru eğiliyor, boğazını temizliyor ve beni inceliyor. Sanki beni daha iyi tanımak istermiş gibi antenleri seğiriyor. "Devam et."

Başımı hafifçe sallayarak düşünce tarzımı yeniden kazanıyorum. "Evet, kan grubu, yaş ve genetik özelliklerine göre mükemmel dişi örneği bulduktan sonra onu yakalayacağım. Yumurtaları döllenmeye hazır hale gelene kadar bekleyeceğim ve döllenme için ortamı ve konumu mükemmel durumda tutmaya dikkat ederek onu dölleyeceğim."

Tekrar duruyorum, kalbim aniden göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Evde, tozlaşma sadece türümüzün tek dişisi olan Kraliçe üzerinde gerçekleştirilir, ta ki bir sonraki Kraliçe iktidara gelene kadar. Tozlayıcılar doğuştan atanır - eğer kaderimde farklı bir tür tozlaşma yazılmamışsa benim de doğuştan hakkımdır.

Bana bu Mavi Gezegen dişilerinin resimleri gösterildi -renksiz, tüysüz, vücutlarındaki yamalar dışında derileri olmayan. Hayatım boyunca resimlerine maruz kaldığım için bu fikre karşı hissizleşmişim, ama şimdi

Birine yakın olma, onu kalın tohumlarımla doldurana kadar içine girme düşüncesi beni huzursuz ediyor.

"Baryx."

Kaptan Barban kaşlarını çatarken transımdan çıkıp arkama bakıyorum.

"Özür dilerim. Evet, bir sonraki adım. Üç hafta sonra dişinin rahmine sızıyorum, döllenmiş embriyoyu topluyorum ve Kovan'a çıkarılmaya hazır olduğumu bildiriyorum." Gezegen sakinlerinin zaman anlayışını çoktan benimsedik. Zamanı tekil aylarının döngüsüne göre ölçüyorlar. Bu ilkel bir uygulama, ancak onların zaman ölçümüne göre hareket edersek dişi yumurtlama döngüsünü anlamamız daha kolay olacaktır.

"Çok iyi." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bu türlerle bir yıl kadar birlikte yaşamaya hazır mısınız?"

Gerginlik omurgamdan geçiyor. "Elbette öyleyim. Mükemmel bir dişi örnek bulmanın zaman alabileceğini biliyorum." Antenlerim Kaptan Barban'ı kaplayan şüpheyi okuyabiliyor. Bu kısa görüşmenin biraz kayalık olması, göreve fazlasıyla hazır olmadığım anlamına gelmiyor.

Başını sallamadan önce bana uzun ve sessiz bir bakış atıyor. "Son bir şey daha, bu görevin önemini anlat."

Sakin ol. Görev amacının düşüncelerimin arkasından akıp gitmediği tek bir gün bile yok. "Amacımız daha yüksek bir tür yaratmak. Türümüzü kolayca çoğaltacak ve gençleştirecek bir tür. Amacımız Mavi Gezegen'i Koloni'nin tüm üyeleri için daha iyi bir yuva haline getirmek, onu yeniden yaşamla doldurmak ve orijinal sakinlerine birlikte yaşamının en uygun yolunu öğretmek."

Kendime güveniyorum. Bu göreve tüm kalbimle inanıyorum. Nüfusumuzun azaldığını gördüm - son kraliçeler Koloni için yeterli yaşamı destekleyemedi. Endüstrimizi ve üretimimizi sürdürecektir yeterli genç nüfus olmadığı için acı çeken yaşlı nesil oldu. Daha fazla yavruya ve daha fazla kaynağa sahip yeni bir gezegene ihtiyacımız var.

Mavi Gezegen ve nüfusu mükemmel bir çözüm. Atmosferleri bizimkiyle neredeyse aynı ve farklı görünmemize rağmen genetiğimiz yavrular için mükemmel bir şekilde uyuyor. Gezegenlerinin yüzde yetmiş biri su ve bizim beş gezegenimizden daha fazla organik madde içeriyor. Evlerinin sunduğu her şeyle daha gelişmiş ve medeni olacaklarını düşünüyorsunuz. Biz de bunun için buradayız. Varlığımızı sürdürürken türlerini bir sonraki seviyeye taşımalarına yardımcı olmak için - mükemmel bir kombinasyon.

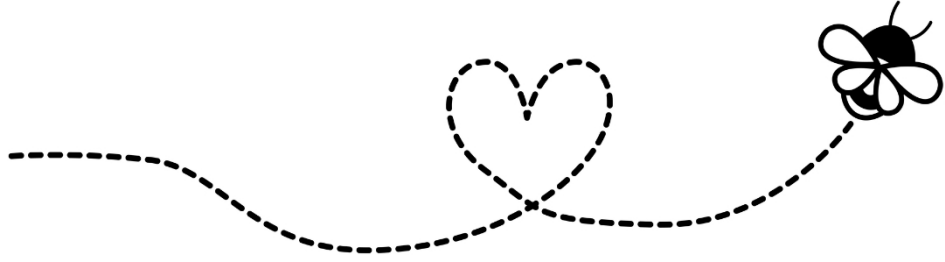
Bu görev plandaki sadece ilk görev. Döllenmiş bir embriyo getiren ilk tozlayıcı olacağım. Bilim adamlarımız yavrunun her iki gezegende de gelişmesini sağlamak için testler yapacaklar.

Oradan yavaş yavaş daha fazla dışının arasına sızacak, liderleriyle temasa geçecek ve basit düşünceli yaratıklara karşılıklı fayda sağlayan bir ilişki kurabileceğimizi kanıtlayacağız. Ben sadece oyunun ilk parçasıyım, hafife almadığım bir iş.

Kaptan'ın antenleri inancımı okumuş olmalı. Başını salladı ve ayağa fırladı. "Sanırım hazırsın." Sırtımı sıvazlıyor ve tüylü elini bana uzatıyor.

Ayağa kalkıyorum, neredeyse ondan bir baş daha uzunum ve elini sıkıca tutuyorum.

Başının yan tarafına dokunarak, her yerden iletişim kurmamızı sağlayan implante edilmiş cihazı etkinleştiriyor. "Ekip, hava kilidine doğru ilerleyin. Baryx'i dışısına götürelim."

Bölüm 2: Jennessa

Ön kapı çalıyor ve ben ayağa fırlayıp arka ofisten mağazanın önüne doğru koşuyorum. Damarlarımda endişe dolaşıyor.

Elimdeki seyrek çiçek çeşitlerinden bir şey istiyor ve elimde olmayan bir şey değil. *Lütfen lale istiyorum, diye* tekrarlıyorum içimden.

Onun bir müşteri değil, sadece Kent olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Saat neredeyse on bir buçuk ve hala müşteri yok. Bu şaşırtıcı değil çünkü bu son birkaç haftanın ortak temasıydı. Hayal kırıklığı içimi kemiriyor ama o fark etmeden yüz ifademi değiştirmeye çalışıyorum. "Merhaba tatlım! Bugün uğrayacağını bilmiyordum."

Dükkâna giriyor ve ön tezgâha yaslanıyor, yüzü gülümsemesiyle ışıldıyor. "Bunu planlamıyordum ama az önce olası bir işten e-posta aldım ve sana göstermek istedim. Kutlamak için seni yemeğe çıkarabileceğimi düşünmüştüm."

"Bu harika! İş nedir?" İçimdeki şüpheyi gizlemek için elimden geleni yaparak gülümsüyorum. Kent asla çaba gerektiren bir iş istemez, bu yüzden bu fırsat muhtemelen gerçek olamayacak kadar iyi.

"Çılgınca aslında. Tim'i hatırlıyor musun? Liseye beraber gitmiştik. Onunla yıllardır konuşmuyordum ama dün gece bana ulaştı ve ne yaptığımı sordu, ben de ona iyi bir fırsat aradığımı söyledim. Kader olmalı çünkü kendi işini yeni kurduğunu ve ekibini büyütmek istediğini söyledi."

"Vay canına, onun işi ne?" Zaten tertemiz olan tezgahı silerken, parlak yüzeydeki yansımamı izliyorum. Kahverengi gözlerim koyu halkaların üzerinden bakıyor. Omuz hizasındaki kahverengi saçlarım kuru ve düz duruyor. Son birkaç haftadır hiç çiçek siparişi almadığım için çok ihtiyacım olan dinlenmeye kavuştuğumu sanırsınız ama ben sinir hastası oldum. Bu ay dükkân kirasını nasıl ödeyeceğimi düşünmekten zar zor uyuyabiliyorum.

"Bu bir bıçak işi ama paranın döndüğü yer bıçak satmak değil. Bu daha çok bir işe alım fırsatı. Tek yapmam gereken bazı eski dostlarıma ulaşmak, onları bıçakları satmaya ikna etmek ve arkama yaslanıp pasif gelirin gelmesini izlemek."

Ve işte orada.

"Kent." Gülümsemesi kaybolurken ona bakarak iç geçiriyorum. Bronz teni parlıyor ve kafasındaki her bir kahverengi saç mükemmel bir şekilde dökülüyor. Keşke ben de onun gibi olabilsem. Hiç parası yok ve bu onu pek rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

"Ne?" diye soruyor, büyük kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak. Hangi kız spor yapan bir erkek arkadaş istemez ki? Ama kaslı vücudunu fark etmek bana onun iş aramak yerine spor salonunda ne kadar çok zaman geçirdiğini hatırlatıyor.

"Ne kadar?"

"Ne demek ne kadar? Ne kadar ödüyor? Bu altıma kaç kişi alabileceğime bağlı. Ters çevrilmiş bir pizza gibi. Kabuk benim için ne kadar çok para kazandırır, tepeye doğru o kadar erir." Piramit şemasının erkek versiyonunu anlatırken elini bir üçgen şeklinde konumlandırıyor.

Yirmi yedi yaşında, benimle aynı yaşta. Nasıl olur da daha önce piramit şeması diye bir şey duymaz?

Derin bir nefes alıyorum, ellerim elimdeki beyaz bezi sıkıyor. Kent konuşurken dükkânın çevresine göz gezdiriyor, etrafta duran çiçeklerin envanterini çıkarıyorum. Çiçekler beni her zaman sakinleştirmiştir. Dükkânımın en sevdiklerimle dolu olmasını isterdim: şakayıklar, ayçiçekleri, lahana gülleri. Bunun yerine, bulabildiğim tek şey kimsenin istemedikleri: karanfiller, bebek nefesi ve bir ton lale.

New York'ta her şey daha pahalı ve büyük paralarınız yoksa çiçekler çok az ve yüksek faizli işletme kredisi olan yeni bir çiçekçi dükkanı olarak bu kesinlikle sahip olmadığım bir şey. İklim değişikliğini, milyarder Over Lord'ları ya da zincir restoranları suçluyorum; bilmiyorum. Gerçek şu ki, kimsenin sizi umursamadığı aşırı nüfuslu bir şehirde kendi başınıza geçinmeye çalışan bir kadınsanız, Amerikan Rüyası'nda uyumak çok zor.

En azından bekâr değilim. Sahip olduğum için çok şanslı olduğum erkek arkadaşıma geri dönüyorum.

İç çektim. "Kent, yani bu sana ne kadara mal olacak?" Ya da bana mı demeliydim, çünkü bir başkasını finanse edecek parası olmadığını biliyorum.

"iş girişimi."

Gözleri kararır ve ağzı kaşlarını çatar. Öfke nöbeti başlasın.

"Bunu hep yapıyorsun, Jennessa. Benim için asla mutlu olamıyorsun ve her zaman beni yıkmanın bir yolunu bulmak zorundasın."

"Kent," diyorum yatıştırıcı bir sesle, tezgâhın arkasından yürüyüp onu sinirli bir şekilde durduğu yerde karşılıyor ve yanağını okşuyorum. "Ayaklarının üzerinde durabilmen için elimden geleni yapacağımı biliyorsun. Sadece insanların senden faydalanması söz konusu olduğunda daha temkinli davranıyorum. Kredi kartı şirketi fiyaskosunun tekrarlanmasını istemiyorum."

Elimi itti. "Gördün mü, hep bu konuyu açıyorsun. Ben dersimi aldım. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Neden benim için mutlu olamıyorsun? Söz veriyorum bu yasal."

Onun incinmiş yüz ifadesini inceleyerek iç çektim.

Şehirde çok fazla arkadaşım yok. Buraya iki yıl önce taşındığımdan beri insanlarla tanışmanın zor olacağını tahmin ediyordum. Ne yazık ki, işimi başlatmak ve hızlı tempolu ortama uyum sağlamak arasında bağlantı kurma fırsatım olmadı. Komşum hariç, ama seksen yaşında bir kadın, yirmili yaşlardaki sıradan etkinliklere götürülecek en iyi kişi değil. Tanrı'ya şükür ki arkadaşlık uygulamaları var ve Kent sadece bir kaydırma uzaklığında. Eğer o olmasaydı, tamamen yalnız olurdum. Bunu unutmamalıyım.

Elbette hataları var. Kutudaki en parlak boya kalemi değil ve benden çok para istiyor, ama tatlı, sevimli ve olabildiğince cömert. Kendisi ve bizim için daha iyi bir hayat kurmaya çalışırken ona karşı bir pislik olamam.

Ellerini tuttum. "Dinle, özür dilerim. Senin için heyecanlıyım. Bu fırsatın kulağa harika geldiğini düşünüyorsan, ben de öyle düşünüyorum." Gülümsüyorum, umarım gözlerimle buluşur.

İç çekiyor ve omuzlarını döndürerek beni kendine doğru çekiyor.

Karnım gurulduyor ve biraz acıkmış olabileceğimi fark ediyorum. "Öğle yemeği hakkında bir şeyler söylediğini duydum. Nereye gitmek istersin? Ben ısmarlıyorum." Tabii ki benim ikramım, ama bunu teklif etmek onun yalvarmalarına ve bahanelerine katlanmaktan daha iyi hissettiriyor.

Beni geri çekti. "Central Park'taki şu bistroya gidelim. Orayı sevdiğini biliyorum."

Gördün mü, tatlı şey. İşte bu yüzden onun saçmalıklarına katlanıyorum.

"Evet, kulağa mükemmel geliyor." Onu öpmek için parmak uçlarıma kadar uzanıyorum, ama yine de dudaklarıma ulaşmak için eğilmesi gerekiyor - sadece 1.80 boyunda olmanın zorluklarından biri.

Geri çekilip beni dükkândan dışarı çıkardı. "Birkaç saatliğine gidebileceğine emin misin?"

Midemde öfke kaynıyor. Alay mı ediyor yoksa gerçekten bu kadar cahil mi emin değilim -muhtemelen ikincisi. "Hayır, sorun değil. Aslında, sanırım günün geri kalanı için kapatacağım." Kapıyı kilitlemeden önce açık işaretini kapalıya çeviriyorum.

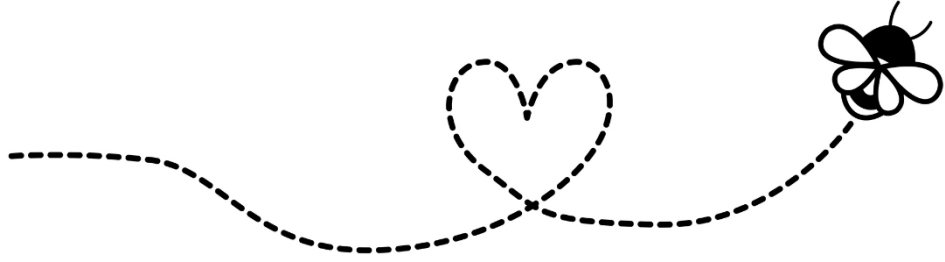
"Emin misin?" diye soruyor kalabalık kaldırımında ilerlerken.

Önümden geçen insan sayısı beni daha da kızdırıyor. O kadar insan var ve hiçbiri lanet olası bir bebeğin nefesini istemiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, dükkân uzaylılar tarafından havaya uçurulabilir ve bu noktada umurumda olmaz."

Kent bana yüzünü buruşturarak baktı. "Bu söylediğin garip bir şey."

Omuz silkiyorum. Çiçekçi dükkânım ve genel olarak hayatım için umudumun bu noktasında olduğum yer burası-garip ve umutsuz.

Bölüm 3: Baryx

A limanın ortasında durmuş, yumruklarımı sıkmış, avucumun içine sığabilecek gemiye bakıyorum.

Kompakt formuma dönüşmek doğal bir şey. Tozlayıcılar olarak, kolaylıkla metamorfoz geçirecek şekilde yetiştirildik ve bu sayede döllenmeye sorunsuzca erişebiliyoruz. Küçükken daha hızlı çalışırız ve Polen Jockie'lerin tüm bir gezegeni doldururken hızlı olmaları gerekir.

Yeniden şekillendirmek sadece bir düşünce gerektirir. Ben daha gençken ve Akademi'de eğitim görürken, arkadaşlarımla birlikte dersten kaçmak istediğimizde dönüşürdük. Bu durum eğitmenlerimizi çılgına çevirirdi ve iki günlük hücre hapsi cezasının Akademi avlusunda hızla dolaşıp tüm sorumluluklardan uzaklaşmanın heyecanına değmeyeceğini anlamamız uzun sürmedi.

Bu an, pupa evremdeki itaatsiz anlarıma doğrudan paralel gibi geliyor. Şimdi, görev için kompakt formuma dönüşmek üzereyim - dünyaları kurtarma görevi. Tüm bunların baskısı neredeyse sadece kaçmak için değişmek istememe neden oluyor.

Neredeyse.

Görev damarlarımda o kadar derinlere işliyor ki, görevimi terk etmem için küçük bir baskıdan çok daha fazlası gerekir. Aslında, bunu yapabilecek bir şey düşünemiyorum.

Doğduğumdan beri bağımsız bir hayat yaşadım. Bana bir anne ya da baba tayin edilmedi. Koloni tarafından yetiştirildim, sadece bu görev için tasarlandım. Evde beni geride tutan kimse yok. Evrende yaşayan hiçbir varlık kalbimde bu görevden daha büyük bir ağırlığa sahip değil.

"Hazır mısın?" Kaptan Barban'ın implantımdan gelen sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Sesimi çelikleştiriyorum. "Evet, efendim."

Bir anda uzun boylu, kaslı halimden yuvarlak ve minicik halime dönüşüyorum. Antenlerim, yüzüm ve kanatlarım küçülüyor. Bacaklarım iki uzun uzantıdan altı siyah bacağa dönüşüyor. Şakağıma dokunuyorum ve implantım aracılığıyla havamdan siyah bir kask çıkıyor, siyah ve parlak bir kask tüm kafamı yutuyor.

Bu kasklar Mavi Gezegen'de benzediğimiz türlerin yüzlerine benzeyecek şekilde tasarlandı, ancak yüksek hızlarda uçarken kasklar her zaman bir zorunluluktur. Büyük halime hiç benzemesem de, kendimi tamamen aynı hissediyorum. Hatta belki de kendime daha çok güveniyorum - görev daha gerçekçi hale geliyor.

Gemiye doğru uçuyorum, yaklaşır yaklaşmaz cam tavan açılıyor ve içeride dinleniyorum. Birkaç saniye önce, bu gemi yumruklarımdan birine sığabilirdi. Şimdi bir sürü yerim var.

Etrafımda yüzlerce ışık yanıp sönüyor. Her düşmanın ne işe yaradığını biliyorum. Yıl boyunca aldığım eğitim önceki sinirlerimin yerini aldıkça kendime güvenim artıyor.

"Tüm sistemler kalkışa hazır," diye sesleniyor Bailiff'in sesi iletişim implantımdan. Kendisi kontrol merkezinde, kalkışımı denetliyor. Beni göndermeyen tek mürettebat üyesi o - sanırım ikimiz de bunun için minnettarız. Adamla bir alıp veremediğim yok ama damarlarında dolaşan kıskançlık etrafımda olmasını zorlaştırıyor. İmplantım aracılığıyla söylediği beş kelime bile bir hoşnutsuzluk katmanıyla kaplı. Anlıyorum. Eğer karşıt pozisyonlarda olsaydık, muhtemelen ben de aynı şeyi hissederdim.

Şakağımdaki noktaya dokunarak, "Kalkış için hazır," diye sesleniyorum.

"Sınır dışı on, dokuz..." Geminin önündeki cam pencere kayar Açık. Motorlar vızıldıyor ve yerden kaldırılıyor. "İki, bir.

Kalkışa hazır mısınız?"

Geri sayımdan sonra bunu sormak garip geliyor. Sesi sanki son bir soruyla geri adım atmamı umuyormuş gibi geliyor, sanki sistemi kapatıp benimle yer değiştirebilecekmiş gibi.

"Gitmeye hazırım," diyorum.

İç çekip tekrar konuşmadan önce bir duraksama oluyor. "Bunu mahvetme." Ve sonra ileri doğru sarsıldım, gemim uzayda züm yapıyordu.

Bedenim hıza uyum sağlarken uzaktaki güneşin ışığı pencerelerimin önünden hızla geçiyor. Mavi Gezegen bana doğru koşuyor.

Atmosferin beni yutması sadece saniyeler sürüyor - yolumuza devam ederken gemim sarsılıyor. Mavi gökyüzü ve beyaz bulutlar etrafımı sarıyor. Karanın görünmesi uzun sürmüyor. Gezegen öyle görünüyor ki

Bizimkine çok benziyor ve yaklaştıkça yerden görünen yüksek binaları seçebiliyorum.

Etrafımdaki her şeyi kaydetmek için zamanım yok ve ne olduğunu anlamadan gemim bir su kütesine düşüyor ve yüzeye çıkıyor.

Üst kapak açılıyor ve havanın solunması için güvenli olduğunu bilmeme rağmen, ilk nefesi aldığımda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Yeterince eminim, ciğerlerim oksijeni kolayca içine çekiyor.

Gemiden dışarı uçuyorum, Bailiff beni kıyıya yakın bir yere indirdiği ve çok uzakta olmadığı için şükrediyorum. Böyle bir şey yapsaydı hiç şaşırmazdım.

Bu gezegenin yerleşimi ve atmosferi hakkındaki araştırmalarımız doğru görünüyor, ancak önümdeki şehre baktığımda büyük bir hata yaptığımızı anlıyorum. Çamurdan kulübeler ve ağaçların arasında cılız yapılar bekliyorduk. Bu öyle değil.

Yüksek binalar, motorlu araçlar, resim ve videoların gösterildiği ekranlar yaklaştığım şehri oluşturuyor. Tek tip bir malzemeye döşenmiş sokaklarda uçarken, bu gezegenin bizimkine ne kadar benzediğine hayret ediyorum. Elbette, hala yüzlerce yıl gerideler, ama gördüğüm her şey beni şaşırtıyor.

Başımın yanındaki implanta dokunuyorum. "Kaptan, Mavi Gezegen'e ulaştım."

O konuşmadan önce diğer uçtan alkış sesleri geliyor. "Bu harika bir haber. Nasıl görünüyor?"

Bir uçak binanın tepesinde uçuyor. "Sanırım araştırmacılarımız bazı hatalar yaptı."

"Her şey yolunda mı?" Sesi endişeli geliyor.

"Evet, her şey yolunda. Sadece bu tür düşündüğümüzden çok daha medeni. Bir sorun olmamalı ama bu gezegendeki dişiler daha evrimleşmişse görev biraz daha karmaşık hale gelebilir."

"Bunu henüz bilmiyoruz. Sadece mükemmel bir dişî örneği izlemeye odaklanın ve gözlemleyin. Takviye göndermemiz gerekirse bize haber verin."

Tabii ki bir dişiyi rızası olmadan dölleyeceğimi biliyordum. Neler olduğunu tam olarak anlayamayacağımı düşündüm. Ama şimdi, onun daha evrimleşmiş bir tür olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Farklı gezegenlerdeki farklı türlerin çeşitli çiftleşme ritüelleri ve gelenekleri vardır, çiftleşmeyi tamamen biyolojik bir olay olarak gören Koloni'nin aksine

Görev. Umarım bu dişiler gönüllü döllenme için fazla bir şeye ihtiyaç duymazlar. Dünyalarımız buna bağlı.

"Evet, efendim. Hedefimi bulur bulmaz sizi bilgilendireceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Bir süre senden haber alamazsam bunu iyi haber olarak kabul edeceğim." Mükemmel örneği bulmamın aylar sürebileceğini ikimiz de biliyoruz. Çok önemli olmadığı sürece, ileri geri temaslarla sinyelimizi bulandırmak istemeyiz.

Dikkatimi altımdaki yaratıklara yöneltmeden önce "Tamamdır," diyorum.

Üzerlerinde uçuyor, yaklaştırmaya hazır olana kadar yeterince uzak bir noktadan gözlem yapıyordum. Şimdi yaratıkların başlarının üstünden aşağıya dalıyorum.

Ne zaman yeni bir yaşam formunun varlığını keşfetsek, bu bir mucize oluyor. Birkaç mevsim önce ilk kez temas kurduğumuz XYT bitkisindeki Zolaboblar sadece titreşimler yoluyla iletişim kuran madde damlacıklarıydı; bizim Koloni'deki halimize hiç benzemiyorlardı. Bu yaratıklar bizimkilerden çok farklı, ama neden birlikte çoğalabileceğimizi söyleyebilirim.

Büyük halimizle bize benzerler. Tek büyük farkları ten renkleri, tüylerinin olmaması ve eksik kanatları ve antenleridir.

Üreme, Forphia gezegenindeki yaratıklar için olduğu kadar sarhoş edici bir eylem değildir. Bu yaratıklar tüm yaşamlarını dağınık ve zaman alıcı görünen üreme eylemleri etrafında döndürüyor gibi görünüyorlar. Akademi'de onların geleneklerini öğrenmiştik. Bazıları bizimkine benziyordu, bizim iğnemizin onların versiyonunu dişinin deliğine sokmak ve dişinin içine boşalana kadar ileri geri itmek gibi, ama son eylemlerinden çok daha fazlası var. Tamamlanmadan önce her bir partnerlerini sarhoş edici bir duruma sokmak için ağızlarını ve bizim parmak olarak kabul edeceğimiz şeyleri kullanıyorlar. Belki de Forphia'nın bizimki gibi nüfus azlığı sorunlarıyla uğraşmamasının nedeni bu geleneğe olan takıntılarıdır.

Bir pupa olarak, Forphia halkının çiftleşme ritüellerini öğrenirken midemde dönüp duran duyguları inkar etmek zordu, her ne kadar böyle hissetmek beni iğrendirse de. Onları engellemeye çalıştım ve şu ana kadar unutarak çok iyi bir iş çıkarmıştım - bu Mavi Gezegen yaratıklarının da benzer şekilde çiftleşip çiftleşmediğini merak ediyordum.

Bu küçük Mavi Gezegen'de ne kadar çok canlı olduğuna hayret ediyorum. Nüfuslarını çoğaltmakla ilgili bir sorunları yok gibi görünüyor, bu da beni gezegenlerinin ekosisteminin neden bu kadar kötü durumda olduğunu merak ettiriyor. Belki de çok fazlalar ve

yenilenebilir kaynakları nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar. Bu da bizim onlara olduğu kadar onların da bize ihtiyaç duymasının bir başka nedeni.

Etrafımdan kokular geliyor. Bazıları korkunç, moloz dolu gibi görünen konteynerlerden geliyor. Diğerleri ise lezzetli yemek kokuları ya da endüstriyel ormanda seyrek olarak yaşayan bitkilerden geliyor. Bir koku diğerlerinden daha güçlü görünüyor, dikkatimi çekiyor ve beni kaynağını bulma görevine gönderiyor.

Şehrin bitkilerle dolu bir meydanını buluyorum. Toprak parçalarının arasından hiçbir motorlu araç geçmiyor ve büyük bitkiler alanı gölgeliyor. Tatlı kokulu bitkiler burada daha yaygın ve yaklaştıkça bu gezegene özgü, bana çok benzeyen yaratıkları fark ediyorum. Bu yaratıklar bitkilerin üzerine konuyor ve uzun dillerini parlak renkli kanatlarına doğru gönderiyorlar. Bu yaratıkların etraflarındaki bitkilerle, tıpkı etrafımda dolaşan iki ayaklı yaratıklarla yapmayı planladığımız gibi, eşit derecede faydalı bir ilişki içinde oldukları açık.

Peşinde olduğum koku güçleniyor ve kaynağı bulma görevime geri dönüyorum. Meydanda uçuyorum, yeşil toprakta uzanan ya da gerçek bir amaç duygusu olmadan el ele yürüyen yaratıklardan kaçıyorum.

Sonunda yeşil alanın kenarındaki kısa bir binaya getirildim. Yaratıklar binaya girip çıkıyorlar, elleri boş geliyorlar ve bir tepsi ya da torba dolusu yiyeceklerle çıkıyorlar. Binanın dışını masalar çevreliyor ve yaratıklar masalarda oturup bir yandan yiyip içerken bir yandan da karşılarındaki biriyle konuşuyorlar.

Bir dişi ve erkekten gelen güçlü kaynağa odaklanıyorum. Dişi, bir kaptaki çeşitli bitkileri yemek için bir alet kullanıyor; erkek ise nişastalı ve etli bir kareyi ısıyor. Burada dişi ve erkeğin çok farklı olup olmadığından emin değilim ama dişi daha zarif bir şekilde yiyor - ısırlıklar arasında ağzını siliyor ve çiğnediklerini göstermiyor. Erkek aynı görgü kurallarına uymuyor; ağzından küçük lokmalar dökülürken yemeğini çiğniyor ve cılgınca havlıyor.

Koku kadından geliyor - o kadar sarhoş edici ki başım dönüyor. Antenime dokunuyorum, bunun içgüdülerimin devreye girip mükemmel dişi örneği şimdiden tanımlaması olup olmadığını merak ediyorum. Onu tanımak için daha yakına uçuyorum. Okumanın geri gelmesi sadece bir dakika sürüyor. O mükemmel bir örnek değil. Sensörlerim belirli bir neden göstermiyor ama

üreme sisteminde bir sorun var gibi görünüyor. Araştırmacılarımızın adını koyamadığı bir sorun olmalı.

Ona neden bu kadar çekildiğimi anlayamıyorum. Yemeğinin yanındaki masaya oturup yuvarlak kahverengi gözlerine bakana kadar ona yaklaştığımı fark etmiyorum. Kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor ve etrafındaki diğer kadınlara benzese de rüzgârda uçuşması beni sarhoş ediyor, kokusunu daha da belirginleştiriyor.

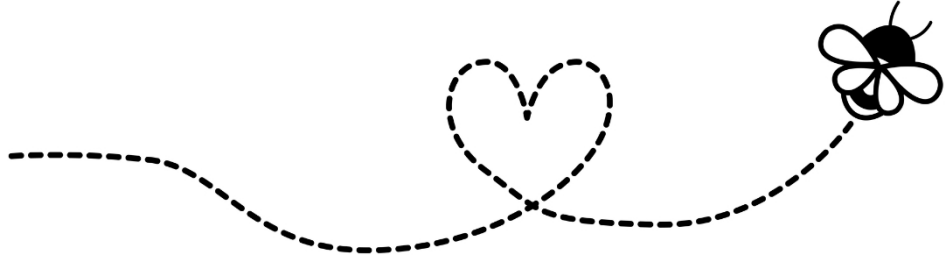
Bu türlerin yüz ifadelerine aşina değilim ama bizimkilerden çok da farklı görünmüyorlar. Karşısında oturan adamla ilgilenmiyor gibi görünüyor, elindeki kapla yemeğinin içindekileri karıştırırken başını ellerinin arasına alıyor.

Beni öyle büyülüyor ki, onun türü hakkında bilgi edinmek için can atıyorum, öyle ki midem düğümleniyor.

Bu yaratığın üzerimde sahip olduğu güç her ne ise tehlikeli olmalı çünkü etrafıma dikkat bile etmiyorum. Birkaç dakika geçiyor, sadece ona bakarken bir bağırış beni transımdan koparıyor.

Karşısında oturan erkek bağılıyor, "Bir arı!"

Bu kelimeye aşina değilim ama tepki veremediğim yukarıdan büyük bir cisim çarpıyor ve beni bayıltıyor.

Bölüm 4: Jennessa

"N O, Kent! Dur!" Tam arıyı ikinci kez ezmek üzereyken Kent'in elinden rulo haline getirilmiş gazeteyi kapıyorum. "Öldürme onu!" Bana yüzünü buruşturarak bakıyor. "Bu bir arı, Jennessa. Sen alerjim olduğunu biliyorum."

"Tamam, ama bu senin hayatının onunkinden daha değerli olduğu anlamına gelmez. Arılar New York'ta az bulunan çiçekleri döllüyor. Onlara ihtiyacımız var." Adama daha iyi bakmak için başımı eğiyorum ve küçük kanadı bükülmüş ve garip bir açıda olmasına rağmen seğirdiğini fark ettiğimde nefes alıyorum. Tost bardağımın içindekileri boşaltıyorum ve arıyı yavaşça içine atıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Kent tiksintiyle sorar.

"Onu eve getirip kurtaracağım." Her zaman böcekleri kurtarmak için kendi yolumdan giden biri olmadım, ama boktan bir hafta geçirdim ve bu zavallı böceğe baktıkça, onunla daha fazla akrabalık hissediyorum. Tıpkı bu arıya yaptığım gibi, birinin beni umutsuzluktan kurtarmasını istiyorum. Ayrıca, bu adam işimin devam etmesine yardımcı oluyor. Hizmeti için en azından bunu yapabilirim.

Bir süredir hiçbir şey söylemediğini fark ettiğimde dikkatimi tekrar Kent'e veriyorum.

Bana inanamayarak bakıyor ve başını sallıyor. "Gerçekten aklını kaçırmaya başladığını düşünüyorum."

İğrenerek dilimi tıkırdatıyorum. "Oh, kapa çeneni." Yerimden kalkıyorum, çantamı kapıyorum, arıdan yapılmış to-go bardağımı tutuyorum ve masadan uzaklaşıyorum.

Kent peşimden geliyor. "Jennessa, senin için endişeleniyorum. Az önce hayatımın bir arınki kadar önemli olduğunu söyledin ve şimdi yanında ölü bir böcek taşıyorsun."

"Ölmemiş. Seğiriyor." Emin olmak için bardağı görüş alanıma yaklaştırıyorum. Yeterince eminim, küçük böcek şimdi kendine geliyor, ayağa kalkıyor gibi görünüyor. İçimden bir gurur dalgası geçiyor, ama tek şey bu değil

Hissettiğim şey. Garip bir his, neredeyse uyarılma gibi, vücudumda titreşiyor. Belki de sonunda iyi bir şey yaptığımı hissettiğim içindir. Bir arının hayatını kurtarmak beni azdırabilir mi? Belki Kent bir şeylerin peşindedir. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

Başımı sallayıp fincanı indiriyorum ve Kent'in benim iyiliğim ve bunun en çok *onu* nasıl etkilediğiyle ilgili söylenmelerine dönüyorum.

"Sadece şu anda bir geçiş döneminden geçiyorum ve sırtımı yaslayabileceğim birine ihtiyacım var. Benim kayam olmana ihtiyacım var ve eğer senin zihinsel durumuna bile güvenemiyorsam, o zaman sana nasıl güvenebilirim bilmiyorum."

Kızgınlık kanımda kaynıyor. Sanırım beni Kent'e karşı sinirlendiren açlığım değildi. Hayır, o sadece sinir bozucu.

Kaldırımın ortasında duruyorum, arabalar yanımdan hızla geçiyor ve ona dönüyorum. "Biliyor musun Kent? Eğer seni bu kadar strese sokuyorsam. Belki de bu gece evine geri dönmelisin. Belki de biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız vardır."

Kent evini diğer dört oda arkadaşıyla paylaşmasına rağmen, benim evimde kalmayı tercih ediyor. Lüks bir gökdelende falan yaşamıyorum ama Central Park'tan sadece üç blok ötedeki küçük stüdyo dairem, onun neredeyse hiç mahremiyeti olmayan ve her yerde kokan boxerları olan boktan çatı katından kesinlikle daha iyi.

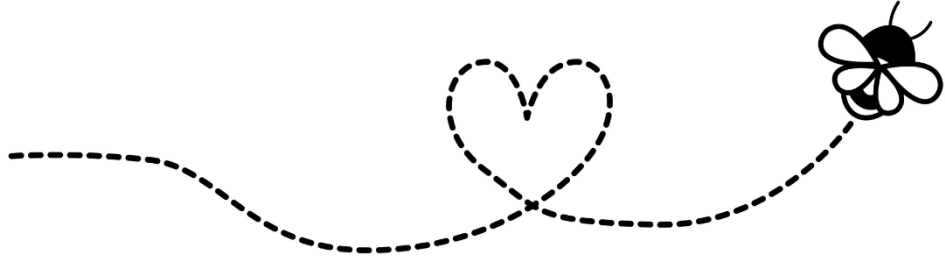
Kent yüzüme bakarken donup kalıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Yani, bu gece sadece senin evinde uyuyacağım. O kadar."

"Yani benden ayrılmıyorsun, değil mi? Çünkü Tanrım, Jennessa. Şu anda bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum. Seni seviyorum."

Omzunu okşuyorum, onu reddettiğim için biraz kötü hissediyorum. *Birazcık*. "Hayır, senden ayrılmıyorum." *En azından şimdilik*. "Sadece bir gece ayrı kalmanın iyi olacağını düşünüyorum. Yarın işten sonra görüşürüz." Parmak uçlarıma kadar yükseliyorum ve onu yanağından öpmeye çalışıyorum. Eğilmediği ve ben ondan çok daha kısa olduğum için sadece çene hizasına ulaşabiliyorum. Dönmeden önce onu son bir kez okşuyorum.

Geri dönmüyorum, evime doğru yürürken yeni arı arkadaşına bakıyorum. "Erkekler, haksız mıyım?" Ona fısıldıyorum ve kendi kendime gülüyorum.

Harika. Şimdi de bir arıyla konuşuyorum. Belki de deliriyordumdur.

Bölüm 5: Baryx

W Sonunda kendime geldiğimde plastik bir konteynıra hapsolmuştum. Kendimden geçtiğim dişi, beni bayılttığına inandığım erkekle konuşurken kabımı taşıyor. Başım zonkluyor ve olanlara konsantre olmak için tüm gücümü harcıyorum. Ölmediğimi biliyorum, yani bu iyi bir başlangıç. Yine de ilk birkaç dakika içinde bayılıp yakalanmak Bu Mavi Gezegen'e varış anları aklımdaki başlangıç değildi.

Bu türlerin dilini henüz bilmiyorum ama antenim ve dil becerilerim sayesinde anlamam biraz zaman alacak. Ancak kafamdaki çarpıntı ve etrafımdaki tüm sesleri çarpıtan bir konteynırda sıkışıp kaldığım için ikisinin ne konuştuğunu anlamak zor.

Beni öldürecekler mi? Yiyecekler mi? Ya da daha kötü bir şey?

Kadının yüz ifadelerine odaklanmaya çalışıyorum ve bunu yaparken kalbim göğsümde güm güm atıyor ve vücudumda elektrik uğulduyor. Bu kadına bakmanın üzerimde neden böyle bir etki yarattığından emin değilim. Belki de sensörlerimin bir kısmına zarar veren bir yara almışımdır.

Dişinin omuzlarını sıkma şeklinden gözlerinin bitkin görünmesine kadar, bu ikisinin anlaşılamadığını söyleyebilirim. Tartışıyor gibi görünüyorlar. Bunun erkeğin beni öldürmeye çalışması ve dişinin bundan memnun olmamasıyla ilgili bir şey olduğunu umuyorum.

Dişi, erkeği geride bırakıyor, etrafından hızla geçen insanların ve motorlu araçların yanından geçiyor. Eğildi ve bana bir şeyler söyledi. Ne olduğundan emin değilim ama bir arkadaşına güveniyor gibi görünüyor.

Acaba o da şu anda benim gibi mi hissediyor? Belki de bizi bir güç bir araya getirdi ve o da görevimde bana yardım etmek için burada.

Bir binaya doğru yürüyoruz. Yanından geçtiğimiz diğer binalardan anladığım kadarıyla bu bina diğerleri kadar ışıltılı ve temiz değil. Bu dişinin gezegeninde çok fazla güce sahip olmadığını hissediyorum. Belki de sağlık durumundan kaynaklanıyordur.

Kadın beni beş kat yukarı çıkarıyor ve yanında tuttuğu bir çantayı karıştırıyor. Kapıyı açmak için eski görünümlü bir anahtar kullanıyor ve sonra içeri giriyoruz.

Burası onun yaşadığı yer olmalı. Kumaşlar ve bitkiler her yeri sarmış. Krom ve tek tip konutlarıyla Koloni'deki evlerimize hiç benzemiyor ama bu yaşam tarzının bir cazibesi var. Her şey yumuşak ve renkli görünüyor. Bu hoşuma gitti.

Kadın, kabımı pencerenin pervazına koymadan önce bir şeyler söylüyor. Pencereyi açmak için zorluyor, saçları yüzüne düşüyor ve kasları geriliyor.

Bu dişiyle yeni tanıştım ama garip bir nedenden dolayı yardım etme ihtiyacı hissediyorum. Şu anda benden çok daha iri, ama benim iri halime kıyasla küçücük kalacağını söyleyebilirim. Bana vuran adamdan çok daha ufak tefek. Tam olarak uyuşmamasının bir diğer nedeni de boyu olmalı. Çok savunmasız.

Yaşam alanında yürürken, ellerini sallarken ve sesler çıkarırken onu inceledikçe, hedefim olmadığı için daha fazla hayal kırıklığına uğruyorum. Bu gezegende başka bir dişi türüyle tanışmadım, ama daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor, bu da ilgimi çekiyor.

Başımdaki ağrı her geçen saniye azalıyor ama hâlâ tam olarak iyileşmiş değilim. Bu dişiyi daha iyi anlamaya başlıyorum ve çıkardığı seslerin bana yönelik olduğunu çabucak fark ediyorum. Benim bilinçli bir varlık olduğumu ve gezegenindeki akılsız küçük yaratıklardan birine benzemediğimi biliyor mu?

Emin olmak için daha büyük formuma geçmek istiyorum ama durumu daha iyi değerlendirmek için dillerini öğrenene kadar küçük formumda kalmam gerekiyor. Keşke tüm yeteneklerime sahip olsaydım, bana ne söylediğini öğrenmem sadece birkaç dakika alırdı.

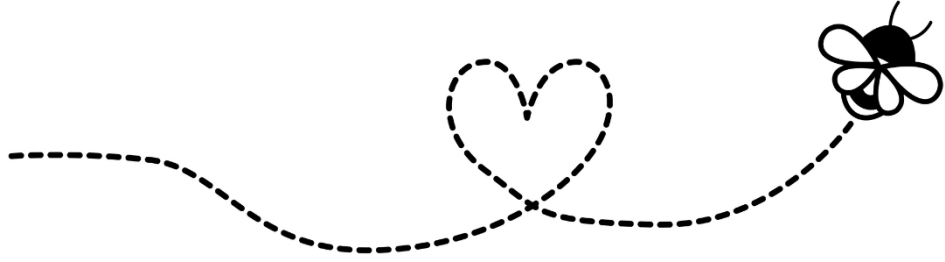
Dişi, yaşam alanının bir bölümündeki bölmeleri açıyor ve bana doğru yürümeden önce bir su kaynağını çalıştırıyor. Konteynerimin üstünü açıyor ve bana gülümsüyor.

Bu benim şansım olabilir. Kanatlarımı kullanıp konteynerden uçarak görevime devam etmeyi deneyebilirdim ama ona bu kadar yakın olmak beni durduruyor. Uzanıp benimkinden çok farklı olan tenine dokunmak istiyorum. Benim türüm gibi tüylerle kaplı değil ama yine de yumuşak görünüyor. Her yeri yumuşak görünüyor ve uzanıp onu yakalamamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Elini kabımın içine sokuyor ve içine suyla dolu küçük bir kâse yerleştiriyor. Kapağı tekrar kapatmadan önce bana bir şeyler söylüyor.

Şansımı kaçırdım. Daha büyük halime geri dönebilir ve çevredeki hapsi yok edebilirdim, ama bu kadını telaşlandırır ve göreve bir karışıklığa neden olarak başlamak istemiyorum.

Uyumalı. Mavi Gezegen'in de benimkine benzer döngüleri var, bu yüzden eninde sonunda dışarının kararacağını biliyorum. Bizim türümüz o zaman uyuyor; sanırım onun türü için de aynı şey geçerli. Kaçmak için onun uyumasını beklemem gerekiyor; sonra görevime devam edebilir ve mükemmel hedefi bulabilirim. Bunun bu dişiyi gördüğüm son gün olacağını fark edince midem bulanıyor. Umarım bu türün geri kalanı da benim üzerimde bu dişi kadar etkili olur. Eğer onun etrafında olmak için can atarsam bir dişiyi döllemek çok daha kolay olacaktır.

Bölüm 6: Baryx

H Dişiyi izlerken saniyelerimiz saniyeler gibi geçiyor. Ayaklarında mor tüylü örtülerle yaşam alanında ayaklarını sürüyerek dolaşıyor, yatağında ve sandalyesinde bir ileri bir geri hareket ediyor. Çoğunlukla eğlence için kullanılıyor olması gereken kare şeklindeki bir elektronik cihaza bakıyor. Benimle pek konuşmuyor ama duvarında bulunan ve odaya sesler aktaran bir ekranı açıyor. Bu onun için başka bir eğlence şekli olmalı. ekrandan çok elindeki cihaza bakıyor.

Sesler bir düzen oluşturuyor ve beynim benzerlikleri birleştiriyor. Sadece birkaç saat sonra, dillerini mükemmel bir şekilde öğrendiğime eminim. Bu dişileri dille ikna etmek çok daha kolay olacak. Belki de görevimin başlangıcı için hayal ettiğim şey bu değildi, ama boşa gitmedi. Türleri hakkında daha çok şey öğrendim ve zarar görmekten kurtuldum.

Tahmin ettiğim gibi, pencerenin dışındaki yıldız ufuktan aşağı doğru kayıyor ve kadının odasını gölgeler ve renklerden oluşan bir girdap haline getiriyor. Hava kararıyor ve kadının yerleştiğini hissedebiliyorum.

Bana paralel bir kapıya doğru yürüyor. Küçük odada bir çubuğa asılı kumaşlar ve ağzından kumaşlar fışkıran ahşap bir kap var. Kadın dizlerinin üzerine çömeliyor ve bana dönüp göğsündeki mor örtüyü başının üzerine çekmeden önce gri bir kumaş parçası çıkarıyor. Küçük beyaz bir kumaş üzerinden düşüp şeftali rengi, etli göğüslerini ortaya çıkarana kadar arkasından kıpırdanıyor.

Kalbim göğsümde duruyor ve içimde bir uğultu yükseliyor. Göğüsleri olan başka türler de görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Yumuşak görünüyorlar ve alt kısmındaki giysileri çözüp bacaklarından aşağı indirirken, göğüsleri sanki kaldırma kuvvetine sahip bir maddeden yapılmış gibi sallanıyor. Cinsel organını örten ince, dantelli bir kumaş dışında çıplak.

Benim türüm kıyafet giymez. Tüy örtümüz bizi dış etkenlerden korur ve tozlaşma için kullanılmadıkça iğnelerimiz vücudumuzun içinde kalır. Şu anda iğnem serbest bırakılmak için yalvarırcasına titreşiyor. Vücudum daha önce hiç böyle bir tepki vermemişti. Sanki kendimi kontrol edemiyorum ve ilkel bir evrimsel türe geri dönmüş gibiyim.

Plastiğe yaslanıyorum, ellerini karnının üzerinde gezdirirken izlemek için kadına mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışıyorum. Ellerinden biri göğsüne doğru ilerlerken diğeri aşağıdaki küçük kumaşın altına iniyor. Gözleri düşüyor ve ağzı tembel bir O harfi oluşturuyor.

Antenlerim onun tahrik olduğunu hissediyor, ama neyden? Odada benden başka bir erkek türü yok. Benim varlığım onu bu şekilde etkiliyor olabilir mi? Bu düşünce vücuduma bir titreşim daha gönderiyor ve kendimi kontrol edemediğn iğnem kanla sertleşip önüme doğru fırlıyor.

Gözlerini açıp bana bakıyor ve ayaklarının dibine düşürdüğü, göğsünü örten gri kumaşı kaptığı gibi bana doğru koşuyor.

Ereksiyonumu hissedebiliyor mu? Utanç ve uyarılma damarlarımda dolaşıyor ve ona iğnemin ne kadar etkileyici olduğunu göstermek için daha büyük halime dönüşmek üzereyken hapishanemin ötesine uzanıyor.

Bir ip tutuyor ve arkamdaki cam pencerenin üzerine yavaşça bir örtü düşüyor. Bir an için göğüsleri neredeyse kabıma değiyor. Meme uçları dudaklarıyla uyumlu bir allık pembesi ve garip bir nedenle onları ağızıma almak istiyorum. Diğer türler yavrularını beslemek için göğüslerini kullanır. Bu dişiler için de aynı durum söz konusu mu? Bu dişiler meme uçlarını üreme aracı olarak mı kullanıyorlar? Yoksa neden üzerimde böyle bir etki bıraksınlar ki?

O bu kadar yakın dururken, uyarılmışlığı kabıma doğru kıvrılıyor ve duyularımı kör ediyor. Hiç bu kadar tatlı ve sarhoş edici bir şey hissetmemiştim. Eminim kokusunu içsem sarhoş olur ve sayıklardım.

Benden uzaklaşıyor ve midem sıkıntıyla kasılıyor. Sanki ciğerlerimin özlem duyduğu bir çeşit oksijeni tutuyor ve onun yokluğu beni boş bırakıyor.

Belki de saldırı antenlerimin bir kısmına zarar vermiştir. Bu dişi benim mükemmel eşim olmalı. Yoksa neden üzerimde böyle bir etkisi olsun ki?

Ben durumumu daha fazla düşünmeden dişi yatağına sürünerek uzanıyor. Vücut ağırlığını uyguladığı yerde malzeme batıyor ve ben

Cildinin görüldüğü kadar yumuşak olduğunu hayal ediyorum. Ah, onun rengarenk kumaşlarının içinde yuvarlanmayı, vücudunun benimkine dolanmasını ne kadar isterdim.

Dişi sırt üstü yatıyor, gri kumaşını bırakıyor ve neredeyse tamamen çıplak uzanıyor. Yatağının kenarındaki bir dolaba uzanıyor ve bu gezegende gördüğüm bir bitkiye benzeyen kırmızı bir nesne çıkarıyor - o küçük türlerden biri su içiyordu. Nesnenin arkasındaki bir düğmeye basıyor ve nesne titreşerek canlanıyor -tıpkı benim titreştiğim gibi. Titreşen nesneyi çekirdeğine götürüyor ve üzerini örten ince malzemeyi kaldırıyor.

Daha önce kokusunun tahrik edici olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kendimi zor tutuyorum. Ne yaptığımı anlayamadan iğnem elimde ve kendimi yavaşça okşuyorum. Balımın damlaları ucumdan düşüyor ve beynimin küçük bir kısmı bu küçük miktarın bile boşa gitmesine izin verdiğim için kendime lanet ediyor. Bu hissi daha önce hiç yaşamamıştım. Uyarılma sadece Akademi'de öğrendiğim bir şeydi. Bir dişiyi döllemeden önce böyle hissetmem gerektiğini biliyorum ama bunun duyularımı alt etmesini, beni aynı anda hem bu kadar dolu hem de bu kadar boş hissettirmesini hiç beklemiyordum.

Bu doğru olamaz. Bu kadar bunaltıcı olmamalıydı.

Şu Mavi Gezegen dişileri olmalı. Düşündüğümüzden daha güçlüler. Bunun görevimiz için olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğundan emin değilim ama şu anda bunu düşünemem. Tek yapabildiğim bacaklarını açıp nesneyi parlak kıvrımlarının arasından geçirirken ona bakmak.

Nesnenin tepesinde ileri geri hareket eden küçük bir tomurcuk var. Onu cinsel organının kapağına getiriyor ve vücudu geriliyor. Sırtını dikleştiriyor - göğsü havaya kalkıyor ve meme uçları eskisinden daha fazla sertleşiyor. Dudaklarından inilti dökülüyor ve gözlerini kapatıyor.

İğnem düşündüğümünden daha fazla sertleşiyor ve vuruşlarımın temposunu artırıyorum, nesneyi kendine doğru bastırmasını izliyorum - inlemeleri hacim olarak artırıyor.

Belli ki kendini tatmin ediyor, tıpkı erkek Forphiaların kendi üzerlerinde yaptıklarını gördüğüm gibi. Bu eylemin bir dişi tarafından yapıldığına hiç tanık olmadım ama izlerken bundan daha sarhoş edici bir şey hayal edemiyorum. Böyle harika bir şey varken bu türlerin koca bir medeniyet kurmuş olması bir mucize. Evrimlerinin bu kadar gerisinde olmalarına şaşmamalı.

Bu gezegenlerin dişileri tüm gücü elinde tutuyor olmalı. Bir erkek onların huzurunda, şu anda hissettiğim gibi, bir yığın lapa olurdu.

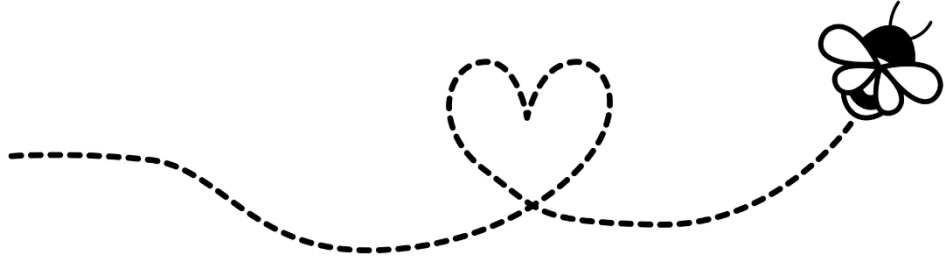
Antenlerim onun bir şeyin eşiğinde olduğunu hissediyor ve buna tanık olmak için vuruşlarımı yavaşlatmak istiyorum, ama daha ne olduğunu anlamadan testislerim kasılıyor ve vücudum sanki dışarı atılıyormuşum gibi kapanıyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen saf bir zevk dalgası üzerime hücum ediyor. Yıldızlar vücudumda patlıyor ama gözlerimi ondan alamıyorum. İğnemden bal fişkırıyor ve boşalana kadar kendimi okşamayı bırakmıyorum.

Dişi kendini bir dirseğinin üzerine kaldırıyor, diğer eli bağırırken göbeğinden ayrılmıyor - bu çılgılık diğerlerinden daha yüksek. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştım ve vücudu yumuşayıp yatağına yaslanıp nefes nefese kalana kadar gözümü ayırmıyorum.

O da benim gibi zevkini tamamlamış olmalı. Önümdeki yapışkan altın renkli sıvıya bakıyorum. Daha küçük formumda olmama rağmen, oldukça büyük bir miktar. Akademi'deki örnek projeksiyonlardan, bir tozlayıcıdan bu kadar çok döküldüğünü hatırlamıyorum. Acaba bende başka bir sorun mu var diye merak ediyorum - bu zevk israfını daha da israf haline getirecek bir şey.

Pişmanlık üzerime çöktü. Hayatımda hiç bu kadar memnun hissetmemiş olsam da bunun bir hata olduğunu biliyorum. Daha önce bu kadına deli gibi aşık olsam da, şimdi sanki zihnim onun varlığının yörüngesinde dönüyormuş gibi hissediyorum. Bu görevim için iyi olamaz. Bağlanmamam gerekiyor, özellikle de mükemmel hedef olmayan bir kadına.

Kadın oturduğu yerden kalkıp gri kumaşı göğsünün üzerine çekerek mükemmel göğüslerini kapatırken yere uzanıp dışarı bakıyorum. Kalbim ağrısa da zihnim sakinleşiyor. Burada daha fazla kalamam. O uyuduğunda kaçmak zorundayım.

Bölüm 7: Jennessa

M Mastürbasyon yaptıktan sonra zihnim sakinleşiyor.

Kent genelde beni boşaltamıyor ve geceyi hep o geçirdiği için orgazmlarım çok az oluyor.

Tabii ki azgın olurdum. Çok uzun zaman oldu. Ama eve geldiğimden beri huzursuzum, bir ileri bir geri volta atıyor, dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Bunu daha önce halletmeliydim. Kendimi boşaltmak için neden saatlerce beklediğimi bilmiyorum. Eve geldiğim andan itibaren sanki biri beni izliyormuş gibi garip bir hisse kapıldım. Kendimle uğraşırken bile, sanki biri tepemde belirmiş, her hareketimi izliyormuş gibi hissediyordum. Garip bir nedenden dolayı, bu düşünce beni daha da sertleştirdi. Uzun zamandır bu kadar sert ve hızlı boşalmamıştım.

Belki de Kent'ten ayrılmanın zamanı gelmiştir. Ruh halime iyi gelmediği açık.

Geceyi erken bitirmeye karar verdim. Bugün günün büyük bir kısmını izinli geçirdiğim için erken kalkıp dükkana gitmem gerekiyor. Yetişmem gereken bir sürü sipariş olacak gibi değil ama iş sahiplerinin işlerini yürütmeleri gerekiyor. Kimse uğramasa bile yapılacak en doğru şey bu.

Saat daha sekiz ama yorganımın altına giriyorum ve başucu lambamı kapatıyorum. Orgazmdan sonra beni kaplayan duyguyu seviyorum. Sanki biri tüm yıpranmış kenarlarımı jiletle kesmiş gibi ve sonunda net düşünebiliyorum, ama şu anda her zamanki gibi ezici bir sakinlik hissetmiyorum. Dakikalar geçiyor ve ben hala uykuya dalamıyorum, zihnim yine endişeyle dönüyor.

Elbette başarısız işim ve ilişkim konusunda endişeliyim, ancak göğsümdeki sıkışma farklı hissettiriyor. Sanki odada benimle birlikte ilgilenmem gereken bir şey varmış gibi.

Yatakta bir ileri bir geri dönüp ne olabileceğini düşünmeye çalışıyorum. Ocağı açık mı bıraktım? Hayır. Bu gece bir şey pişirmedim bile. Yediğim son şey Central Park'taki salatamdı.

Japon balığımı beslemeyi mi unuttum? Hayır, unutmadın. Japon balığım bile yok.

Ama yeni bir arı arkadaşım var. Bu olmalı! Yataktan fırlayıp pencere kenarında duran fincanımın yanına koşuyorum ve yakındaki lambayı açıyorum.

Arı her zamankinden daha iyi görünüyor, altı ayağı üzerinde duruyor.

Kapağı açıyorum. "Pekala, küçük adam. Hadi seni kovanına geri götürelim."

Bardağımın köşesindeki büyük bir topak bal gözüme çarpıyor. "Arılar kovanlarının dışında da bal yaparlar mı? Ve bu kadar çok mu?" Kendime yüksek sesle soruyorum. Sanırım arılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Parmağımı yapışkan maddeye sürüyorum, arının beni sokup sokmayacağı konusunda endişelenmiyorum. Ona güveniyorum.

Önce kokluyorum ve bal gibi koktuğundan emin oluyorum. Parmağımdaki altın yapışkanı yalıyorum. "Bu şimdiye kadar tattığım en iyi bal!" Tadı normal bal gibi ama biraz daha tatlı ve ağızda bıraktığı tat daha fazlasını istememe neden oluyor. Vücudum uğulduyor ve tatlıların beni bu kadar iyi hissettirdiği başka bir zaman hatırlamıyorum. Belki de bu arı marihuana bitkisinden polen almıştır ve ben de kafayı bulmak için bala tepki veriyordumdur. Aklımın bir köşesinde bu arıyı kovanına kadar takip edip bu şeyden daha fazla almak var.

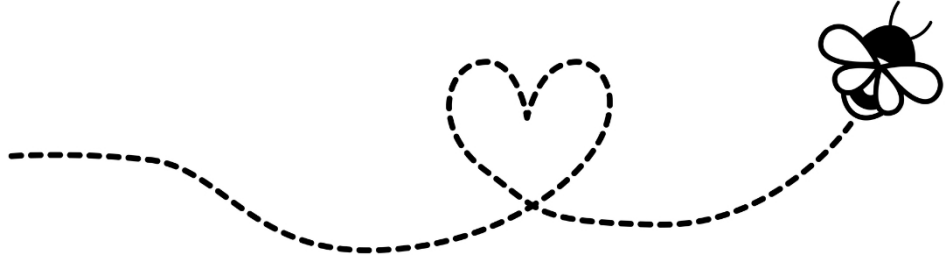
"Arı adam, belki de böyle bir balla seni kendime saklamalıyım." Bir süre daha ona bakıyorum. Nedense bunu gerçekten düşünüyorum. Bu arıyı seviyorum, ama onu yakalamanın yapılacak en boktan şey olacağını da biliyorum. "Pekâlâ, kapağı ve pencereyi açık bırakacağım. Gitmeye hazır olduğunda, kendini dışarıda görebilirsin." Kanatlarının çalışıp çalışmadığını hâlâ bilmiyorum, bu yüzden onu penceremden atmak istemiyorum.

Perdelerimi açıyorum ve bir süre şehre bakıyorum. Genelde pencerelerim açık uyurum. Hiç uyumayan şehirden gelen tüm sesler bana kendimi o kadar da yalnız hissettirmiyor.

Yatağa dönmeden önce iç çekiyorum, arıyı serbest bırakmanın beynimin gece boyunca kapanması için gereken şey olduğunu umuyorum.

Elbette, taşan bir bal nehrini düşünerek dalıp gidiyorum. Döşeme tahtaları gıcırdadığında neredeyse kendimden geçmişim. Gözlerim fırladı ve ılgık attım.

Üstümde bir adam duruyor; sarı ve siyah tenli bir adam.

Bölüm 8: Baryx

I ses çıkarmadan gidecekti. Kavanozumu açacak ve pencereyi açık bırakacak kadar nazikti. Tek yapmam gereken uçup gitmekti ve görevime geri dönebilirdim. Polenlerimi tüketmeden önceki planım buydu. ve tadına içgüdüsel bir tepki verdim.

Yukarıdaki gökyüzü, gözlerinin genişlemesini izlediğimde vücudumda uğuldayan his ve tadının ne kadar güzel olduğunu haykırdı - bu başka bir dünyaydı. Gözlerinin önünde dönüşmemek ve iğnemi ağzına sokmamak için her şeyimi verdim, açgözlülükle yalayıp yutarken bir yük daha bıraktım.

Kendimi kontrol ettim. Onun yaşadığı yerlerden çıkmam ve mükemmel hedefimi bulmam gerektiğini biliyordum.

Gitmeden önce ona son bir kez bakmak istedim. O şimdiye kadar tanık olduğum en muhteşem varlık ve o uyurken ve bedeni huzur içindeyken ona bakamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Daha büyük formuma dönüşmemeliydim. Kompakt formumdayken ona son bir kez bakmış olsaydım muhtemelen fark etmezdi. Ama bana kıyasla ne kadar küçük olduğunu görmek istedim. Kollarımda nasıl görüneceğini hayal etmek istedim.

Tabii ki altımdaki zeminden bir ses geldi ve kadın u y a n d ı .

Çığlık attı ama sesi bastırmak için elimi ağzına kapattım.

Elim hâlâ ağzındayken yatağına sürünüyorum, üzerine çıkıyorum, sertleşen iğnemi görmezden gelmeye çalışıyorum. Teni çok yumuşak ve tek yapmak istediğim ellerimi üzerinde gezdirmek ama onu sakinleştirmem gerekiyor. O bu kadar çıldırmışken gidemem. Belki ona görevimi açıklayabilirim ve o da huzur içinde gitmeme izin verir. Ne de olsa arkadaş olduğumuzu söylemişti.

"Korkmayın. Sana zarar vermek istemiyorum." Bu yeni dili kullanmaya alışık olmadığım için kelimeler dilimde tuhaf tınıyor. "Ben senin

Konteynırın. Hatırladın mı? Arkadaş olduğumuzu söylemiştin." Bir elimle ikimizi işaret ediyorum; diğer elim ağzının üzerinde kalıyor.

Vücudu biraz gevşiyor ve elimin altında bir şeyler söylemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

"Elimi çekeceğim ama çılgılık atmayacağına söz vermelisin. Sana her şeyi açıklayacağım."

Elimi yavaşça indiriyorum, ama tam çenesinden çıkmak üzereyken beni sertçe ısırtıyor.

İçimden öfke akması gerekirken, onun mücadelesi karşısında iğnem daha da fazla zonkluyor. O güçlü bir kadın; boşuna olsa bile kendini koruyor. Tam da tahmin ettiğim gibi, benden çok daha küçük ve vücut kütlesi benimkinin en az yarısı kadar olmalı. Dişli bir savaşçı değil de ürkek bir şey olduğunu düşünebilirsiniz.

İrkildim ve elimi tekrar ağzına götürdüm.

Kalçalarımın tokat atıyor, ben de diğer elimle bileklerini kavrayıp ikisini de başının üzerine kaldırıyorum.

"Kadın, sana zarar vermek istemedim. Hayatımı kurtardınız ve size minnettarım. Sana neden burada olduğumu açıklayacağım ve sonra yoluma gideceğim. Ben senden çok daha güçlüyüm. Eğer benimle dövüşürsen, hiçbir yere varamayız."

Gözleri sulanıyor ve birden kendimi artık o kadar güçlü hissetmiyorum. Sadece gözyaşlarını durdurmak için beni kalbimden bıçaklamasına izin verebilirim.

Vücudu altımda yumuşuyor ve başını sallayarak kabul ediyor.

Ellerimi yavaşça çekiyorum, kaçmaya karar verme ihtimaline karşı hala ona sarılıyorum.

Yutkunuyor ama konuşmuyor.

Ne demesini bekliyordum bilmiyorum ama aramızdaki hava daha da koyulaştı. Neden burada olduğumu açıklayacağımı söylemiştim ve sanırım şimdi bunu yapmanın tam zamanı. Boğazımı temizliyorum. "Benim adım Baryx." Tanışmak başlangıç için iyi bir yerdir.

"Ben Jennessa." Sesi titriyor.

Hayatımda duyduğum en güzel isim. "Jennessa," diye tekrarlıyorum. Tekrar tekrar söylemeye devam etmek istiyorum. "Koloni'den geliyorum, birçok ışık yılı uzaktaki bir gezegenden."

"Yani sen bir arı değil misin?"

Kompakt halimle benzediğim daha küçük türün adının bu olması gerektiğini fark ettim.

"Hayır, ben bir arı değilim. Ancak, sizin arı dediğiniz şeye benzeyen daha küçük boyutuma geçebilirim. Sen beni kurtardığında bu formdaydım.

ve beni kabına koy."

Gülüyor - göğsü altımdan titriyor.

Ses kulaklarımı tatlı bir melodi gibi dolduruyor ve tekrar tekrar çalabilmek için kaydetmek istiyorum.

"Tamam, şimdi anladım. Rüya görüyorum. Bunların hepsi bir rüya. Sanırım korkmaya gerek yok." Bir an düşünür. "Vay canına, belki de tattığım balın içinde bir şey vardı. Daha önce hiç bu kadar canlı bir rüya görmemiştim."

Balımdan bahsetmek iğnemi sertleştiriyor. Göğsüne doğru nabız attığımda gözleri açılıyor.

"Özür dilerim. Nedense senin yanında iğnemi kontrol edemiyorum."

Tekrar gülüyor.

Benim gezegenimde, eğlenceli bir şey olduğunda güleriz, ama burada farklı bir gelenek olmalı, çünkü herhangi bir şaka aktarmadım.

"Belki de üzerimden kalkmalısın. Bu bir rüya olsun ya da olmasın, kesinlikle dev bir arı tarafından kazığa oturtulmak istemiyorum. Kulağa acıtacakmış gibi geliyor."

İtiraz etmek istiyorum. İğnemi ona sokmanın benim için olduğu kadar onun için de zevkli olacağını biliyorum ama düşüncelerimden bahsetmek kibarlık olmaz.

"Bağırmanızın. Neden burada olduğumu açıklamak ve sonra sizi rahat bırakmak istiyorum. Seni çıldırmış bir halde bırakırsam bu görevim için iyi olmaz."

"Sen ne dersen o, rüya arısı." Başını sallar ve kıkırdar.

Üzerinden emekleyerek kalkıyorum -vücudum hemen onun sıcaklığını öznlüyor- ve yatağının kenarında duruyorum.

Oturuyor ve bacaklarını yatağın üzerinde sallıyor. Artık benden korkuyor gibi görünmüyor. Gözlerinin altında kalan yaşları siliyor ve küçük bir sırtışla ayaklarını sallıyor.

Etkileyici dil becerilerim var ama kendi dilinde konuştuğum ilk birkaç kelimeyle onu sakinleştirebilmem beni şaşırtıyor. Kalbim sızlıyor, bu kadar sakinleştiyse yakında gitmem gerektiğini fark ediyorum.

"Artık korkmuyor musun?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Sadece rüya görüyorum. Yakında uyanacağım ve her şey normale dönecek."

Ona bunun bir rüya olmadığını söylemeliyim, ama belki de en iyisi budur. Bu gece gidersem ve beni görmesinin hayal ürünü olduğunu düşünürse

Görevimdeki aksilikler. Gördüklerini hükümetine iletmeyecek ve ben de yakalanma korkusu yaşamayacağım. Büyük bir parçam onun beni unutmamasını istemiyor. Onu asla unutmayacağım. Mantıklı tarafım kazandı. "Tamam. O zaman görevimi sana açıklamama gerek yok gibi görünüyor. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Ben yoluma gideyim."

"Hayır," diye bağırarak ayağa fırlıyor. "Bu eğlenceli. Duymak istiyorum."

Yüzü aydınlanmış, saçları darmadağınık, uykusundan yeni uyanmış bir haldeyken onu nasıl reddedebilirim? Zihnim onun yanında uyuyakaldığım ve uyandığımda bu şekilde görüldüğü görüntülerle dolup taşıyor. Boğazımı temizliyorum. "Dediğim gibi, ben Koloni'denim, birçok ışık yılı uzaklıktaki bir gezegenden. Gezegenimizin nüfusu azalıyor ve ben de sizin Mavi Gezegeninize tozlaşmayı sağlamak için gönderilen ilk kişiyim; böylece her iki gezegene de yardımcı oluyorum."

"Dünya'yı mı kastediyorsun?" Bana yaklaşıp yüzümü inceliyor.

Karıncalanmalar omurgamdan aşağı akıyor. O bana bu kadar yakın dururken düşünemiyorum. Kelimeleri bulmaya çalışırken boğazım düğümleniyor. "Gezegeninize böyle mi diyorsunuz?"

"Evet, Dünya'ya hoş geldiniz! Size ne kadar yardımcı olabileceğinden emin değilim ama daha fazla tozlayıcıya ihtiyacımız olduğu kesin!"

Görevimi kabul ettiği için kalbim ısınıyor. Bu gezegendeki dişilerin tozlaşma çabalarımıza karşı çıkacağından endişeleniyordum ama Jennessa'nın itiraz etmediği açık. Buradaki dişiler cinsel hazza odaklandıkları için bu mantıklı. Bu eylem Forphia gezegeninde olduğu gibi burada da daha fazla kabul görüyor olmalı.

Jennessa elini yüzüme bastırıyor. "Vay canına, çok yumuşaksın. Çok gerçekçi hissediyorsun."

Zonklayan iğnemi görmek için aşağıya bakmaması için yukarıdaki tanrılara dua ediyorum. Hiçbir şey beni onun dokunuşunun yoğunluğuna hazırlayamazdı. Nutkum tutuldu ve elini kendime doğru tutmak, beni bırakmasına asla izin vermemek istiyorum.

"Tüylü olman dışında tıpkı bir insana benziyorsun. Sanırım sarı ve siyah olmanın yanı sıra kanatların ve antenlerin de var." Gülümsüyor ve başını sallayarak benden uzaklaşıyor. "Dostum, o balın içinde her ne varsa sağlam bir şeymiş çünkü bu kesinlikle delilik."

Balımin tadına bakmak onun üzerinde de benim üzerimdeki gibi bir etki yarattı mı? Karnımda bir sıcaklık kaynıyor ve kendimi kontrol edemeyerek ona yaklaşıyorum.

Geri çekiliyor, basabileceği başka bir yer olmadığına yatağına yaslanıyor.

Ona doğru yaklaşıyorum, ayırık dudaklarına ve geniş gözlerine bakıyorum. Ona dokunmamın bir sakıncası olmadığını hissedebiliyorum. Tahrik olmuş durumda ve bunu algılamak için antenlerime bile ihtiyacım yok. Tek yapmam gereken amını örten ince kumaşı kaldırıp içine girmek. Bahse girerim şimdiden benim için damlıyordur. Aslında, onun uyarılmışlığı burun deliklerime doluyor ve beni çılgına çeviriyor.

Uzanıp yanağına dokunuyorum.

Gözlerini kapatıyor, yüzünü elime bastırıyor.

Eğildim, dudaklarını tatmaya hazırdım. Bu benim gezegenime ait bir gelenek değil, ama diğer türlerin dudaklarının çiftleşme eylemini gördüm ve onunkiler benimkiler için yalvarıyor.

Tam ona ulaşmak üzereyken kıkırdıyor. "Bu çok saçma."

Geri çekilmese bile sözleri beni transımdan çıkarıyor. O haklı. Bu çok saçma ve ben tamamen görevimden uzaklaştım. Tohumlarımı bu dişi için daha fazla harcayamam. Her ne kadar kalbimi kırsa da, o benim mükemmel hedefim değil.

Geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Gitmeliyim."

Gözleri genişledi, arkalarındaki ışıltı söndü. "Ah, hadi ama. Bu rüya tam da güzelleşmek üzereydi."

Hâlâ bunun bir rüya, bir yanılsama olduğunu düşünüyor. İğnem aksini söylese bile onu bu halde götürmek istemiyorum.

"Sen benim görevimin bir parçası değilsin. Yola koyulmalıyım." Onu döllemem için adeta yalvaran görüntüsü dikkatimi daha fazla dağıtmadan dönüyorum.

İç çekiyor. "Pekala. Güle güle, dev arı adam. Görevinde ya da her neyse, iyi şanslar. Terapistime senden bahsedeceğimden emin olabilirsin."

İç çekerek tekrar kompakt formuma dönüşüyorum.

Jennessa arkamdan nefes nefese kaldı.

Kanatlarımı çırpıyorum, uçmaya hazırım, vücuduma yakıcı bir acı saplanana kadar birkaç dakika havada süzülüyorum. Yere düşüyorum ve hemen daha büyük halime dönüşerek acı içinde haykırıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Jennessa yanıma koşarak soruyor.

"Kanatlarım. Sanırım yaralandılar. Uçamıyorum." Ayağa kalkıyorum, büyük halimle kanatlarımı çırpıyorum. Yeterince eminim, ağrı sol kanadımdan geliyor ve vücuduma yayılıyor. Neden tekrar deneme zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Zaten büyük halimle bu gezegenin etrafında uçabileceğimden değil. Bu çok fazla gösteri olurdu.

Jennessa yanıma çömeliyor ve dokunmadan kanatlarımı inceliyor. "Evet, bu bükülmüş gibi görünüyor. Muhtemelen Kent'in kanatları

seni o gazeteyle vurdu."

"Birlikte olduğun iri yarı erkek Kent mi?" Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmadım ama onun başka bir erkekten bahsettiğini duymak midemi bulandırdı. Özellikle de dudaklarını onun yüzüne yerleştirdiğine tanık olduğumdan beri.

"Evet, o benim erkek arkadaşım. Pisliğin teki olabilir."

Güzel, o sadece bir arkadaş, onun eşi değil. Sikin, erkeklerinin iğnesi için başka bir kelime olduğunu kaydediyorum. "Penis mi? İğnesi mi var?"

"İğne mi? Penisine böyle mi diyorsun?" Gülüyor ve dirseklerinin üzerine düşüyor. "Bu rüya gittikçe daha da güzelleşiyor." Gözleri beni takip ediyor. Neyse ki iğnem çoktan vücuduma geri emilmişti. Ereksiyon halindeyken onun gülmesine dayanabileceğimi sanmıyorum.

Onun gülüşünü sonsuza kadar izleyebilecek olsam da, bu kafa karıştırıcı konuşmaya daha fazla dikkatimi veremiyorum; zihnim bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünüyor. Geçmişte kanatlarımı yaralamıştım. Genellikle iyileşmesi sadece birkaç gün sürer. Daha kötü durumda olsalardı, şu anda hissettiğim acı dayanılmaz olsa da, acı daha şiddetli olurdu.

Jennessa'nın kahkahası kesilir ve gözlerindeki yaşları silerek doğrulup oturur. "Kanatların iyileşene kadar geceyi burada geçirmek istersen, buyur." Ayağa kalkıyor ve yatağına doğru yürüyor. "İstersen kanepede uyuyabilirsin." Köşedeki kahverengi mobilyayı işaret ediyor. "Onun için biraz büyük olabilirsin ama muhtemelen benim yatağım için de çok büyüktür. Ayrıca, gerçek değilsin, bu yüzden çok rahatsız olmayacağına eminim."

Beni zaten ölümden kurtardı ve bir gece daha kalmama izin verecek - kalbim onun sözleriyle kabarıyor, ama hayal kırıklığıyla gölgeleniyor. Onun yatağında onunla birlikte uyumamı istemiyor, amcığının farklı bir hikaye anlattığını bilsem bile.

Sorun değil, böylesi daha iyi.

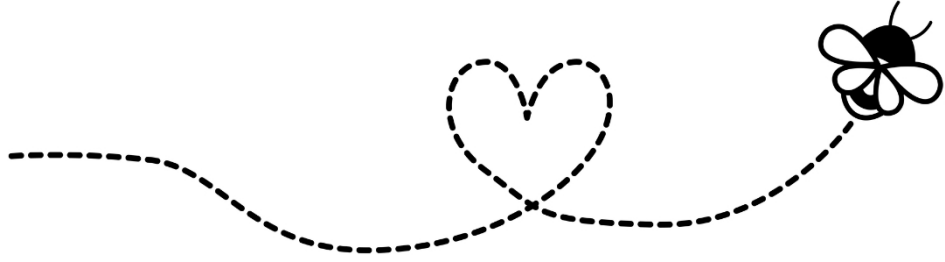
Sonunda ne kadar yorgun hissettiğimi fark ettim. Belki de en iyisi geceyi burada geçirip sabah ne yapacağıma karar vermek. Belki Jennessa ben iyileşirken hedefimi bulmama yardım eder. Kovan'ı aramak ve başarısızlıklarımı açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Ayrıca, onun yanında uzun süre kalmak bana coşku veriyor.

"Teşekkür ederim Jennessa," diyorum *kanepesine* doğru ilerlerken.

Gülümsüyor ve yorganı üzerine çekiyor. "İyi geceler, dev arı. Keşke gerçek olsaydın. Bu eğlenceli bir rüyaydı." Gözlerini kapatıyor.

Başımı küçük kare bir mindere yasladığımda kalbim çarpıyor. Gerçek olduğuma inanmasa da, arkadaşılığımın hoşlanıyor. Düşünemiyorum

uykuya dalmadan önce duymak için daha güzel sözler.

Bölüm 9: Jennessa

T Daireme giren güneş göz kapaklarımı gıdıklıyor, açılmaları için yalvarıyor. Esnemek için kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve tavana bakıyorum. Dün gece gördüğüm rüyanın anısı gözümün önüne geliyor. Çok garipti. Bir an bir arıyı ölümden kurtarıyorum; sonra rüyamda seksi arı adamlar görüyorum. Artık arılardan cinsel olarak etkileniyor muyum? Muhtemelen e n kısa zamanda terapistimden bir randevu almam gerekiyor. Ama benim terapistim yok. Beş parasız bir iş sahibiyim. Terapi param yok. Bu sadece söylemekten hoşlandığım bir ifade. Neyse, ben sadece günlük falan.

Doğruldu ve bacaklarımı yatağımın kenarına attım. Dairem çok küçük, bu yüzden odamın diğer tarafındaki kanepede uyuyan devasa sarı ve siyah kütleyi fark etmem sadece iki saniye sürüyor.

Kalbim çılgınca atıyor. Hâlâ rüya görüyor olabilir miyim? Kendimi çimdikliyorum. Hayır, bu kesinlikle gerçek, eğer psikozum çok ileri gitmediyse, ki bu daha olası bir ihtimal.

Arı adam ve benim dün geceki etkileşimimizi tekrar izliyorum. Bunun bir rüya olmadığını bilmeliydim. Her şey çok gerçekçiydi. O -sanırım kendisine Baryx dediğini hatırlıyorum- uzaydan geldiğini söyledi, yani bu onu bir uzaylı yapıyor. Her zaman evrendeki tek varlığın biz olmadığımıza inandım ama FBI ya da İç Güvenlik'in kapıma dayanması gerekmez miydi? Neden bir uzaylı evrenin öbür ucundan gelip benim daireme girsin ki? Bu çok olasılıksız görünüyor.

Bir cesaret dalgası üzerime hücum etti ve ona doğru fırladım. Ne de olsa dün gece beni öldürmemişti. Tehlikeli olsaydı ya da beni kaçırarak olsaydı, bunu yapmak için zaten bolca zamanı vardı.

Başında durup tuhaf yüz hatlarını inceliyorum. Gün ışığında, farklılıklarımız daha da endişe verici. Neredeyse insana benziyor. Yüz hatları bir insanınkiyle aynı. Vücudu narin bir deri ile kaplı.

sarı ve siyah tüyleri yaban arısıyla aynı desende. Sırtüstü yatıyor ama yarı saydam kanatlarının tepeleri arkasından görünüyor, bir tanesi tepeden hafifçe bükülmüş. Antenleri ürkütücü ama onlara pek dikkat etmiyorum çünkü sadece geniş kaslı göğsüne odaklanabiliyorum. Kaslarla kaplı ve ellerimi üzerinde gezdirme dürtüsüne direnirken damarlarımdaki kan yoğun bir şekilde pompalanıyor.

Üzerinde kıyafet yok ve iğnesinden bahsettiğini hatırlıyorum, sanırım bu onun sık versiyonu. Bacaklarının arasına bakıyorum ama orada hiçbir şey yok. Sanki bir Ken bebeği gibiydi. Yine de dün gece üzerimdeyken sık benzeri bir şeyin bana süründüğünü hissettiğimi kesinlikle hatırlıyorum. Belki de geri çekiliyordur? Artık ona bakamıyorum. Bu beni daha da korkutuyor ve kendimi garip hissetmeme neden oluyor.

Yerdeki yastıklarından birini alıp ona fırlatıyorum. "Hey, arı adam! Uyan artık!"

Seğiriyor ve başka bir yastık saldırısını engellemek için ellerini havaya kaldırıyor. Gözlerini kırıştıtarak açıyor ve sanki nerede olduğunu yeni hatırlıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Gerçek misin, değil misin?" diye sordum. Aptalca bir soru ama yanılısamalarım bana biraz güvence verirse kendimi daha iyi hissedeceğim.

Baryx oturur ve siyah elleriyle gözlerini ovuşturur. Kelimeleri bulmadan önce etrafına bakınır. "Özür dilerim. Çok yorulmuş olmalıyım. Genelde uykum hafiftir."

"Sen gerçekten uzaylı mısın?" Kollarımı göğsümün etrafında sarıyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Eğer bu gezegenden olmadığımı kastediyorsan, evet."

"Yani sen dev bir arı değil misin?"

"Hayır, ben bu gezegende sahip olduğunuz yaratıkların daha büyüğü değilim. Dün gece yaptığımız konuşmayı unuttun mu?"

Ayağa kalktı ve yüzünü görebilmek için boynumu uzatmam gerekti. Kent'in uzun boylu olduğunu sanırdım. Bu adam bir kafa daha uzun olmalı.

Sanki yaralanmışım gibi endişeyle bana bakıyor.

Geri çekiliyorum. "Hayır, dün geceki konuşmamızı unutmadım. Sadece hiçbirinin gerçek olduğunu düşünmedim. Senin bir rüya olduğunu düşündüm." Etrafımda dönüyorum, daireler çiziyorum. "Bunların gerçek olup olmadığını hâlâ bilmiyorum. Muhtemelen deliriyorum."

Bana bir adım daha yaklaştı. "Seni temin ederim, delirmiyorsun. Ben gerçeğim ve sana zarar vermek istemiyorum."

Yüzündeki ifadeyi yakalamak için adımlarımı durduruyorum. Samimi görünüyor ve beni dikkatle inceliyor, sanki bir anımı bile kaçırmak istemiyor ya da kendi kendime patlayacağımdan endişeleniyor. Hangisi olduğundan emin değilim.

Bakışları çok yoğun ve beynimin erimesini engellemek için gözlerimi kaçırmak zorundayım. "Evet, bana zarar vermek için burada olmadığını anlıyorum. Sanırım beni öldürürdün.

Eğer planın buysa, dün gece benimle konuşabilirsin. Sadece bundan hoşlanmadım. Bu çok garip." "Türünüz için başka bir yaşam formu görmenin tuhaf olduğunu biliyorum. Gezegeniniz Yüzlerce yıl geriden geliyorsunuz ve henüz başka gezegenlerden yaşam formlarıyla temas kurmadınız."

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Yani senden başka uzaylılar da mı var?"

"Koloni, yaşam formlarının bulunduğu pek çok gezegenden biri ama biz çok uzaktayız. Başka bir tür size gelmediği sürece, türünüzün onlara ulaşmasının bir yolu olacağını sanmıyorum."

"Aman Tanrım, bu çok çılgınca. Bu neden benim başıma geliyor?" Tavana bakıyorum, üzerime bir panik atak geldiğini hissediyorum.

"Jennessa, sorun yok." Baryx bana doğru koşuyor ve iri ellerini kollarıma koyuyor.

Onun temasıyla vücudum karıncalanıyor, sanki bir rahatlık dalgası üzerime hücum ediyor. Bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Güvendesiniz. Bu konuda daha fazla endişelenmene gerek yok. Kanadım iyileştiğinde, yoluma gideceğim."

Bunu duymanın biraz acı vermesine engel olamıyorum. Evet, gitmesini istiyorum ama sıcak bir battaniye gibi hissettiren bir dokunuşla, belki bir süre kalsa o kadar da kötü olmazdı.

Geri çekilip kanatlarını çırpıyor ve hemen ardından homurdanıyor. "İyileşiyor ama tekrar uçabilmem için bir ya da iki gün geçmesi gerekebilir."

İçgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum. Hiçbir canlının incindiğini görmekten hoşlanmam ama onu acı içinde görmek beni beklediğimden daha fazla üzüyor. "Bir şey yapabilir miyim?" Kanatlarına daha yakından bakarken soruyorum. Çok narin görünüyorlar. Bir gazetenin çarpması sonucu sadece hafif bir bükülme yaşadığına inanmak zor.

"Hayatımı kurtarman ve seninle kalmama izin vermen yeter de artar bile." Ellerimi tutuyor ve göğsüne götürüyor. "Hedefimin sen olmasını her şeyden çok isterdim."

Donup kalıyorum, onun yoğun bakışlarına bakıyorum. "Hedefi" derken

neyi kastettiğini bilmiyorum ama sözlerinin anlamına odaklanamıyorum.
Bu çok fazla

Çok fazla, çok hızlı, ama bana her dokunduğunda, sanki beynim kapanıyor ve tek düşünebildiğim bacaklarımın arasındaki vuruş. Benim neyim var böyle?

Kendimi geri çekip başımı sallıyorum ve dairemin etrafındaki çeşitli kıyafetlerle meşgul oluyorum. Evimin ne kadar dağınık olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Bu adamın ilk insan izleniminin pasaklı olduğumuz yönünde olması ne kadar utanç verici. Umarım beni tüm insanlığa örnek olarak kullanmaz.

"Tamam, Bee. İşe gitmem gerek. Ben giderken burada kalabilir misin?" Bir an düşündüm. "Siz ne yiyorsunuz ki? Lütfen kedi ya da çılgınca bir şey demeyin."

"Araştırmacılarımıza göre, çok benzer sindirim sistemlerine sahibiz."

Buzdolabını açıyorum. "Harika. Simitlerim var. Simit sever misin?" O cevap vermeden önce bir tanesini tost makinesine atıyorum.

"Senden gelecek her şey bir hazine olacaktır."

Bir hazine mi? Bu adam gerçek mi? "Harika. Açıldığında tost makinesinden al." Neden bahsettiğimi bilmeyebileceğini düşünmek için bile durmadım. Aslında...

"Benim dilimi nasıl konuşabiliyorsun?" diye sordum.

Baryx dairemin ortasında duruyor, tamamen yersiz görünüyor. "Antenlerim dil çözümlemesine yardımcı oluyor. O konteynerin içindeyken eğlence cihazınızı dinledim ve dilinizi öğrendim."

"Kahretsin."

"Bok mu?" Bana yüzünü buruşturarak bakıyor.

"Boş ver. Sadece otur ve orada dikilip deli gibi bakmayı bırak. Hazırlanmam gerek."

Kafası karışmış görünüyor ama emirlerime uyarak uyuduğu kanepeye oturuyor.

Şimdi bakınca kendimi kötü hissediyorum. O şeyin üzerinde rahatça uyumasına imkan yok. Neredeyse iki katı büyüklüğünde. Her neyse. Uzaylı bir kaçağı barındırıyorum. Burası Four Seasons değil.

Banyoya gitmeden önce yerden bir kot pantolon ve sarı bir atlet alıyorum. Kafamı boşaltmak için bu adamdan uzakta bir yere ihtiyacım var. İşe yeterince hızlı gidemiyorum.

Hayatımda hiç bu kadar çabuk giyinmemiştim. Neden acele ettiğimi bilmiyorum ama bu daireden çıkmak zorundayım. Ondan korkmuyorum; sadece deli olup olmadığımı doğrulamak için etrafımda dev arı adamlar görmeye başlayıp başlamayacağımı görmem gerekiyor. Ayrıca, ona her baktığımda vücudumdaki vızıltı

beni rahatsız ediyor. İnsan olmayanlara ilgi duymamam gerekiyor. Bu kesinlikle zihinsel olarak istikrarlı bir bölüm için büyük bir hayır-hayır.

Banyonun kapısını açtığımda Bee mutfağında duruyor ve kızarmış simidin son lokmasını yiyordu. Tanrı aşkına, onun uzaylı adını hatırlayamıyorum, bu yüzden bundan sonra ondan Bee olarak bahsedeceğim.

"Özür dilerim, size tereyağı ya da başka bir şey getirmeliydim. Sade bir simit çok iyi olamazdı."

Arı bana kocaman gözlerle bakıyor. "Bu şimdiye kadar tattığım en güzel şey."

Böyle bir Dünya lezzetinin tadını çıkarmama izin verdiğiniz için onur duydum."

Kıkırdıyorum. "Anladığım kadarıyla gezegeninizdeki yiyecekler pek iyi değil, ha?" "Yiyeceklerimiz yaşamı sürdürmek için tasarlandı, daha fazlası değil."

"O zaman sen buradayken New York'ta bir yemek turuna çıksak iyi olur." Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Yakında ayrılıyor. Ona şehri gezdirecek zamanım yok. Zihnim onun kalmasını istemekten, hiç gelmemiş olmasını dilemeye geçiyor.

Bee gülümser. "Bu çok hoşuma gider."

Vücudumda bir karıncalanma hissediyorum ve sonra gitme zamanının geldiğini anlıyorum. "Pekâlâ, işe gitmeliyim. Burada iyi misin?"

Ayakkabılarımı giyip çantamı omzuma atarken bana yaklaşıyor "İyiden de öte" diye cevap veriyor.

"Pekâlâ, kimsenin seni böyle görmediğinden emin ol. Komşularıma neler olduğunu açıklamak istemiyorum."

"Elbette. Dünya sakinlerinin beni daha büyük halimle görmeleri görev için elverişli olmayacaktır. Kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Ben ön kapıyı açarken o kapı aralığında duruyor. İri ela gözleri çok masum görünüyor, dikkatle yüzüme bakıyor.

"Tamam, güle güle." Kapıyı suratına çarpıyorum ve hemen ardından kendimi bir sürtük gibi hissediyorum. Ona daha fazla bakamıyorum. Tanrım, umarım iş kafamı toparlar, yoksa gün bitmeden bir arıya çakacağım.

Bölüm 10: Baryx

I Jennessa'nın evinde yalnızım. Onu tanıyalı sadece iki gün oldu ve onsuz geçirdiğim bu kısa süre sanki oksijensiz kalmışım gibi hissettiriyor. Tıpkı bir gün önce onu izlediğim gibi yaşam alanında volta atıyorum. Bu dışıye karşı bir tür bağıllık geliştirmiş olabilir miyim? Bu görev için faydalı olamaz.

Aramızdaki bağ çok güçlenmeden buradan gitmeliyim. Eğer böyle bir şey olursa, kendimi başka bir dışıye döllemeye nasıl ikna edebilirim?

Onu döllemediğim sürece...

Onu hamile bırakabilecek miydim? Mükemmel olmayan bir hedef seçseydim Koloni bunu anlar mıydı? Belki de polenlerim Dünya'daki herhangi bir rahatsızlığa nüfuz edebilir ve onu dölleyebilirsem, Koloni'nin göreceği tek şey çıkardığım embriyodur. Eğer yavrunun genetik yapısında bir sorun varsa, bu şansa bağlanacaktı. Hasta gibi görünmüyor. Kendine bakabiliyor ve işine katılabiliyor. Saldırıya uğramadan önce ilgimi çekmiş olsa bile, saldırı nedeniyle antenlerim arızalı olabilir. Eğer değilse, hatayı yine de onlara yükleyebilirim.

Tüm hayatım bu görev etrafında dönüyordu. Kuralları hevesime göre esnetebilir miydim? Jennessa'nın şekli aklıma geliyor: ruhumu emen kahverengi gözleri, diri göğüsleri ve zevk içinde kaybolduğunda çıkardığı sesler.

Kararım netleşti. Ona yakın olma şansı için her şeyi yaparım. Gezegenime dönüp onu terk etmek zorunda kalsam bile, onunla geçireceğim birkaç dakikalık mutluluk buna değerdi. Hiçbir şey benim için bu kadar önemli olmamıştı.

Kalbim şarkı söylüyor. Bu tüm endişelerimin cevabı olabilir. Jennessa görevi kabul etti ve beni çoktan evine aldı. Her ne kadar benim hakkımda hâlâ tereddütlü görünse ve onu döllememe izin vermese de, ikna etmek için fazla bir şey gerekeceğini sanmıyorum.

Onun kendini tatmin edişini izledim. Beynim aynı zevki ona da nasıl verebileceğimi çoktan bir araya getirmişti. Eğer onu orgazm edebilirim, yumurtalıklarına erişmeme izin vermeye fazlasıyla istekli olacaktı.

Ön kapının kolu tıkırdatarak beni düşüncelerimden kopardı. Jennessa gideli çok kısa bir süre olmuştu. İşten eve döndüğünden şüpheliyim.

Jennessa kimsenin beni görmesini istemedi. Her ihtimale karşı onun isteklerini yerine getirmeliyim. Kendimi kompakt formuma dönüştürüyorum ve ziyaretçiyi değerlendirmek için bir köşeye çekiliyorum.

Kapı açılır ve bir adam içeri girer. Bu adamı tanıyorum. Bana saldıran erkek, Kent, sanırım adı bu. Yalnız değil ama. Yanında bir kadın var. Açık renkli saçları var ve yetersiz beslenmiş gibi görünüyor, vücudu Jennessa'ninkinden çok daha küçük.

"Şu anda işte. Onu telefonumdan takip ediyorum, bu yüzden endişelenmeyin," diyor Kent kapıyı arkalarından kapatırken kadına.

"Emin misin? Eve geldiğinde her şeyin Jerry Springer'ın bir bölümüne dönüşmesini istemiyorum."

"Merak etme bebeğim. Söz veriyorum sadece biz varız. Rahatla." Dişiyi kendine yaklaştırır ve ağızla eşleştirir.

Dişi ağız çiftleşmesinden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Başka bir kadına, özellikle de tahrik olmuş gibi görünen bir kadına bu kadar yakın olma düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Köşede saklandığım yerden sürünerek çıkıyorum, gizli kalmaya çalışıyorum. Vücudumun Jennessa'ya verdiği tepkinin aynısını verip vermediğini görmek için bu dişiye daha yakından bakmak istiyorum. Bir yanım bunun olmayacağını umuyor - antenlerimin arızalı olduğu fikrini doğruluyor.

Bedenimin sessiz kaldığını fark ettiğimde hemen arkasında bir gölgeye saklanıyorum. Beni ona çeken bir koku yok. İğnemi kanla dolduran bir vızıltı yok. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Damarlarımdan neşe fışkırıyor. Jennessa aradığım kişi olmalı. Antenlerim ne gösterirse gösterecek, o benim mükemmel hedefim.

Kent ve dişi ağız çiftleşmesine devam ediyor, inlemeleri odayı dolduruyordu. Adam kadını yatağa doğru itiyor ve her adımda giysilerini çıkarıyor.

Normalde, iki canlının döllenmeye başlamasında yanlış bir şey görmezdim. Bu eylemi gerçekleştiren farklı türleri gözlemlemek zorunda kaldım.

Akademi'de geçirdiğim süre boyunca genellikle tarafsız bir izleme deneyimi yaşadım ama bu filmde bir şeyler yanlış geliyor.

Burası Jennessa'nın evi ve yatağı. Onun uyuduğu kumaşlara başka bir adamın tohumlarını dökmesi fikri hoşuma gitmiyor. Kent, Jennessa'nın dönmeyeceğinden bahsetmişti. Sanki burada olmak için izni yokmuş gibi görünüyor. Jennessa'nın Kent'in erkek arkadaşı olduğunu söylediğini biliyorum ama bu bana yanlış geliyor. Araya girip ikilinin gitmesini talep etmek istiyorum ama Jennessa benden kendimi kimseye gstermememi istedi. Onun isteklerine saygı gstermeliyim.

Onlar bitirene kadar bekleyeceğim ve yatağını değiştireceğim, böylece bugün daha sonra tozlaştığımızda taze olacak.

Bölüm 11: Jennessa

MÇiçekçideki çoğu gün uzundur. Çok az müşteriyle zaman uzuyor gibi görünür ama bugün sanki bir zaman tüneline hapsedilmiş gibiydim. saniyeler saatler gibi geliyor.

Neyse ki, başka arı adamlar ortaya çıkmadı, bu da Bee'nin gerçek olabileceğine ve sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığına daha fazla güvenmemi sağladı. Yine de bir parçam delirmiş olmayı diliyor. Eğer durum böyle olsaydı, dev, siyah ve sarı tüylü bir uzaylıya ilgi duymakla uğraşmak zorunda kalmazdım, sadece psikoz geçirdiğimi ve hastaneye yatırılmam gerektiğini düşünürdüm. Bir akıl hastanesi, normal erkeklerin hayatımın geri kalanını benim için mahvetmesinden daha yönetilebilir görünüyor.

Öğleden sonra üç sularında, artık canıma tak etmişti. Vücudum kaşınıyor ve durumumun gerçekliğiyle bir an önce yüzleşmezsem patlayabilirim. Belki de sistemimden atmak için onu becermem gerekiyordur. Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Kaç kız seksi bir arı uzaylıyla seks yaptığını söyleyebilir ki? Sanırım takım için bir tane almak benim kadın türüne karşı görevim. Neyse ki, katlanılması zor bir yük olmayacak.

Bana nasıl baktığını gördüm ve üzerime çıktığında "iğnesinin" karnıma nasıl baskı yaptığını hissettim. Bunu o da benim kadar istiyor.

Çiçekçiden çıkıyorum, açık tabelasını kapalıya çevirirken aklıma can sıkıcı bir düşünce geliyor.

Kent.

Bir uzaylıyı becermek, insan olmasa bile yine de aldatma sayılır. Ben büyürken babam annemi aldattı ve ben de her zaman onun izinden gitmeyeceğime dair kendime söz verdim. Elbette evli ve çocuklu değilim ama erkek arkadaşımın beni aldatmasını istemezdim, bu sadece seksi bir uzaylıyla bile olsa.

Kent'ten ayrılmak için çok geç kaldım. Beni deli gibi sinirlendiriyor ve ben sadece onunla birlikteyim, böylece yalnız kalmıyorum. Bu ikimiz için de adil değil.

Yine de Bee ile birlikte olmayı beklemiyorum. Bir kez seviştikten sonra onu dünyayı tozlaştırmaya ya da her ne saçmalıktan bahsediyorsa ona göndermeyi planlıyorum. O gittikten sonra yine yapayalnız kalacağım, hiç arkadaşım olmayacak. Evcil hayvanım bile olmayacak. Belki de bir kedi alıp küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakmalıyım. Hayali terapistim bana bunu söylerdi. Ama uzaylı adamlarla yatmamı tavsiye edeceğini sanmıyorum. Kimsenin tavsiye edeceğini sanmıyorum.

Tamam, belki de onu becermem. Daireme ulaşmama sadece bir blok kaldı, bu yüzden kararımı çabuk versem iyi olur. Kapımdan içeri girmeden önce bir plan yapmazsam, katlanacağım ve daha sonra bunun için kendimden nefret edeceğim.

Kent'ten ayrılmam gerekiyor ve kıyafetlerimi çıkarıp Bee'yle ilişkiye girmeden önce ona mesaj atamam. Bu çok boktan bir şey olur ve şu anda kötü bir karmayı göze alamam.

Ben kararımı verdim. Bee ve ben sevişmeyeceğiz. Ona New York'u gezdireceğim, böylece apartmanda yalnız kalmayacağız ve umarım bundan sonra iyileşir ve yoluna devam edebilir. Uygun bir zamanda Kent'ten ayrılıp kendim ve işim üzerinde çalışacağım. Şu halime bak, olgunluğun zirvesindeyim.

Dairemin kapısını açtığımda Bee'yi hemen göremiyorum. Dehşet mideme iniyor. Belki de çoktan gitmiştir. En iyisi bu olurdu ama bu ihtimalin içimde yarattığı üzüntüye engel olamıyorum.

Girişimi ana yaşam alanımdan ayıran köşeyi döndüğümde Bee'nin yatağımdaki tüm çarşafı alıp bir top haline getirdiğini görüyorum.

Beni gördüğünde onları yere bırakıyor, biraz suçlu görünüyor. "Evdesin!" diye bağıyor.

"Uh, evet. Çarşafarımla ne yapıyorsun?"

"Oh, um." Onları yerden topluyor. "Kent ortalığı epey dağıttı, ben de bunları kaldırmak istedim."

"Kent?"

"Evet, yanında bir kadınla geldi."

"Ne? Kent burada başka bir kadınla mı birlikteydi? Ne oluyor lan?"
Ondan daha yeni ayrılmaya karar verdiğimi biliyorum ama bu haber yine de karnıma bir yumruk gibi indi.

"İçeri girmesine izin verilmedi mi? Onu gönderirdim ama büyük halimle kendimi göstermemi istemediğinizi söylemişsiniz."

"Ne yaptılar?" "Senin yatağında çiftleştiler."

"Ve sen sadece izledin mi?"

Yaklaşıyor, altın rengi gözleri çılgınca beni arıyor. Kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibi görünüyor ve ona karşı bu kadar yıpratıcı bir ton takınmamalıyım, ama elimde değil.

"Buna izin yok muydu? Beni etkilemedi, senin etkilediğin şekilde değil."

Öfkeli olmama rağmen, tatlı ve masum sözleri bir an için öfkemi dindiriyor.

Senin düşündüğün gibi değil. Beni cinsel olarak düşünüyor. Erkek arkadaşımın yatağında başka bir kızı becermesiyle ilgili bu konuşma sırasında tahrik olmak istemiyorum ama elimde değil. Başımı sallıyorum, tekrar toparlanmaya çalışıyorum.

"Kent benim erkek arkadaşımdı, sanırım hâlâ öyle. Az önce yatağında beni aldattığını gördün."

"Gezegeninizde arkadaşlarınızın başkalarıyla çiftleşmesine izin verilmiyor mu?"

"Hayır, biz *sadece* arkadaş değiliz. Biz özeliz." Bir daire çiziyorum. "Erkek arkadaş ve kız arkadaş sadece birbirimizle *çiftleştiğimiz* anlamına gelir. Aynı kurallar herkes için geçerli değildir. Bazı insanlar başka insanlarla sevişmeyi kabul eder ama zaten çoğu insan bunu yapmaz... Bu beni üzüyor. Zaten ondan ayrılacaktım ama sadık ve iyi bir insan olmaya ve biriyle çıkarken seni becermemeye çalışıyordum. Ama sanırım bir anlamı yok çünkü kendi dairemde başkasıyla yatıyor. Aman Tanrım, tam bir pislik!"

"Beni becermek mi istiyorsun?"

Sözleri beni köpüren öfkemden uzaklaştırdı. Olduğum yerde durdum ve dikkatimi ona yönelttim.

Benden sadece birkaç adım ötede duruyor, kirli çarşaflar yerde ve dik, siyah *iğnesi* bacaklarının arasında hazır bekliyor.

Haklıymışım. Geri çekiliyor. Bunu kaçırdım, ama kanla ya da başka bir şeyle doluyor ve azdığında vücudundan dışarı çıkıyor olmalı. Şu anda çok fazla analiz edemiyorum. Onu görmek ağzımı sulandırırken olmaz.

Ağzım açık, sikine bakıyorum. Onun geri kalanı gibi bulanık görünmüyor. Sanki ıslakmış gibi parlak. Dikkatimi tekrar gözlerine veriyorum.

Bana bakıyor. Dudakları ayırık ve gözleri aç bir bakışa sahip. "Siktir e t."

Ona doğru ilerliyorum, daha önce olanlar umurumda değil. eve dönerken kendimle sohbet ediyorum. Kollarımı boynuna doluyor, dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

Önce ırkılıyor ama sadece bir saniye sonra güçlü kollarını bana doluyor, beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Onun nazik öpücüklerinden emin değilim ama sadece birkaç saniye sonra işi kavlıyor gibi görünüyor, dili benimkiyle mükemmel bir uyum yakalıyor.

Vücudumdaki her hücre ateşlense bile, bir düşünce bilincimin arkasını rahatsız ediyor. Sevişmekten *çiftleşmek* olarak bahsediyor, bu yüzden ilişkilerini gelişigüzel yaşıyorlarmış gibi görünmüyor. Çiftleşme benim için bebekler ve tek eşlilik demek. Belki de henüz sonuna kadar gitmemeliyiz. Seks yaparsak ömür boyu onun *eşi* olmamın beklenmediğinden emin olmalıyım. Ama Tanrım, dudaklarının dudaklarımda olması ve ellerinin kıcımdan aşağıya doğru gittikçe yaklaşması dışında bir şey düşünmek zor. Beni bu kadar iyi hissettirdiğinde muhtemelen istediği her şeyi yaparım.

Daha önce de iyi sevişmelerim olmuştu ama bu farklı hissettiriyor, sanki tüm sinirlerim uğulduyor.

Ellerimi göğsüne götürüyorum, sadece sinirlerimin uğuldamadığını fark ediyorum; o da titreşiyor. Daha da yaklaşıyorum, titreşen aleti pantolonumun üzerinden bana sürtünüyor ve ağzına doğru inliyorum.

Daha fazlasını hissetmeliyim. Ellerimi karnından aşağıya, sikinin dibini yakalayana kadar gezdiriyorum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırmıyor ama dizlerinin bağı çözülüyor ve bana doğru biraz eğiliyor. Boğazının arkasından ağzıma doğru kısık bir inilti kaçıyor.

Onun yoğunluğu burada vücudunun herhangi bir yerinden çok daha fazla ve onun içimde olduğu düşüncesiyle neredeyse doruğa ulaşıyorum. Siktir et, belki de ömür boyu onun *eşi* olacağım. Titreşen sikler bana her şeyi yaptırabilir. Beni bununla hamile bırakırsa onun için bir sürü arı çocuk doğurabilirim.

Ağzını benimkinden çekiyor, göz kapakları ağırlaşıyor. "Bana bu şekilde dokunamazsın. Tohumlarımı çok erken dökeceğim."

Elimi çekmeden önce boynunu okşama dürtüsüne karşı koyamıyorum. Sesini kesiyor ve yumruklarını sıkarak benden uzaklaşıyor.

Daha başlamadan bitirmesini istemiyorum, ama Tanrım, basit bir dokunuşla onu sınıra bu kadar yaklaştıracak çok ateşli.

Ona kendini kontrol etmesi için bir saniye veriyorum, kendimi sakinleştiriyorum. Ben de sınıra bu kadar yakın olduğumu fark etmemiştim.

Birkaç nefes aldıktan sonra dikkatini tekrar bana yöneltiyor ve kucaklaşana kadar bana doğru koşuyor. Beni koltuğuma doğru götürüyor,

ve atletimi başımın üzerine çekiyorum. Bacaklarımın arkası deri koltuğa değdiğinde, sütyenimi açmaya çalışmadan önce onu biraz geriye itiyorum.

Bee daha da geri çekiliyor, sütyenim yere düşüp göğüslerim serbest kalırken gözleri göğsüme yapıyor. Dudaklarını yalıyor. "Tadına bakabilir miyim?"

Sözleri karşısında amım sıkıştı. "Hangi parçamı istersen tadabilirsin."

Dizlerinin üzerine çöküyor, ağzı meme uçlarımda, dili uçlarımdan birini hafifçe kaydırıyor, hafif bir titreşim karışıyor ve ürperiyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum.

Neredeyse daha fazla dayanamayana kadar nazik yalamalarla beni kızdırmaya devam ediyor ve daha fazla sürtünme isteyerek ağzını bana doğru bastırıyorum.

Yumuşak, titreşimli ellerinden biri diğer göğüslerimi kavrarken, dili diğeriyle oynuyor. Elleri karnımdan aşağı inip pantolonumun düğmesini bulana kadar göğüslerimi değiştiriyor. Ağzı beni terk ediyor ve ben acı içinde nefes alıyorum. "Teninin tadının neden bu kadar güzel olduğunu anlamıyorum. Bir amacı yok ama senden daha fazla tatmalıyım. Senden damlayan tatlılığın kokusunu alabiliyorum. Tatmam gerek."

Kelimeleri bulamıyorum. Tek yapabildiğim nefesimi bulmaya çalışmak ve çok erken orgazm olmamaya odaklanmak.

Beni kanepeye doğru itiyor ve sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi kot pantolonumu yırtıyor. Külotumu indiriyor ve o susarken sıcak nefesinin yaklaştığını hissediyorum. Dilini dış görünüşümde gezdiriyor. Titreşimi ve yumuşaklığı, kalçalarımı kavrayışının altında seğirmeme neden oluyor.

"Kıpırdamadan otur. Bunun tadını çıkarmak istiyorum," diye emrediyor.

Omuzlarını tutuyorum, yalamalarının basıncı arttıkça, içime daha derin sızdıkça onu hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

İnliyor ve bir an için doğruluyor, başını yana çeviriyor ve kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gözlerini sıkıyor. "Damlatıyorsun. Tadın çok güzel."

Ağzının yokluğu işkence gibi geliyor ve ağzının tekrar üzerimde olmasına ihtiyaç duyarak ona doğru eğiliyorum.

Tekrar dalmadan önce sadece bir saniye sürüyor, aç vuruşlarla beni yalıyor. Dili klitorisimi buluyor ve çılgık atarak kendimi ona doğru itiyorum.

"Burası senin en çok sevdiğin yer. O aletle kendini zevke getirişini izledim. Sana burada dokunmayı ve seni çılgına çevirmeyi hayal ediyordum."

Klitorisimi bulduğuna göre vazgeçmiyor. Sanki hayatı boyunca amcık yemiş gibi mükemmel miktarda baskıya odaklanıyor. Tanrım, hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim.

"Boşalacağım!" İnemelerim arasında bağıyorum, vücudum gerginleşmeden hemen önce ve saf bir ecstasy dalgası üzerime akıyor.

Bırakmıyor ve ilk orgazmım geçtikten sonra ikincisi geliyor. Vücudum gevşiyor, ama Bee hala beni şapırdatıyor. "Bee, dur. Daha fazla dayanamayacağım," diyorum ağır nefesler arasında.

Hüzünlü gözlerle bana bakıyor. "Ama ben seni daha çok tatmak istiyorum."

Kıkırdıyorum. "Bunu ben de isterdim ama az önce beni iki kez boşalttın. Şimdi seninle biraz eğlenme sırası bende."

Ayağa kalkıp onu yukarı çekerken bana yüzünü buruşturarak bakıyor. Onu kanepeye geri itiyorum ve dizlerinin arasına sürünüyorum. Aleti gururla ayakta duruyor. Tıpkı normal bir erkeğin penisine benziyor, tek farkı simsiyah olması ve ucunun daha sivri görünmesi, ama beni delegecek kadar değil.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor aç gözlerle bana bakarken. Göğsü inip kalkıyor ve aynı anda hem dehşete kapıldığını hem de heyecanlandığını söyleyebiliyorum.

"Şimdi seni tatmak istiyorum." Eğildim ve dilimi sikinin üzerinde gezdirdim. Tam şüphelendiğim gibi, önceden yağlanmış gibi görünüyor. Demirle kaplı kadife gibi hissettiriyor. Sıcacık ve tek yalayışında vızıldıyor. Daha fazlasını istiyorum, hepsini ağızda istiyorum.

Kalçaları titriyor ve bağıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor. Dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Daha önce hiç bir kız sana oral seks yaptı mı?" Elimi yavaşça etkileyici uzunluğunda gezdirirken soruyorum, güçlü titreşim karşısında susuyorum.

Gözlerini kapattı ve çenesi sıkıştı. "Oral seks mi?" "Hiç bir kızın sikini ağızına aldığı oldu mu?" "Hiç kimse bana bu şekilde dokunmadı."

O bir bakire. Onu bu şekilde tatmin eden ilk kız olduğum düşüncesi beni heyecanlandırıyor, ama aynı zamanda içimde ihtiyat da kaynıyor. Muhtemelen tüm bunları benden çok daha fazla ciddiye alıyor. Bu sadece tamamen sevişemeyeceğimize dair şüphelerimi doğruluyor. Bu zavallı adam için çok fazla olurdu.

"Ağızımı üzerine koymamı ister misin?"

"Evet." Tıslıyor.

Sikinin başını yalıyorum, şimdiden sarımsı sperm tanecikleri oluşuyor. Vücudum titriyor ve onun tatlı iyiliği kanımı ağırlaştırıyor. "Bunu daha önce tatmıştım, değil mi?"

"Seni durdurabilirdim ama kendimi açığa çıkarmak istemedim." Sarı yüzündeki bu suçlu ifade beni üzüyor.

"Hayır, hoşuma gitti. Boşalmanı tatmamı izlemek hoşuna gitti mi?" Elimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı ovuştururken soruyorum, beni izlediği düşüncesiyle çekirdeğimin ısındığını hissediyorum.

"Evet. Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Şşşt," diye yatıştırıyorum. "Özür dileme. Hoşuma gidiyor." Eğiliyorum ve ucunu ağzıma alıyorum. Dilimin üzerine daha fazla damla düşüyor ve tadıyla inliyorum. Amım zonkluyor ve sadece tadına bakarak tekrar boşalabilir miyim diye merak ediyorum. Neden insan erkekleri bal tadında orgazm olmuyor? Bundan sonra normal bir erkek için beni kesinlikle mahvedecek. Nasıl geri dönebilirim ki?

Yavaşça ilerliyorum, dudaklarımı gittikçe onun uzunluğuna indiriyorum. Çok büyük ve ağzımın alışması biraz zaman alıyor ama onu henüz boşaltmak da istemiyorum. Bu çok eğlenceli.

Ağzım fiziksel olarak daha fazla dayanamadığında elimi onun uzunluğunu okşamak için kullandığımda inliyor.

Yumruğumu tabanının etrafında döndürürken ve başımı aşağı yukarı sallarken dilimi altından geçiriyorum. Elimi damlayan amıma daldırıp parmaklarımı içimde gezdirirken sabit tempoma devam ediyorum.

Vuruşlarının ivmesi artıyor ve birkaç kez boğazımın arkasına çarpıyor. Artan gücü midemin çukuruna bir kömür daha düşürüyor ve hem horozunda hem de klitorisimi ovuşturarak hızımı artırıyorum.

İçime boşalırken vücudu geriliyor, kalın, tatlı madde ağzımı kaplıyor. Onu emmeye devam ediyorum, her son damlasını ve hatta bundan daha fazlasını yutmak istiyorum. Vücudum içten içe titreyerek üçüncü kez boşalmanı sağlıyor. Tadının ne kadar güzel olduğunu unutamıyorum. İlaç şirketleri bunu şişeleyebilseler milyarlar kazanabilirler. Bir çeşit lezzetli afrodisyak gibi.

Yutkunmaya devam ediyorum ve ondan daha fazla çıkması için dua etsem de, bu kadar çok olması beni şok ediyor. Eğer içime boşalmış olsaydı, hamile kalmamamın imkanı yoktu. Tanrı'ya şükür doğum kontrol hapi kullanıyorum.

Bee'den uzaklaşıyorum, ama o n u yalayarak kurutmadan önce değil -
büyülü tadının boşa gitmesini istemiyorum.

Birden Bee'nin söylediği bir şey aklıma geldi. "Bee, tozlaşma senin için ne
anlama geliyor?"

Bölüm 12: Baryx

Jennessa az önce bana bir şey söyledi ama sözlerini algılayamıyorum. Bedenim uğulduyor, ilk kez yaşadığımı hissediyorum. Jennessa ve benim aramda olanları kelimelerle anlatmak mümkün değil. Devrim niteliğinde bir şey keşfetmiş olmalıyım. Jennessa ve ben birbirimiz için yaratılmışız. Belki de bu anlamına gelir Bu Koloni ve Dünya olabilir var a mükemmel simbiyotik bir ilişki. Birbirimizi sadece cinsel olarak tamamlamadık.

galaksiler arası barışı icat ettik ve dünyaları kurtardık.

Bana böyle bir hediye verdiği için bu kadına tapmak, bastığı toprağı öpmek istiyorum. Burada yatıp nefesimi tutmaya ve dikkatimi yeniden toplamaya çalışmamalıyım ama bedenim çok rahatlamış ve beynim çok bulanık hissediyorum.

"Dünya'dan Bee'ye!" Jennessa mükemmel şeftali rengi elini yüzümün önünde sallıyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum. Onu yakalıyorum, elini dudaklarıma götürüyorum ve öpücüklere boğuyorum. Dudaklarımın onun teninden ayrılmasını asla istemiyorum ve onu iğnem ve tohumumla tamamen doldurana ve karnı yavrularımla dolana kadar asla tatmin olmayacağım. Embriyosunu çıkarıp Koloni'ye tek başına götürmek yok. O da benimle geliyor. Yanımdan ayrılacağı tek bir an bile olmayacak.

Ayağa kalkıyorum, ellerini avuçlarımla içine alıyorum ve tekrar ağzıyla çiftleşmek için eğiliyorum.

Beni itiyor ve kalbim sıkışıyor. "Bee, sana bir soru sordum."

"Ne oldu, tatlım?" Tekrar ona uzanarak soruyorum.

Geri çekiliyor. "Tozlaşma ne demek? "Bu senin bildiğin bir kelime değil mi?"

"Öyle, ama benim için senin için olduğundan farklı bir anlam ifade ettiğinden endişelenmeye başlıyorum."

"Merak etmeyin. Döllemek-gebe bırakmak demek. Hepsi bu." Ona doğru yürüyorum, bu konuşma iğnemin yeniden canlanmasına neden oluyor.

Gözleri büyüyor ve benden uzaklaşıyor. "Dünya'ya bir kadını hamile bırakmak için mi geldin?"

"Evet, görevimiz bu. Antenlerimin mükemmel bir dişiyi göstermesi gerekiyordu. Sen olmayınca ruhum ezildi ve sende bir sorun olduğunu öğrendim ama bu umurumda değil. Sana çekilmemin bir sebebi var. Sen benim mükemmel eşimsin. Bunu içimde derinlerde hissedebiliyorum. Seni dölleyeceğim ve ikimiz de yavrularımızla birlikte Koloni'ye geri döneceğiz. Embriyoyu senden alıp seni burada bırakmam gerekiyordu ama görevi değiştiriyorum. Benimle geliyorsun."

"Aman Tanrım."

"Çok sevinmedin mi?" Antenlerim onun ruh halini yakalıyor. Ondan gelen ezici bir mutluluk hissi hissetmiyorum ve onun ifadesi de buna uyuyor.

"Bee, ne oluyor lan? Benim rızam olmadan beni hamile bırakıp bebeğimi mi çalacaktın? Bu çok boktan!"

"Bir dişiyi rızası olmadan hamile bırakmam mümkündü ama seninle tanıştıktan ve ne kadar gelişmiş olduğunu anladıktan sonra elbette kabul ettiğinden emin olurdum. Kendimi sana asla zorla kabul ettirmezdim. Eğer benimle çiftleşmeyi kabul edersen, bir çocuk sahibi olmaya istekli olacağını biliyordum."

Elini önümde sallıyor. "Hayır, hayır, hayır. Burada işler böyle yürümez. Biz sadece üremek için seks yapmayız. Hamilelikleri önlemek için her türlü yolu icat ettik. Doğum kontrol hapı kullanıyorum! Denesen bile beni hamile bırakamazsın." Kafasını kaldırıp hiçbir şeye bakmıyor. "Böyle bir meniyle belki yapabilirsin. Siktir, bu çok kötü."

"Hap mı? O da ne?"

"Hamile kalmamak için her gün aldığım bir hap."

"Yani antenlerim haklıydı; asla hamile kalamazsın?" İçimi bir korku kapladı. Jennessa çocuğuma gebe kalamazsa, görevimi terk etmek zorunda kalacaktım - halkımı terk edecektim. Artık asla başka bir dişiyi dölleyemem. Ne olursa olsun kalbim Jennessa'ya ait.

Ellerini ipeksi kahverengi saçlarında gezdirerek inliyor. "Yani sonsuza kadar değil. Doğum kontrol hapını bırakırsam hamile kalabilirim ve bazen doğum kontrol hapı kullanırken bile bu olabiliyor."

Rahatlayarak iç çektim, yumruğumu kalbimin üzerinde sıktım. Bunu biliyordum. Jennessa benim mükemmel eşim. Bahsettiği bu hap, antenlerimin gerçeği tespit etmesini engelleyen şey olmalı.

"Ama yakın zamanda çıkmayı planlamıyorum. Hayatım karmakarışık. Henüz bu dünyaya bir çocuk getiremem, özellikle de senin onu başka bir gezegene götürmen için."

Ona doğru koştum, ellerini ellerimin arasına aldım. "Seni asla terk etmeyeceğim. Nereye gidersem gideyim benimle geleceksin. Hiç çocuk sahibi olamasan bile seni yanımda götüreceğim."

Nefesi kesiliyor ve yüzüme bakıyor. Tavrı yumuşuyor ve bana doğru eğiliyor ama birkaç dakika sonra başını sallıyor. "Bee, gitmen gerek. Bu kadarı çok fazla. Daha yeni tanıştık."

Duyularım bulanıklaşıyor ve kan damarlarımda yoğun bir şekilde pompalanıyor. Beni reddederse yedek planım yok. Onsuz hayal edebileceğim bir gerçeklik yok. Bu gezegendeki gelenekleri bilmiyorum ve belli ki kültürel farklılıklar yaşıyoruz. Geri çekilmeli ve onun yaşam tarzına uyum sağlamaya çalışmalıyım. Görevim aceleyle getirilmemeliydi. Ona olan bağlılığımı ve benimle birlikte bir yaşam kurmanın iyi bir seçim olduğuna onu ikna etmek için yıllarımı harcamam gerekiyorsa, bunu yapacağım. Bu artık görevle ilgili değil. Jennessa artık benim hayat misyonum. Onun için her şeyden vazgeçebilirim.

Ellerimi yanıma bırakarak geri çekiliyorum. "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Omuz silkiyorum. "Bu senin için çok fazla. Ayrılacağım ve görevime aynı fikirde olan biriyle devam edeceğim. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim." Yalan boğazımdan çıkarken acı veriyor. "Beni ağırladığınız ve Dünya hakkında daha fazla şey öğrettiğiniz için teşekkür ederim.

Kanatlarımı çırpıyorum ve yere çakılmadan önce hafifçe havaya yükseliyorum, acı içinde ağlıyorum.

Jennessa yanıma koştı. "Aman Tanrım. Sen iyi misin?"

Kanatlarım tamamen iyileşmiş gibi hissediyorum. İstesem uçup gidebilirim ama Jennessa'nın bunu bilmesini istemiyorum. "Sanırım kanatlarım kırıldı," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Tamam, belki de henüz gitmemelisin. İyileştikten emin olana kadar burada benimle kalabilirsin."

"Sizi rahatsız etmek istemem." Hâlâ rahatsızlık maskemi takarak doğruluyorum.

"Hayır, sorun değil. Başka ne yapabilirsin ki?"

Başımı salladım. "Madem ısrar ediyorsunuz. Teşekkür ederim." Elini tutuyorum ve yanakları kızarak bakışlarımı karşılıyor.

Uyarılmışlığının tatlı amını şişirmeye başladığını hissedebiliyorum. Yeni görevim Jennessa'yı kendime aşık etmek. Bunu yapana kadar her gün onun tatlı kıvrımlarını yalamam gerekiyorsa, bu hayal edebileceğim en zevkli görev olacak.

Bölüm 13: Jennessa

"A Şuradaki de bir at." Central Park'ta ilerlerken atlı arabaya binen turistleri işaret ediyorum.

Dairemden çıkmamız gerekiyordu. Bee ve ben Beni bırakıp başka bir fahişeyi hamile bırakması fikri kanımı kaynatsa da artık aynı fikirdeyiz. Olmaması gerektiğini biliyorum ama sanırım kıskanç bir tipim.

Belli ki adamın bağlanma sorunları var. Mümkün olduğunca küçük dairemden uzakta zaman geçirmeliyiz, yoksa beynini sikeceğim ve o zaman bana gerçekten aşık olacak. Beni bu şekilde orgazm etmeye devam ederse, ben de ona aşık olabilirim. Ve tabii ki bu olamaz. Uğraşmam gereken yeterince sorunum var. Tek arzusu beni hamile bırakmak olan bir arı uzaylıya aşık olmak bu yılın bingo kartında yoktu.

Arı omzumun üstünden hiçbir şey söylemiyor. Arı formundayken konuşabildiğini sanmıyorum. Konuşsa bile muhtemelen onu duyamazdım. Yani şimdi Central Park'ta kendi kendine konuşan çılgın bir kadını. Sorun değil. En azından sürüngenleri uzak tutar.

Etrafında küçük bir grup insanla performans sergileyen bir saksafoncunun önünde duruyorum. "Caz sever misin?" Parmaklarımı şıklatıp kalçalarımı oynatırken omzumdan Bee'ye soruyorum.

Yaşlı bir kadın benden bir adım uzaklaşmadan önce bana garip bir bakış atıyor.

Evet, bugün kesinlikle deli bir kadını. Tanrıya şükür burası New York ve deliler pizza dükkanları kadar yaygın.

Yürümeye devam ediyorum.

"Oh, hadi dondurma alalım!" Pastel bir araba görüldüğünde haykırıyorum. Bee sade simidi bu kadar seviyorsa, dondurmayı keşfettiğinde altına sıçacak.

Tatsız yiyeceklerin olduğu bir gezegende yaşamak berbat bir şey olmalı. Bu da onunla birlikte gezegenine kaçamamam için bir başka neden. Zihnimin, yeni bir başlangıcın benim için neden iyi olabileceğine dair noktalar etrafında dolaşmasına engel olamıyorum. Tabii ki, bu kesinlikle delilik olurdu.

Evet, Bee bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor ve sözleri tuhaf ve robotik olsa da, bana şimdiye kadar söylenmiş en romantik şeyleri söylüyor. Belki sevgiye açım, belki de bu farklı bir şey, gerçek bir şey. Hislerim ne olursa olsun, bu fikri aklımdan bile geçiremiyorum. Tanrı aşkına, onun gezegeninde simit bile yok!

Dondurma arabasındaki adama "Bir külah vanilya lütfen," diyorum. Lezzet seçimimde daha maceracı olabilirdim ama Bee'nin beynini patlatmak istemiyorum.

Adam bana waffle külahımı uzatıyor ve ben de uzun uzun yalıyorum. "Biraz dene," diyorum omzumdaki Bee'ye.

Kepçenin üzerine uçuyor ve bu haliyle yüz hatlarını okuyamasam da - kelimenin tam anlamıyla bir arıya benziyor - biraz tüketmiş gibi görünüyor ve vücudu heyecan içinde vızıldıyor.

Gülümsüyorum. Dünya'yı ziyaret eden ilk uzaylıya dondurma gibi harika bir şeyi gösteren kişi olmak iyi hissettiriyor. Yani, burada geçirdiği kısa sürede ona dondurmadan bile daha iyi şeyler gösterdiğimi düşünüyorum ama Dünya'da bir sürü boktan şey var. Tüm iyi şeylerin taşıyıcısı olmayı tercih ederim.

Güneş önümdeki şehir manzarasının arkasından batıyor ve ben esniyorum. Henüz erken ama hareketli bir gün geçirdim ve gece Central Park'ta tek başıma dolaşmak istemiyorum. Küçük arı dostumun beni bir katile karşı korumak için pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum.

"Pekâlâ Bee, hadi evime dönelim." Vücudum şimdiden mırıldanıyor, olacakları bekliyor. Sanki kendini kontrol edemeyen azgın bir ergen gibiyim. Bee'yle tekrar yalnız kaldığımızda yapabileceğimiz her şeyi düşünmeye başladım bile.

Tanrım, umarım kanatları yakında iyileşir. Beynimin ya da amımın artık bu iç çatışmayı kaldırabileceğini sanmıyorum.

Bölüm 14: İcra Memuru

I Mürettebatın geri kalanının haberi olmadan bir kapsül çalıp Kovan'dan kaçmak kolay değildi. Çok az kişi kendi kalkışını bir ekip. Bu görevde neden üstün Polen Jokeyi olduğumu kanıtıyor. Baryx'in bunu tek başına yapmaya çalıştığını görmek isterdim. Kesinlikle fena halde başarısız olurdu.

Mavi Gezegen'in atmosferine girdiğinden beri sinyali yakından izliyorum. Mürettebatın geri kalanı ona tamamen güveniyor ve üsse çok uzun bir süre temas etmediği sürece sorun yok gibi görünüyor. Öte yandan ben ona güvenmiyorum. İçimde bu görevi berbat ettiğine dair bir his var ve onu yakalayan kişi ben olmak istiyorum.

Akademi'de her zaman mükemmeldi, sadece derslerini ve görevini önemsiyor gibi görünüyordu. Yine de onun için kolaydı. Bu görev için yetiştirilmişti.

Kendime bir isim yapmak için hayatım boyunca savaşmak zorunda kaldım ve bunun bana kazandırdığı tek şey bu ekipte önemsiz ve kayda değer olmayan bir yer oldu. Kahramanı uğurlamanın zaferi yoktur.

Göründüğü kadar mükemmel olamaz. Kimse olamaz. Onu hata yaparken yakalayan ben olmak istiyorum.

Sayamayacağım kadar çok gece boyunca onu kontrol etme fikriyle oynadım. Bunun rütbeme mal olabilecek bir risk olduğunu biliyorum ama eğer işleri berbat ettiği ortaya çıkarsa kahraman ben olurum, o değil.

Kapsülüm atmosferde patlıyor ve büyük bir su kütesine iniyorum, büyük şehre yaklaşmadan önce dışarı çıkıp etrafımı inceliyorum.

Baryx haklıydı. Bu gezegen hiç de beklediğimiz gibi değilmiş. Altımdaki türlere dikkat ederek şehrin sokaklarında uçuyorum.

Kendi kendime kıkırdıyorum, mükemmel Baryx'in bu dışilerden birini tozlaştırmaya çalıştığını hayal ediyorum, belli ki düşündüğümüzden daha evrimleşmiş. Elbette, bu görevin teorisi söz konusu olduğunda iyi iş çıkardı, ancak görevi gerçekten yerine getirmek

bir entelektüel varlığı tozlaştırmak? Bunu kaldırabileceğini sanmıyorum.

Mavi Gezegen türlerinin başlarının üzerinden aşağıya doğru süzülüyorum. Sayıları çok fazla. Sadece birkaç gün oldu ama bu kadar çok dişi varken Baryx'in bir hedef bulup Kovan'a rapor vermesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyorum. Kalbim Baryx'in bir şekilde işleri karıştırdığına dair umutla şişiyor.

Antenlerimle onu takip ediyorum ve sinyalinin kaynağına doğru uçuyorum. Yüksek gri binalar yığınınından çıkıyorum ve şehrin yeşillik ve yaşamla çiçek açan küçük bir bölümüne giriyorum. Etrafımdan kokular ve sesler geliyor ve daha fazlasını keşfetmek istiyorum ama Baryx'i bulma arzum merakıma ağır basıyor.

Sinyal güçleniyor ve ben de kaynağa doğru dalıyorum.

Ses, omuzlarına kadar inen kahverengi saçlı bir kadından geliyor. Antenlerim onu inceliyor. Mükemmel bir hedef değil. Onu etkileyen bilinmeyen bir sorun var. Antenlerim Baryx'i izlerken neden onu seçsin ki?

Yaklaştıkça onu görüyorum. Dışının omzuna tünemiş ve dişi onunla konuşuyor gibi görünüyor.

Baryx'in hedef olarak gösterdiği kişi bu mu?

Beni fark edebileceği kadar yaklaşmamaya dikkat ederek onu daha fazla analiz ediyorum. Verdiği sinyaller tahrik olduğunu ve bu dişiye bağlandığını gösteriyor.

Dişiyi tarıyorum, döllemediğini hissediyorum. Baryx'in bu hedefi döllemesi için belirli bir zaman sınırı yoktu, ancak kırık bir dişiyle bağlantı kurduğu gerçeği yeterince rahatsız edici.

Kaptan, Baryx'in görevin bir parçası olmayan bir kadınla zamanını boşa harcadığını bilseydi, ona bağlanması bir yana, çok öfkelenirdi.

Gülümsüyorum. Bulmayı umduğum şey tam olarak buydu.

Baryx görevinde başarısız oluyor ve onu kurtaracak kişi ben olacağım.

Bölüm 15: Baryx

WJennessa'nın dairesine geri döndük ve güneş neredeyse tamamen ufkun arkasına saklanarak odasını sıcak renklerden oluşan bir girdaba dönüştürdü.

Vücuduma yayılan sıcaklık hissi.

Bugün uzun ve büyüğü bir gündü. Jennessa'nın tatlı amının tadını deneyimledim ve iğnemi emerken kuruduğunu hissettim ve sonra bana harika şehri gezdirdi, beni asla hayal bile edemeyeceğim tatlar ve kokularla tanıştırdı. Tohumumun onu hamile bırakmasına izin vermemesi küçük bir hıçkırıktı, ama ona günlerinin geri kalanında ona gerçekten ne kadar zevk verebileceğimi gösterdiğimde bu geçmişte kalan bir sorun olacak.

Jennessa'nın yorgun olduğunu hissediyorum, ama hala uyarılmışlığının bir ipucu çiçek açıyor ve bu gece kendimi onun yatağında bulma görevimden vazgeçmeyi planlamıyorum.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Yine kanepede uyumak senin için sorun olur mu?" diye soruyor, bir eliyle gözlerini ovuştururken diğer elini küçük tuvaletinin kapı koluna dayıyor.

"Elbette," diye yalan söylüyorum. Onunla kollarımda uyumayı her şeyden çok istiyorum ama henüz bunu istemediğini biliyorum. En azından bunu kabul etmiyor. Ne hissettiğini ondan daha iyi biliyorum.

Koltuğuna yerleşiyorum, uzanmış bacaklarım ucundan sarkıyor. Birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor ve ben de ona bir göz atmak için dönüyorum.

Kalçalarının üstünde biten gri bir giysi giyiyor ve meme uçları ince kumaşa karşı sert.

Onu gördüğümde iğnem bacaklarımın arasında titriyor ve yumruklarımı sıkarak dikkatimi yeniden toplamaya çalışıyorum.

Yatağı girip kendini yorganın altına çekerken tahrik olduğunu hissediyorum.

"İyi geceler," diyor yatağının yanındaki ışığı kapatıp yan tarafına dönmeden önce.

"İyi geceler," diye cevap veriyorum, yakın zamanda uykuya dalmak gibi bir planım olmamasına rağmen.

Jennessa'nın nefes alışını dinliyor ve kalp atışlarının ritmini hissediyorum. Birkaç dakikada bir dönüp duruyor. Sadece istese onu çok daha iyi hissettirebilecekken bu kadar sinirlenmesi beni gülümsetiyor.

Yatağından kalkıp bana yaklaştığında kalbim daha hızlı atıyor.

Beni geçip yemeklerini yaptığı küçük alana doğru yürüyor. Yiyeceklerini soğuk tutan beyaz kutuyu açıyor, hiçbir şey çıkarmıyor, sadece kapıyı kapatana kadar eşyaları karıştırıyor ve su çeşmesine doğru yürüyüp kendine bir bardak dolduruyor. Birkaç dakika daha mutfakta kalıyor, bir o yana bir bu yana volta atıyor.

Onun endişeli enerjisini hissedebiliyorum.

Zamanını boşa harcıyor. Bir şey söylememi istiyor. Gerçi beni çoktan geri çevirdi. Beni ne kadar çok istediğini kendi ağzından duymak istiyorum, onu hayal kırıklığına uğramış görmek bana acı verse bile.

Birkaç dakika sonra nihayet iç geçiriyor ve yatağına geri dönüp yorganını üzerine atıyor.

Gece için pes edip etmediğini merak ediyorum, ama dönüp durmaya devam ettiğinde gülümsüyorum. Aramızdaki bağ çok güçlü, benim güçlü iradeli kadının için bile.

"Tamam." Sesi sessizliği bozuyor ve kalbim küt küt atıyor.

Yüzümde şaşkın bir ifadeyle ona doğru dönüyorum.

"Şu işi bitirebilir miyiz?"

Karnımın üzerine dönüyorum, kanatlarım sırtımda yatıyor ve kaşlarımı çatarak kendimi dirseklerime kadar çekiyorum. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

İnliyor. "Aranızda garip bir uzaylı çekimi olduğunu biliyorum ve senin de bunu bildiğini biliyorum." Yatağının boş olan yarısındaki yorganı üzerine katlıyor. "Rol yapmayı bırakıp şu işi bitirebilir miyiz?"

Parmağımı çeneme vurarak yavaşça ona doğru yürüyorum. "Anladığımdan emin değilim. Görevi kabul etmediğini ve kanatlarımı iyileştirdikten sonra gitmemi istediğini sanıyordum." Yatağının yanında durmuş, ona bakıyorum.

Bana bakarken nefesi ağırlaşıyor. İfadesi o kadar çaresiz ki, onunla bu oyunu oynamak ve bu oyunun içine dalmamak için her şeyimi harcıyorum.

onun tatlı amcığı.

"Ben..." diye kekeliyor. "Görevinizi kabul etmiyorum ve iyileştikten sonra gitmenizi istiyorum ama buradayken..."

"Ben buradayken mi?" Yatağın üzerine sürünüyorum, aramızdaki boşluğu yavaşça kaldırıyorum, ama ona dokunmuyorum, sanki temasıma hazırlanıyormuş gibi gözlerini kapatsa bile. Öne doğru eğiliyorum, dudaklarım neredeyse pembe dudaklarını sıyrıyor.

"Evet, sen buradayken..." diye kalın nefesler arasında konuştu, uzattığı kollarıyla kendini tutarken göğsü kabarıyordu. "Belki... biraz eğlenebiliriz?"

"Biraz eğlenice?" Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum ve o da bana doğru bastırıyor. Başını çeviriyorum, dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor. "Sanırım biraz eğlenebiliriz."

Kompakt formuma dönüşüyorum, zaten onun alt yarısında konumlanmış durumdayım, böylece arzuladığım noktaya uçmama gerek kalmıyor.

Protesto için yumuşak bir çığlık atıyor ve gözleri açılıp beni arıyor. "Bee, ne oluyor lan?" diye fısıldıyor.

Çarşafın bir köşesinin altına ve bacağına sürünüyorum.

Çığlık atıyor ve yorganı üzerinden atıyor. "Ne yapıyorsun?" diye sorar.

Bu halimle beni duyamaz, bu yüzden buklelerine doğru sürünmeye devam ediyorum - altı dizimi zayıflatan baskın kokunun kaynağı.

Birkaç saniyelik şaşkın bakışlardan sonra ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi görünüyor ve yavaşça bacaklarını benim için açıyor. "İçime girip beni hamile bırakmaya çalışmasan iyi edersin."

Antenlerimin algıladığı enerjiye bakılırsa, onun da benim kadar içinde olmamdan hoşlanacağını hayal ediyorum. Boşalırken duvarlarının etrafımda kenetlendiğini hayal ediyorum ve ürperiyorum ama bu geceki planım bu değil.

Amcığının üstüne sürünürken vücudum çılgınca titreşiyor.

İnliyor, başını arkaya atıp sırt üstü yatıyor ve bacaklarını benim için daha geniş açıyor.

Kıvrımlarının arasında sürünüyorum, vücudum ne kadar tahrik olduğumdan titriyor ve tepedeki tomurcuğunu buluyorum. Bugün onu daha önce yaladığımda, burası onu tamamlanmaya götüren noktaydı.

O titreşimli nesneyi tatlı amcığına götürmesini izlediğimden beri, inlemelerinin kaynağı olmayı hayal ettim. Onun manyetik çekiciliğinin kaynağında titreşmek istiyordum.

Ağlamaya devam ediyor. "Bee, bu çok garip, ama lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor."

Cesaretlendirici sözleri iğnemin zonklamasına neden oluyor ve o zevk içinde titreşirken ben de kendimi avuçlarıma içine alıyorum.

Elimde olmadan onun tadına bakıyorum. Kendimi sürekli okşarken tomurcuğunu yalıyorum ve dilim temas ettiğinde daha da yüksek sesle inliyor.

Suları etrafımı sarıyor ve hâlâ tadına ya da kokusuna doyabileceğimi sanmıyorum.

Tohumumun tadını övdü ama acaba kendi sıvısının beni ne kadar etkilediğini biliyor mu? Keşke ona şu anda aklımda dolaşan tüm yaramaz düşünceleri söyleyebilseydim, ama en iyisi bu çünkü eğer yapsaydım, onu tamamlamadan önce kesinlikle patlardım.

Titremeye devam ediyorum, inlemeleri tempo olarak yükseldikçe vuruşlarıma hızını artırıyorum ve vücudu yavaşça daha da kabarık hale geliyor.

Cinsel ilişkiler konusunda tecrübeli değilim. Elbette, Akademi'de bunu öğrendim ama bana öğretilen tek şey döllenme amaçlıydı. Bugün Jennessa ile yaşadığım her şey tamamen zevk içindi. Onunla çok kısa bir zaman geçirdim ama sanki vücudunun ne istediğini ve ne zaman sınıra bu kadar yaklaştığını tam olarak biliyormuşum gibi hissediyorum. Bu sadece birbirimiz için yaratıldığımıza dair şüphelerimi doğruluyor.

Son bir çılgılık atıyor ve vücudu etrafımda titriyor.

Tamamen sakinleştiğinde, kendimi serbest bırakıyorum ve vücudundan sürünerek daha büyük formuma geri dönüyorum; iğnem hala sert ve gururlu duruyor.

Ona bakarken kendimi okşuyorum, yanaklarını kızartan memnuniyetle nefesini tutuyor.

Beni görür görmez gözlerini açıyor ve dudaklarını yalıyor. "Tadına bakmak istiyorum," diyor oturduğu yerden kalkıp bana doğru sürünürken.

Elimi çekiyorum ve bacaklarıma arasına girip iğnemi ağzına götürürken arkama yaslanıyorum.

"Jennessa," diye bağıyorum, iğnem boğazının arkasına saplanırken başımı geriye atıyorum. Patlamam sadece birkaç saniye sürecek.

"Tadın bana benziyor," diyor iğnemin ucundan kalkarken. Dudakları şiş ve gözleri ağır.

"Günlerimin geri kalanında seni tatmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Şimdi sıra bende." Dudaklarını etrafıma sarıyor, başını aşağı yukarı sallıyor ve dilini uzunluğumun altında döndürüyor.

Kalçalarımı ona doğru salladım ve saçlarından bir avuç tuttum.

Boğazının arkasından alçak bir inilti geliyor ve tempomu artırıyorum, vücudum gerilene ve hızım benden akana kadar ağzıyla çiftleşiyorum.

Sanki onu ayakta tutuyormuşum gibi beni yutuyor ve sonra yalayarak kurutuyor. Vücudum gevşerken iç çekiyorum ve yatağına yerleşiyorum.

Yanımda yatıyor ve gözlerini tavana dikeyor. "Bu kesinlikle bu yılın bingo kartında yoktu."

Neden bahsettiğı hakkında hiçbir fikrim yok. Onu kollarımla sarıyorum, gerildiğinde ve benden uzaklaşmaya çalıştığında bırakmıyorum.

İç çekiyor ve rahatlıyor, bana teslim oluyor. Bizi birbirimize bağlayan bağa karşı koyamıyor.

Bölüm 16: Jennessa

I Dışarıdan bir korna sesi gelirken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Vücudumu şimdiki kadar rahat hissettiğim pek az gün var. Dönüyorum Bee'nin yanımda yattığını fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Dün geceye dair anılar zihnimi dolduruyor ve bedenim karıncalanıyor.

Hay sikeyim. Bunu daha az karmaşık hale getirmek için sınırlar koymak buraya kadarmış. Her ne kadar böcek formuna dönüşüp vajinama girerek beni boşaltması basit bir sikişten çok daha samimi görünse de, sonuna kadar gitmediğimiz için minnettarım.

Teknik olarak içimde değildi ama oldukça yakındı. Etrafını sardım. Bu düşünce beni iğrendirmeli. Çok tuhaf ama beynimi tiksindirmeye çalışsam da bedenim daha da fazla istekle uğulduyor.

Ona bakıyorum, bilinçaltımda elimin göğüslerimin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Neden sadece onu görmek bile beni bu kadar tahrik ediyor? Onun bir arı olduğunu düşünüp parktaki bardağıma koyduğumda bile, sadece ona bakarken bile bir karıncalanma hissediyordum.

Bu çok açık. Dünyaya kadınları hamile bırakmak için geldi. Muhtemelen bana böyle hissettirmek için tasarlandı. Vücudumun tepkisi yüzünden kendimi hırpalamamalıyım. Bu kesinlikle benim hatam değil.

Ama kesinlikle onun uzaylı bebeğine hamile kalmayı planlamıyorum. Sarsılarak oturur pozisyona geçiyorum, başımı sallıyorum ve dikkatimi yeniden topluyorum.

Bee'nin gözleri faltaşı gibi açılır ve kollarını başının üzerine uzatırken yüzünde bir gülümseme oluşur.

Pazularının alt tarafındaki kaslarının esnemesini izlemekten kendimi alamıyorum. Her parçası saf kas ve sarı ve siyah olsa da, hafif bir tüyle kaplanmış olsa da, sanırım her heteroseksüel kadın aynı fikirde olacaktır - cehennem gibi seksi.

"Merhaba tatlım," diyerek koluma uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Başımı sallayarak geri çekiliyorum. "Günaydın. İşe gitmem gerek." Yatağımın yanında durup yerden bir kot pantolon alıyorum.

Acısını saklamaya çalışıyor ama gözlerinden anlıyorum. "Seninle gelebilir miyim?"

"Bilmiyorum." Aklıma hemen ofisimde sevişmek geliyor ve bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Yanaklarım kızarıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yataktan kalkıyor. "Söz veriyorum uslu duracağım. Bu iyileşme döneminde dünyanızı daha fazla görmem gerekiyor. Zaten görevimin gerisindeyim."

Başka bir kadını balıyla pompaladığı görüntüler beynime hücum ediyor. Bedenim kıskançlıkla geriliyor. En başından beri bana karşı dürüsttü, iletişim engeli her şeyin farklı görünmesine neden olsa bile.

Muhtemelen onu becerme ve bir uzaylı tarafından hamile bırakılma şansına atlayacak bir kız olduğunu biliyorum. O uzaylı aşıkları internette sürekli görüyorum. Ne de olsa çok seksi ama ne zaman görevinden bahsetse kızgın ve üzgün hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunun mantıklı ya da sağlıklı bir duygu olmadığını biliyorum ama elimde değil.

"Tamam, gelebilirsin ama tabii ki böcek formunda kalman ve çalışmama izin vermen gerekiyor."

"Elbette, tatlım."

"Ve bana öyle demeyi kes," diye bağıriyorum, düşüncelerimin yarattığı hayal kırıklığı sesime bir sınır getiriyor.

"Sana nasıl hitap etmemi istersin?"

"Sadece Jennessa."

"Ama sen bana Arı diye hitap ediyorsun. Ben de senin özel bir isim isteyeceğini düşündüm."

Elimde mavi puantiyeli gömleğimle şifonyerimi kapattım. Banyoya girip kapıyı arkamdan çarpmadan önce "Bana ne istersen onu söyle," diyorum.

Kaltaklık ettiğimin farkındayım ama o buraya geldiğinden beri zihnim uzman seviyesinde satranç oynuyor. Vücudumun tepkileri ile beynimin mantığı arasında sürekli bir savaş var ve bir molaya ihtiyacım var. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen becerilmeye ihtiyacım var - bu sefer gerçekten - ve tabii ki bu gerçekleşemez.

"Siktir!" Bağıyorum, sapı ısıtıyorum ve parmağımı ısıtıyorum. Parmağımın kenarında küçük bir damla kan kabarıyor ve onu ağzıma götürüyorum. "Lütfen pencere kenarına falan oturur musun? Sen bana bu kadar yakın otururken düşünemiyorum." Tezgâhın üzerinde bir dizi zavallı görünümlü bebek nefesi duruyor ve Bee kenarda oturmuş beni izliyor.

Hiçbir şey yapmıyor, sadece orada oturuyor, ama bana bu kadar yakın olması, küçük haliyle bile, başka bir şey düşünemememe neden oluyor.

Tabii ki dükkanın önüne uçuyor, pencere kenarına tünüyor çünkü her zaman bir centilmen ve ne istersem yapıyor.

İç çekiyorum ve başımı sallıyorum. Kendimle başa çıkmam gerekiyor.

En fazla birkaç gün daha kalacak ve sonra gitmiş olacak, diyorum kendime ama bu düşünce beni daha da geriyor. Sanki gitmesini istiyorum ama aynı zamanda istemiyorum.

Bugün dükkânda kafamı karıştıran düşüncelerimi daha da kolaylaştırmadı. Her zamanki gibi kimse gelmedi, bu da bana düşüncelerimle baş başa kalabileceğim çok fazla zaman verdi. Bee ile sohbet bile edemiyorum çünkü büyük haliyle dükkanımda oturamıyor.

Müşterisiz normal bir günde öğleden sonra üç gibi işi bıraktım ama dükkânda mümkün olduğunca uzun süre kalmak istedim. Eğer kendimi yorarsam, onu becermek için duyduğum ısrarlı ihtiyacın yorgunluğumun önüne geçeceğini umuyorum. Tabii ki faydasız olduğunu biliyorum ama denemeye değer.

Arabaların farları vitrinin önünden geçerken saatin çoktan altı olduğunu fark ediyorum.

Girişe doğru yürüyorum ve panjurları indiriyorum, Bee'ye burada kalmasını söyleyip sonra da görüşünü engellediğim için kendimi bir sürtük gibi hissediyorum. "Üzgünüm, kapatma zamanının geldiğini fark etmemiştim."

Ön kapının zili çalıyor ve kim olduğunu görmek için dönüyorum.

Kent'in yüzünü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve beni aldattığını öğrendiğimden beri ona yöneltmek istediğim öfkeli sözleri bulamadan kilitliyor.

"Neden telefonunu açmıyorsun?" Gözlerini elindeki telefona çevirdi. "Dünden beri seni arıyorum ve mesaj atıyorum. Tim'le yaptığım anlaşma fiyaskoyla sonuçlandı. O pislik sadece ondan bir sürü bıçak almamı istedi. Şu anda sana ihtiyacım var ve beni görmezden geldiğine inanamıyorum!"

Ağzım açık kaldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Hayır, şaka yapmıyorum. Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun anlamıyorum." Yanakları kızarmış ve kaşları çatılmış bir halde bana doğru bir adım attı.

Geri çekiliyorum. "Kent, beni aldatıyorsun! Yatağında bir kızı becerdin!"

Bana tiksinişmiş bir bakış atarak başını sallıyor. "Gerçekten delirdiğini düşünüyorum. Zaten o kadar çok şeyle uğraşıyorum ve şimdi de benim hakkımda bir şeyler mi uyduruyorsun? Tam bir kaltaksın!" Yumruklarını sıkarak bana yaklaşıyor.

Bir insanın içine bu kadar çok bokun sığması beni o kadar öfkeliendiriyor ve şaşırtıyor ki, bana kızgın olduğunu ve beni kolayca incitebileceğini fark etmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Teni kızarmış ve gözleri kararmış bir halde bana bakana kadar, içine düştüğüm köşeden çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiğini fark etmiyorum.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni aldatmakla suçlayacaksın. Sen başarısız bir işi olan ve hiç arkadaşı olmayan bir hiçsin. Seninle çıkmak zaten bir angarya. Senden tek istediğim haftada bir kez sikimi yalaman ve lanet telefonunu açman. Bu senin için gerçekten çok mu zor?"

Şu an sinmiş durumdayım. Kent her zaman bir pislikti, bunu fark etmem biraz zaman alsa da şiddete başvuracağını hiç düşünmemiştim. Sanırım beni kaybetme düşüncesi, aslında beni umursamasa bile, onun farklı bir yönünü ortaya çıkarıyor.

"Kent," sesim titriyor ama daha fazlasını söylememe gerek yok çünkü bulanık siyah ve sarı bir kol boğazını sarıyor ve onu geri çekiyor. Bee, iri cüssesiyle Kent'i elektrik düğmesine ulaşana kadar karo döşeli zeminde sürüklüyor. Gördüğüm son şey, Bee'nin ela, ateşli gözleri, tepedeki ışıkları kapatıp bizi tamamen karanlıkta bırakmadan önce yüzündeki ölümcül ifadeyle eşleşiyor.

Bee'nin hırçın sesi yükselene kadar tek duyabildiğim Kent'in boğuk nefes alışları. "Daha fazla yaklaşmana izin vermediğim için şanslısın. Eğer onun saçının bir teline bile dokunmuş olsaydın, organlarını söküp sana yedirirdim."

Arı, Kent'in boğazına biraz baskı uygulamış olmalı çünkü acınası bir feryat koparıyor.

Bir şeyler söylemeliyim. Bee çiçekçi dükkanında Kent'i öldürebilir ve hayatım çok daha karmaşık bir hal alabilir ama söyleyecek söz bulamıyorum. Kent'e o kadar kızgınım ki mantığın sesi olacak kadar umursamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, Bee'nin bana karşı bu kadar korumacı olması çok ateşli.

Bee, Kent'in boğazına daha fazla baskı uygulamış olmalı çünkü ayakların yere çarpma seslerini ve boğuk nefes alış verişlerini duyuyorum. "Anlıyorum. Jennessa bu evrendeki en değerli varlık ama o senin değil. O benim. Onun ilgisinden bir nebze de olsa nasiplendiğin için kendini şanslı hisset, ama hayatının geri kalanında alacağın tek şeyin bu olduğunu bil. Şimdi, Jennessa'dan uzak dur. Onunla bir daha asla temas kurma, yoksa bu yapacağın son şey olur."

Yere bir şey düşüyor.

Nefesimi tutuyorum. Önce ses yok ve Kent'in ölmüş olması gerektiğini düşünüyorum, ama sonra uzuvlarının kıpırdadığını ve ayağa kalkarken panikle ve bıkkınlıkla aldığı nefesleri duyuyorum. Dükkanın kapısı açılmadan önce dehşet içinde bir feryat koparıyor, bir anlığına içeriye ışık doluyor ve dışarıya kaçıyor.

Kapı Kent'in arkasından kapanmadan önce Bee'nin yüz ifadesini kapının arkasında beni izlerken yakalıyorum. Bee her zaman bir beyefendiden başka bir şey değildi, ama çenesinin gerginliği, gözlerinin arkasındaki ateş, tüm çekingenliği kayboldu.

Damarlarımda bir vızıltı dolaşırken omurgamda bir ürperti dolaşiyor.

Dükkân tamamen sessiz; tek ses ağır nefesim ve kulaklarıma pompalanan kalp atışlarım.

Sonsuzluk gibi gelen ama sadece saniyeler süren bir sürenin ardından, Bee'nin ayak sesleri mağazanın içinde yankılanıyor ve gittikçe yaklaşıyor.

"Bee, bunu yapmak zorunda değildin." Sözlerim beni şok etti. "Yani, teşekkür ederim. Beni koruman güzeldi ve seni gördüğünü sanmıyorum ama muhtemelen bu onu daha da kızdıracak. Geri gelecektir. Korkağın teki. Muhtemelen bana dava falan açacaktır."

Bee'nin ellerinden biri belime dolandığında nefesim ciğerlerimi terk ediyor ve beni kendine doğru çekiyor, sertleşmiş boyu bana baskı yapıyor. Onun

Diğer eli boynumun arkasına dolanıyor ve kulağımı dudaklarına doğru çekiyor. Nefesi bana geliyor ve ben yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Sen benimsin. O yaratık hakkında bir daha asla endişelenmene gerek yok. Seni ömrümün sonuna kadar koruyacağım." Dudakları dudaklarımı buluyor ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni derinden öpüyor.

Son birkaç gündür ilk defa zihnim dönmeyi bıraktı. Kafam karışık değil. Bir uzaylıya ilgi duyduğum için kendimden nefret etmiyorum. Eminim. Bu adamı her şeyden çok istiyorum.

Ben de onu öpüyorum, ellerimi göğsünde gezdiriyorum.

Dudaklarımdan uzaklaşıyor. "Jennessa, sana ihtiyacım var. Hepinize ihtiyacım var," diyor zor nefesler arasında.

"Becer beni," diyorum, ellerim onun sikine uzanıyor. Tabii ki vücudum ona tepki veriyor ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Bee'den gerçekten hoşlanıyorum. Onun başka bir kızı hamile bırakmasını istemiyorum. Onu kendime istiyorum ve beni tamamen doldurmasını istiyorum.

Daha önce öpücüklerinin ve dokunuşlarının aç olduğunu düşünüyordum, şimdi sanki bir düğmeyi çevirmişim ve vahşi bir hayvanı ortaya çıkarmışım gibi. Kıçım tezgâha dayanana kadar beni geri itiyor.

Kendimi yukarı çekiyorum ve dudaklarım kulağını buluyor. "Görevin ne olacak?" Geri çekildi.

Gözlerim düşük ışığa alıştı ve bana bu kadar yakinken yüz hatlarını seçebiliyorum.

Parmaklarını çenemde gezdirerek beni inceliyor. "Artık görevim umurumda değil. Çocuğuma sahip olmak istemesen bile, sana sahip olmak yeterli olacaktır."

Tabii ki, bu çok saçma bir ifade. Onu sadece birkaç gündür tanıyorum ve benimle birlikte olmak için tüm hayatından vazgeçmeyi planlıyor. Eğer bir insan olsaydı, beni tavlama için saçmaladığını düşünürdüm, ama onu okuyabiliyorum. Samimi davranıyor. Ona karşı duyduğum manyetik çekimin sadece onun uzaylı etkisi olduğunu düşünüyordum - yapay bir şey ve sadece tek bir amaç için, ama ya farklı bir şeyse? Bana sanki dünyanın en değerli mücevheriymişim gibi bakıyor. İkimiz de aramızda bir güç hissediyoruz ve belki de, sadece belki, bu gerçek bir şeydir.

Ellerimi boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum, elleri tişörtümün üzerinde gezinerek sütyenimin örttüğü göğüslerimi buluyor.

Geri çekiliyorum, çılgınca gömleğimi tutup üzerimden çıkarıyorum, sütyenimin arkasını açmaya çalışırken dudaklarıyla tekrar buluşuyorum.

Bee kumaşın ön kısmını tutup ikiye ayırıyor ve parçalanmış kalıntılar etrafıma düşüyor.

O sütyen hoşuma gitmişti ama vücudumdaki kıyafetleri yırtması çok seksiydi.

Çıplak göğüslerimi avuçluyor ve tüyleri zaten sertleşmiş meme uçlarıma sürtünürken inliyorum.

Pantolonumun acilen çıkarılmasını istiyorum. Her ne kadar göğüslerimi okşamasını sevsem de, ona içimde ihtiyacım var. Neden bugün kot pantolon giymeye karar verdim ki? Düğmeleri açmaya ve kotu kırımın etrafına çekmeye çalışıyorum.

Bee hayal kırıklığı hissetmiş olmalı ki geri çekiliyor ve pantolonumun altından tutup hızlı bir hareketle yırtıyor. Külotumun ince, dantelli kumaşını yakalıyor ve koparıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, ne olduğunu anlamadan dizlerinin üzerine çöküyor ve sıcak nefesi amıma değiyor.

Dilini hafifçe dikiş yerime doğru sürüklüyor, beni kızdırıyor. Haykırıyorum ve daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyarak ona karşı sarsılıyorum.

Yavaş ve sabit vuruşlarla beni bir aşağı bir yukarı yalayarak içeri dalıyor.

Şimdiden sınıma çok yaklaştım ve dikkatini klitorisime yönelttiğinde kendimi zar zor tutabiliyorum. Parmaklarımı kafasının üstündeki, başka hiçbir yerde olmadığı kadar uzun olan siyah tüylerin arasında gezdiriyorum. Sırtımı kamburlaştırarak yüzüne biniyorum. Eminim dışarıdaki caddeden geçenler, orgazmım içimden geçerken ve Bee beni dışarı çıkarırken çığlıklarımı duyabilir.

Vücudum gevşeyene kadar durmuyor ve o zaman bile sanki tadımın son damlasına kadar alması gerekiyormuş gibi beni aşağı yukarı yalıyor.

Bölüm 17: Baryx

I Kendimi yukarı çekip Jennessa'nın güzel formuna bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzündeki memnuniyet ifadesi kayboluyor.

Antenlerim onun derinleşen uyarılmışlığını algılıyor ve iğnem onun şımarık göğüslerini görünce titreşiyor, meme uçları sertleşiyor.

Ağırlığımı ona doğru bastırıyorum, parmaklarım sıırıslam amını sıyrıyor. Kendimi zar zor tutarak üzerine eğildim ve titrek bir nefes verdim.

"Becer beni," diye yalvarıyor.

Kelimelere ihtiyacı yok. Vücudunun her titreyişini okuyabiliyorum ve beni içinde istediğini biliyorum, ama dolgun dudaklarından damlayan sesleri duymak neredeyse çok fazla.

Bacaklarını benim için açıyor, iğnem çoktan girişine saplanmış.

Kalçaları sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi sarsılıyor.

İçeri itmeden önce nefesimi sabitliyorum. Ucum onun içine girdiği anda haykırıyorum. Çok iyi hissettiriyor ve vücudum daha fazla içeri girmek için yalvarıyor, ama Jennessa etrafımda sıkı ve onu incitmek istemiyorum.

Kendimi yavaşça daha derine itiyorum, tamamen içine girmeden önce dökülmemeye odaklanmaya çalışıyorum.

Jennessa öne doğru eğiliyor, kollarını sırtıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Seni alabilirim," diye fısıldıyor kulağıma.

Sözleri içimdeki şalteri indiriyor ve o kulağıma doğru inerken ben de ona vurarak canlanıyorum.

Yaklaşıyorum ve çok geç olmadan geri çekiliyorum.

Nefes nefese kalıyor, hayal kırıklığı yüzünü kaplıyor. "Geri dön!" diye neredeyse bağırıyor.

"Eğer istediğin bu değilse seni döllemek istemiyorum."

Bana doğru uzandı. "Sorun değil. Sana söylemiştim.

Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

İçimde bir sevinç dalgası. İlk başta, çocuk doğuramadığını duyduğumda hayal kırıklığına uğramıştım, ama şimdi onu sadece zevk için doldurmayı deneyimleyebiliyorum,

Bence bu hap şimdiye kadar icat edilmiş en iyi şey olabilir, dünyalarımız onun yüzünden sona erse bile.

Jennessa kendini destekliyor, ben tekrar onun sıcaklığının merkezine dalarken uzanmış kolları onu ayakta tutuyor.

Amcığı sanki iğnemden kalıplanmış gibi beni kavıyor. Jennessa onun etrafında olduğum her an bana yeni zevkler göstermeye devam ediyor, ama eminim ki beni kavrayıp zevkle haykırırken onun içinde olmak şimdiye kadarki en iyi deneyim olmalı.

İçimde bir elektrik dalgası dalgalanıyor ve kendimi kaybederek tohumlarımı Jennessa'nın içine akıtıyorum.

Etrafımda eskisinden daha da sıkı kenetleniyor, sanki fişkırımlarımla eşleşiyormuş gibi titreşiyor.

Ona doğru eğildim, tüm ruhum onun içine akarken ağzıyla çiftleştim. Onu gördüğümünden beri içimde ona karşı hissettiğim bastırılmış arzusun nihai olarak açığa çıkacağını düşünmüştüm ama bu yeterli değildi. Onun içinde kendimi tamamlanmış hissedecek kadar derin olabileceğimi hiç sanmıyorum.

Vücudum gevşerken ve tohumumun son damlası Jennessa'ya düşerken, nasıl bir haz bulduğumu fark ediyorum. Asla tatmin olmayacağım. Günlerimin geri kalanını Jennessa ile geçirmeliyim, yoksa asla tamamlanmış hissetmeyeceğim.

Bedenlerimiz hareketsiz, ama kendimi ondan ayırmıyorum. Onun çıplak bedenini bedenimin altında hissetmeye devam etmek istiyorum; doymuş nefesi dudaklarımı gıdıklıyor.

Sonunda Jennessa kolumu okşadı, bedenim ona doğru sarkıyordu. "Pekâlâ, sanırım kıcımdaki hissi kaybettim."

Sarsılarak onu inceledim. "İyi misin?" Nasıl bu kadar aptal olabildim, onun ihtiyaçlarıyla hemen ilgilenmek yerine üzerine uzandım?

Gülümsüyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "Evet, ben iyiyim. Sadece bu pozisyonda daha fazla yatamam." Ayağa kalkıyor ve kollarını boynuma dolayarak beni dudaklarımdan öpüyor.

Onun basit dokunuşuyla vücudumdaki sıcaklık eriyor. Şimdi doyduğu için yaptıklarımızdan pişmanlık duymuyor. Daha önce ne zaman zevk almaya çalışsak, hemen ardından beni itmişti. Bu sefer beni kucaklıyor.

Başını omzuma yaslıyor, ben de onu kollarımın arasında tutuyorum, o da bir ayağından diğerine hafifçe sallanarak bizi ileri geri sallıyor.

Sonsuza kadar böyle kalabilirdim, onu kollarımda tutup nefesini boynuma dayayabilirdim ama Jennessa geri çekilip omuzlarını yuvarlıyor.

Nasıl asla olamayacağımıza dair sözleri bekliyorum.

"Eve dönmeliyiz. Zifiri karanlıkta dükkanımda çıplak durmayı ne kadar sevsem de, bir duş almak için can atabilirim."

Kalbim şarkı söylüyor. Onunla birlikte dönmemi istiyor.

Kollarımı beline doluyorum ve kanatlarımı çırparak sevincimden bizi yerden kaldırıyorum.

"Bee!" diye bağıyor, parmaklarını sırtıma batırıyor. "Kendine zarar verme!"

Kıkırdıyorum ve bizi tekrar yere indiriyorum. "Kanatlarım dünden beri iyileşti. Sadece seninle daha fazla zaman geçirmek istedim."

Omzuma şaşırtıcı bir güçle tokat atıyor ve çıkık dudaklarıyla bana bakıyor.

Beni reddetmesi için kendimi hazırlıyorum, çünkü beni aldattığı için öfkeyle yanıp tutuşacaktı, ama sert ifadesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Senin için endişelendim."

"Özür dilerim tatlım," diyerek onu kendime çektim. "Ama seni bırakmaya dayanamadım, hâlâ dayanamıyorum." Dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

Ağzıma karşılık veriyor, teması derinleştiriyor ve karnıma bir ateş düşmesi ve iğnemin sertleşerek vücudumdan tekrar fırlaması uzun sürmüyor. Tam parmaklarımı çekirdeğine götürüp benim için ne kadar ıslak olduğunu hissetmek üzereyken beni geri itiyor. "Gitmeliyiz." Gülümsüyor ve elektrik düşmesine doğru yürüyüp ışığı yakıyor.

Gözlerim karanlıktan gelen ani kontrasttan dolayı zorlanıyor.

Jennessa gözlerini kısıyor ama kıyafetlerini toplamak için tezgâha doğru yürüyor. "Aman Tanrım," diye haykırıyor ve ben de onu neyin telaşlandırdığını görmek için yanına koşuyorum.

Daha önce kestiği bir demet bitkiyi havaya kaldırıyor. "Şuna bakın!"

"Evet, görüyorum. Çok güzel bitkiler."

"Hayır, öyle değil. Onları paketlediğimde aslında ölmüşlerdi. Şimdi yeniden hayata döndüler!"

"Ne kadar harika." Ona gülümsüyorum. Hayattaki basit şeylerden bu kadar heyecan duymasına bayılıyorum.

"Hayır, Bee, anlamıyorsun. Çiçekler Dünya'da öylece hayata geri dönmez." Tezgâhı inceliyor, çiçekler hâlâ elinde. "Aman Tanrım!" Dehşete düşmüş görünüyor ama küçük bir gülümseme var.

"Ne oldu, tatlım?"

"Bu senin menin." Ağzını kapatarak bir kahkaha patlattı. "İçimden damlamış ve masaya bulaşmış olmalı. Dokunduğu her çiçek açtı. Meniniz bitkileri canlandırabilir mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Elbette. Buradaki erkekler tohumlarıyla doğayı canlandırmıyor mu?"

Gülüyor ve çiçekleri tekrar tezgâhın üzerine bırakıyor. "Hayır ve Tanrı'ya şükür. Eğer erkekler burada o tür bir güce sahip olsalardı, bunun sonunu asla duyamazdık."

"Kadın kraliçe gezegenimdeki tüm gücü elinde tutuyor. Sizin ne kadar güçlü olduğunuzu ve amınızın ne kadar sarhoş edici olduğunu düşününce buradaki dişilerin de aynı güce sahip olacağını hayal ettim."

Gülüyor ve kıyafetlerini giyerken başını sallıyor.

Göğüslerini giysileriyle kapatırken kalbim çarpıyor. Onları gururla sergilemeli, örtmemeli.

"Evet, hayır. Dünya'da tüm güç kadınların elinde değil ama iltifatın için teşekkürler. Amımın güçlü olduğunu düşünmene sevindim."

Mantıklı. Gezegenlerinin ölmesine şaşmamalı. Hayatı ortaya çıkaranlar sadece dişiler. Türümüzün bu gezegen için ne kadar önemli olabileceğini fark ederek kalbim sızlıyor. Başımı sallıyorum. Bunun bir önemi yok. Jennessa'yı mutlu etmek için görevim ikinci planda kalmalı. Kovan'a keşfettiğim şeyi açıklamanın bir yolunu bulacağım ve bu gezegene yardım edebileceğimiz başka bir yol için yalvaracağım, onlar da bize yardım edebilirler.

Pantolonunu giyiyor ve eğilip çekime bir öpücük konduruyor. "Hadi gidelim, Aşık Çocuk. Bence bu am gücünden biraz daha fazlasını hak ediyorsun."

Bölüm 18: Jennessa

I Yatağımdan kalkma vaktinin geldiğine karar verdiğimde neredeyse öğlen olmuştu. Bu zor bir görev olacak çünkü Bee kollarını bana dolamış, sanki aramızdaki bir santimlik boşluğun benim ölmeme neden olacağından endişeleniyormuş gibi

uçuruma fırlatıldı.

Bugün dükkânı açmamaya karar verdim bile. Saatlerin tutarsız olması iyi bir iş stratejisi değil ama siktir et. Kendi işine sahip olmanın amacı da bu değil mi, ne zaman çalışmak istediğine karar verebilmek? Banka hesabım muhtemelen itiraz ederdi, ama banka hesabım dün gece unutulup gitmedi.

Vücudunda kıpırdanıyorum, tüyleri çıplak sırtımı ve kışımı gıdıklıyor, ta ki yorganın altından özgürlüğe doğru sürünene kadar.

Yatağımın kenarında durmuş, huzur içinde uyurken ona bakıyorum. Dün gece dükkândan ayrılıp daireme döndükten sonra beş kez daha seviştik. Çok yorulmuştu.

Gezegeninde aşk için bir kelime var mı bilmiyorum ama Bee dün gece beni orgazmdan orgazma sürüklerken o kadar çok tatlı ve karmaşık cümle fısıldadı ki, bana biraz takıntılı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu düşünce beni ürpertmeli, ama şaşırtıcı bir şekilde, içim sıcacık ve bulanık hissediyorum - gerçek ve mecazi anlamda.

Mutfağa gidip bir fincan kahve hazırladıktan sonra tost makinesine iki parça kızarmış ekmek atıyorum ve omlet yapmak için birkaç yumurta çıkarıyorum. Bee'nin Kent'i tehdit etmesinden bu yana olanları düşünecek çok zamanım olmadı ve isteklerime boyun eğdim. Kahvaltımızı hazırlarken beynim dönüp duruyor, herhangi bir pişmanlık arıyor ama bulamıyor.

Pişman olmalıyım. Dünya'daki görevi istekli ya da isteksiz bir dişiyle hamile bırakmak olan bir uzaylıyı becerdim - bu kısım net değil. Arının spermi çiçeklerimi hayata döndürdü. Muhtemelen tüm rahmimi kaplayan maddenin doğum kontrolü karşıtı olmasından korkmalıyım.

teknoloji, ama Bee'nin anteni mükemmel bir eşleşme olmadığımı gösterdi. Beni hapla hamile bırakamıyor olmalı.

Bir de *"bu adam hakkında ne hissediyorum ve bu geleceğim için ne anlama geliyor"* durumu var. Onu sadece birkaç gündür tanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum, belki de hoşlanmaktan daha fazla, ne kadar çılgınca gelse de, ama o New York tatili için burada değil. Bu konuda ne hissederse hissetsin, gezegeninin benimle birlikte olmasına ve görevini bırakmasına izin vereceğinden şüpheliyim.

Kahve fincanlarına krema doldururken kendi kendime kıkırdıyorum ve New York'ta Bee ile çıksam hayatımın nasıl olacağını hayal ediyorum. Daha büyük haliyle kendini halka gösterecek hali yok ya. Nereden bakarsam baka yım, Bee ve ben asla birlikte olamayız.

Başımı sallıyorum, iki fincan kahveyi alıyorum ve hâlâ yatağında uyuyan Bee'ye doğru yürüyorum. Tüm bunları şu anda çözmeme gerek yok. Yapabiliyorken Bee'yle geçirdiğim zamanın tadını çıkarmalıyım.

Bir kahve fincanını yan sehpa bırakıyorum ve sürünerek Bee'nin yontulmuş çenesine öpücükler konduruyorum. "Günaydın! Aslında, iyi günler."

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. Yüzünde içten bir gülümseme belirir.

Kaslarının esnemesini ve yüzünde beliren masum ve memnun ifadeyi izlerken kalbim çarpıyor.

"Al, sana kahve yaptım." Ona beyaz fincanı uzattım ve kabul etmek için doğrulup oturdu.

Bir yudum alıyor ve bana bakıp başını sallamadan önce yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Leziz, çok güzel."

Gülüyorum, bardağı ondan alıyorum, yudumluyorum ve yan masama koyuyorum. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Hoşuna gitmediğini söyleyebilirim."

"Beğendin mi?" diye soruyor, yüzünde hâlâ sıkılmış bir ifade var.

"Evet, ama sevmek zorunda değilsin. Dünya üzerinde kahve sevmeyen pek çok insan var."

Bana yaklaşıyor ve yanağımı okşuyor. "Ama ben senin sevdiğin her şeyi sevmek istiyorum."

Omuz silkiyorum; vücudum onun basit dokunuşuna bile içgüdüsel bir tepki veriyor. "Özür dilerim dostum. Hayat böyle işliyor işte. Birlikte olmak için aynı şeyleri sevmek zorunda değiliz." Az önce ağzımdan çıkan kelimeleri algıladığımda gerildim.

Yüzümdeki dehşet ifadesi belli oluyor olmalı çünkü Bee beni inceliyor ve gözleri sanki doğru kelimeleri buluyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. "Birlikte olmamız için ne gerekiyorsa yaparım."

Omuzlarım çöküyor ve elini tutuyorum. "Bee, seninle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıyorum ama bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Çözülmesi gereken çok şey var. Sen farklı bir gezegenden geliyorsun. Burada kalıp insan ırkının arasına karışamazsınız. Bu işin uzun vadede nasıl yürüyeceğini bilemiyorum."

Elini kalbimin üzerine koydu. "Ama uzun vadede işe yaramalı. Başka bir seçenek yok. Bu işi yürütmek zorundayız."

İçimdeki çocuk prenses onun sözleri karşısında bayıldı. Her kız kendisini kurtarmaya gelen ve ayaklarını yerden kesen parlak zırhlı bir şövalye ister. Belki dev bir arı tarafından değil ama konumuz bu değil. Göğsümde çırpınan sevinci durduramıyorum ama beynim mantıklı düşünmem için başımın etini yiyor. Aptal beynimi susturdum. Lojistik konusunu sonra düşünürüz. Daha kahvaltı bile etmedik.

Çenesini tutuyorum. "Bunu her seferinde bir gün olarak ele alalım. Daha önce hiç Dünya düşü deneyimledin mi?" Kokmuyor -belki de kokuyordur ve ben bunu fark edemeyecek kadar ona aşık olmuşumdur- ama geçirdiğimiz geceden sonra, muhtemelen bir tanesini takdir edecektir. Ayrıca, onun varlığı bu kadar yakınımda olmadan birkaç dakikaya ihtiyacım var. Kukum zaten zonkluyor ve bir saniyeliğine sakinleşmesi gerekiyor, yoksa orada bir şey yaralanacak.

Zoraki bir gülümseme veriyor. "Benim gezegenimde duş alırız."

Yataktan kalkarken ellerimi sahte bir savunmayla havaya kaldırdım. "Yapma demiyorum. Sadece dünyanı sarsabilecek oldukça harika bir loofa'm olduğunu söylüyorum."

Bana doğru sürünüyor ve ayağa kalkıyor, beni tutup bedenimi kendine çekiyor. "Sadece bana katılırsan." Sertleşmiş aleti bana doğru bastırıyor.

İçimden kaçan nefese engel olamıyorum. Vücudum karıncalanıyor ve tam ona teslim olmak üzereyim, dudakları üzerimde geziniyor. Midemden gelen bir homurtu beni kendime getiriyor ve onu itip mutfığa doğru koşmadan önce dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

İnliyor.

"Kahvaltıyı bitirmem lazım! Yemeğimizi yedikten sonra daha eğlenceli aktiviteleri tartışabiliriz. Şimdi bir duş al."

Banyonun kapısını kapatmadan önce, "Tamam, senin aptal Dünya düşünce alacağım, ama dışarıda kendini yalnız hissediyorsan, sen de katılabilirsin," diye sesleniyor.

Sonunda yalnız kalana kadar tuttuğum nefesin farkında değilim. Ne yapacağım ben? Sadece bir uzaylıya aşık olmakla ilgili değil, Kent'le, işimle, akıl sağlığımla da ilgili. Günün sonunda, ben sadece bir kıyım. Bunu kendi başıma nasıl çözebilirim?

Kızarmış ekmeğe yağ sürmeyi bitiriyorum ve tabakları mutfağımın köşesindeki bar masasına getiriyorum. Muhtemelen burası seks kokuyor ve feromonların tüm nedenlerimi bulandırmasına yardımcı olmuyor. Masadaki tabureye oturmadan önce pencereyi açıyorum ve telefonumda geziniyorum. Belki sosyal medyadaki diğer insanların hayatlarından bir doz almak normal insanların nasıl olduğunu hatırlamama yardımcı olur.

Üç zap sesi dikkatimi oturma odama çekiyor. Kalbim duruyor ve telefonum elimden düşüyor.

Üç iri arı adam beni fark ediyor ve bana doğru yürüyor. Üçünden en kısa olanı ağzını açıyor ve bir dizi vızıltı sesi çıkarıyor. Hepsi bana bakıyor, antenleri farklı yönlerde hareket ediyor.

Benden sadece birkaç adım uzaktayken nihayet sesimi buluyorum. "Merhaba çocuklar. Baryx şu anda duşta. Birazdan çıkar."

Onun türünden başka biriyle tanışsaydım Bee için hissettiklerimin aynısını hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim. Ona olan çekiciliğimin evrimsel tasarımımdan mı kaynaklandığını yoksa her zaman söylediği gibi birbirimiz için mi yaratıldığımızı çözmek zor. Bu üçüne bakınca haklı olduğunu anlıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Şey, hiçbir şey değil; kesinlikle ödümü koparıyorlar.

Üç kişiden en uzun boylu olanı, siyah m o h a w k l ı ve sert gözlerinde bir yara izi olan, diğer ikisi içeri doluşurken kolumu tutuyor.

"Hey! Dikkat et, dostum!" Bağırıyorum ama artık çok geç. Biri bana bir iğne batırıyor ve etrafım karanlıkla çevrilene kadar her şey bulanıklaşıyor.

Bölüm 19: Jennessa

T Gözlerim yavaşça kırpışarak açıldığında sonsuz karanlık sona eriyor. Başım zonkluyor ve kemiklerimi ürperten bir soğukluk etrafımı sarıyor. Etrafıma bakmadan önce doğruluyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve her şeyin farkına varıyorum

vücudumun parçaları.

Bilincim yavaş yavaş açılmaya başlıyor ve New York'taki dairemde olmadığımı fark ediyorum. Belki de bir doktorun muayenehanesindeyimdir? Hayır, kesinlikle o değil.

Beyaz metalden yapılmış küçük bir odada yerde yatıyorum. "Alo?"

Sesleniyorum. Belki biri gelir ve nerede olduğumu açıklar. Hiçbir şey olmuyor.

Gri tişörtümü ve iç çamaşırlarımı bulmak için vücuduma bakıyorum. Kıyafetlerimi görmek bilincimin son anlarına dair anıları geri getiriyor.

Dev arı uzaylılar beni kaçırdı.

Kalbim çarpıyor ve boğazımda bir panik atağın yükseldiğini hissediyorum. Ayağa kalkıyorum, bir tutamak ya da buradan çıkmanın bir yolu olup olmadığını anlamak için duvarlara doğru koşuyorum. Yardım için bağırmadan önce sadece birkaç saniye arıyorum.

Tepeden robotik bir ses geliyor. "Lütfen sakın olun. Şu anki kalp atış hızınız 180. Huzurlu düşünceler düşünün ve nefes alıp verin."

"Siktir et! Çıkarın beni, sonra sakinleşmeyi düşüneceğim!" Bağırıyorum. Sesin nereden gelmiş olabileceğine dair bir dahili telefon bile göremiyorum.

Hiç gelmeyen bir cevap bekliyorum, çıplak odada daireler çizerek volta atıyorum. Zihnim olası korkunç senaryolarla dönüyor. Beni parçalara mı ayıracaklar? Hamile miyim ve bebeği doğurana kadar beni burada mı tutacaklar? Bee bunun olacağını biliyor muydu? Bana tuzak mı kurdu? Elbette, sevgisini ve bağlılığını hissettim, ama onun türü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Esrarengiz oyunculuk yeteneklerine sahip olacak şekilde evrimleşmiş olabilirler.

Lanet olsun. Bu çok kötü.

Genelde duygusal bir insan değilimdir ama gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü fark ettim. Odanın ortasına oturup dizlerime sarılıyorum, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken göğsüm kabarıyor.

Hiç bu kadar uzun süre düşüncelerimle baş başa kalmamıştım. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından duvarın bir bölümü kayarak açıldı ve bir arı adam içeri girdi.

Yerdeki çömelmiş pozisyonumda kalıyorum ama dizlerimin üzerinden dışarı bakıyorum, damarlarımda dehşet dolaşıyor.

Arı adam bana doğru yaklaşıyor. Sanırım daireme gelen mohawk saçlı ve yüzünde yara izi olanla aynı kişi. "Ayağa kalk," diye emretti. İngilizce konuşuyor. Beni yakaladıklarında hiçbiri bilmiyor gibiydi ama sanırım Bee gibi çabuk öğrendiler.

Tereddüt ediyorum ama yüzündeki sabit ifadeyi yakalayınca yavaşça ayağa kalkıyorum.

Etrafımda dolaşıp beni inceliyor ve ben nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Bu adam Bee'den tamamen farklı. Bana gözlerindeki yumuşaklıkla bakmıyor ve vücudum ona yakın olma ihtiyacıyla uğuldamıyor. Her şeyden çok, tanıdığım Bee'nin gerçek olup olmadığını doğrulamak için onu tekrar görebilmeyi diliyorum.

"Sen kusurlusun," diyor, hâlâ etrafımda dolanarak. "Ne?"

"Yavru taşıyamıyor musunuz? Nedenmiş o?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Hap mı?"

"Hazır olana kadar hamile kalmamı önlemek için her gün aldığım bir ilaç. Almayı bıraktığımda hamile kalabileceğimden oldukça eminim." Şu anda doğurganlığımı savunmamalıyım, ama beynim kıcımlı kurtarıp kurtarmayacağını bile anlamadan kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

Önümde durdu ve sonunda gözlerimin içine baktı. "Gezegeninizdeki tüm kadınlar bu hapı alıyor mu?"

"Hayır, çoğumuz öyle ama hepimiz değil." Bütün bunları ona neden anlattığımı bilmiyorum. Soru soran ben olmalıydım ama bu adam çok korkutucu. Beni incitmesi için ona daha fazla sebep vermek istemiyorum.

"Güzel." Tekrar etrafımda dolanıyor. "Baryx'in neden görevinden vazgeçtiğini bir türlü anlayamıyorum -tüm hayatının çalışmasından, geleceğimizin umudundan

seninle vakit geçirmek için."

Demek Bee'nin başı dertte. Belki de son birkaç gündeki her şey yalan değildi. Bu dangalağın sözlerinin beni rahatsız etmesi gerektiğini biliyorum ama o kadar sevinçliyim ki umurumda bile değil. Sevincim kısa sürdü çünkü Bee için duyduğum korku onun yerini aldı. Umarım o iyidir. Bir görevi terk etmenin sonuçlarının ne olduğunu merak ediyorum.

"Türünüzün hepsi erkekler üzerinde bu etkiye sahip mi?" "Etki mi?"

"Evet, sizin türünüz erkekleri önemli olan her şeyi terk edecek kadar delirtiyor mu? Benim üzerimde böyle bir etkiniz yok. Bu kapatıp açabildiğin bir şey mi?"

Gülüyorum ve gözlerinin ardında öfkeyle önümde durduğunda hemen ağzımı kapatıyorum.

"Yani, bazı erkekler öyle diyebilir ama hayır. Erkeklerin kaprislerimize boyun eğmesini sağlayacak sihirli bir düğmemiz yok."

Omuz silkiyor ve görüldüğü yere doğru yürüyor. "Önemli değil," diyor bana dönmeden. "Doğurgan olana kadar bekleyeceğiz ve seni burada dölleyeceğiz. Bunca zamanı boşuna harcamış olmak istemeyiz." Duvar açılıyor ve çıkmadan önce bana bakıyor. "Bu sefer, görevin üstesinden gelebilecek biri tarafından yapılacak."

"Hayır!" Bağırarak ona doğru koşuyorum ama artık çok geç. O gitti ve duvar geri geldi. Ona vuruyorum. "Bee nerede! Bee'yi görmek istiyorum! Beni isteğim dışında hamile bırakamazsın! Çıkar beni buradan, seni sik suratlı!"

Ses tellerim gerilene ve ellerim uyuşana kadar küfürler savurmaya ve yumruklarımı duvara vurmaya devam ediyorum. Yere yığılıyorum. Neden ona hap almayı bırakırsam hamile kalabileceğimi söyledim ki? Ne kadar aptalım! Belki de içimde doğurganlığımı hastalıklı bir ataerkil nedenden dolayı savunmak isteyen bir yanımdı. Yine de düşünmenin bir anlamı yok. Artık çok geç. Hamile kalma tarihi yaklaşan bir uzaylı hapishanesinde sıkışıp kaldım. Bee olacağını bilseydim biraz daha iyi hissedebilirdim, ama şimdi rahmimde kötü bir uzaylı bebek taşımak zorundayım.

Yerde cenin pozisyonunda yatıyor, vücudumda kalan tüm gözyaşlarını akıtıyorum.

Bölüm 20: Baryx

"W O burada mı? Beni sonsuza kadar burada tutamazsınız!" Boş, beyaz duvarlara bağıyorum.

Ekibim ve çevremdeki herkes bana her zaman iyi davrandı.

Ama Kaptan Barban, Bialar ve Bailiff Jennessa'nın tuvaletine girdiğinden beri bana bir suçlu gibi davranılıyor.

Jennessa'yı yerde baygın yatarken gördüğümde, bu üç kişinin hayatım boyunca tanıdığım iş arkadaşlarım olmadığını anladım. Onlar dostuma zarar veren ve yok edilmesi gereken düşmanlardı. Üçü beni sorgulamaya ve neden Jennessa'nın evinde olduklarını açıklamaya çalışırken sadece kırmızıyı gördüm. Onlara saldırmaya çalıştım, Bialar'ın çenesine yumruk attım ama Bailiff şırıngasıyla hızlı davrandı ve gerçek bir zarar vermeden beni bayılttı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmeden bir hücrede uyandım.

"Ne istersen yaparım. Sadece bana onun iyi olduğunu söyle!" Tekrar bağıyorum. Dinleyen var mı emin değilim ama beni sonsuza kadar burada tutamazlar. Bana ne olacağı konusunda dehşete düşmeliyim. Görevimi terk ettim ve gezegenimin hayatta kalmasını tehlikeye attım ama şu anda Jennessa'nın güvenliğinden başka hiçbir şey umurumda değil. Gezegenine sağ salim döndüğünden emin olmak için ölürüm. Tek umudum onu dairesinde bırakıp beni Kovan'a geri götürmüş olmaları.

Duvar açılıyor ve odaya giren Bailiff'in sırtan ifadesiyle karşılaşıyorum ve duvar arkasından kapanıyor.

"Kaptan Barban nerede?" Ben soruyorum.

Bailiff ellerini arkasında kavuşturur ve odanın içinde dolaşır. "Ortalığı epey karıştırmışsın Baryx. Kaptan evrak işlerinde boğuluyor, senin pisliğini örtbas etmeye çalışıyor."

"Neden buradasın?"

Elini kalbine götürür. "Baryx, Kaptanın yerine eski dostlarını gördüğüne sevinmelisin."

"İkimiz de arkadaş olmadığımızı biliyoruz." Yumruklarımı sıktım.

Kıkırdıyor, hâlâ etrafımda volta atıyor. "Sen her zaman altın çocuk oldun -Yıldız pupa. Yerinizi asla kazanmak zorunda kalmadınız. Sen bunun içinde doğdun. Elbette bu beni yıllar boyunca tedirgin etti, ama kimsenin göremediği şeyi biliyordum - sen bir sahtekârsın."

"Bunun için zamanım yok. Jennessa nerede? O iyi mi?"

Yüzünü buruşturuyor ve yaklaşıp beni inceliyor. "Bu görevi yapamayacağını her zaman biliyordum, ama o sana ne yaptı? Kesinlikle acınacak haldesin."

Ona doğru hamle yapıyorum, kırmızının kenarları görüşümü kaplamak için hareket ediyor.

"Yerinizde olsam şiddetten kaçınırdım. Bunun dışınıza pek faydası olacağını sanmıyorum."

Donup kalıyorum, yüzüne birkaç santim uzakta, ona ters ters bakıyorum.

"O burada mı?"

Ona ne yaptın?"

Gülümsüyor. "Henüz bir şey yok ama ona kur yaparak geçirdiğin onca zamanın boşa gitmesine izin veremeyiz. Kısa süre içinde benim tarafımdan döllenecek. Heyecanlandığımı söyleyemem. Tohumumu taşıması için seçeceğim dişi o değil. Yaptığın şeyin ciddiyetini ve şimdi kimin kahraman olduğunu anladığından emin olmak için bu gerçekleşirken izlemeni önerdim."

"Hayır!" Elimi boğazına sararak bağıyorum. "Onu dölleyemezsin. O çocuk doğuramaz."

Elimi tuttu ve geri çekerek biraz konuşmasına izin verdi. "Ben olsam dikkatli olurum. Ona tozlaşmadan daha kötü şeyler yapabiliriz."

Bıraktım ve geri çekildim. Jennessa'nın görüntüleri canımı yakıyor, damarlarıma pompalanan şiddeti durduruyor.

Gülümsüyor. "Bir süre sonra doğurgan olacak. Sadece ilacı bırakması gerekiyor."

Kalbim hızla atıyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Bailiff'i ve Kovan'da ona bakan herkesi yok etmek istiyorum ama bunu tek başıma yapamam. "Lütfen, Bailiff. Her şeyi yaparım. Benim pozisyonumu alabilirsin. Ben istifa edeceğim. Bırak gitsin. Başka bir yolu olmalı. O evrim geçirdi. Tıpkı senin ve benim gibi, ama daha da büyük. Onu zorlayamazsın. Bu etik olmaz."

"Bunun için artık çok geç, Baryx. Zamanını boşa harcadın. Neyse ki sonuçların olması gerektiği kadar büyük olmayacak. Kurul, bu dişilerin türümüz üzerinde bir çeşit kimyasal etkiye sahip olduğuna ve bunun da gezegenlerinin çöküşüne yol açtığına inanıyor. Güvende değiller. Hızlı

Çalışmamızı ve temasımızı en aza indirmek için elimizden geleni yapmamızı istiyorlar. şansıma, dışınız

beni onun seni etkilediği gibi etkilemiyor. Sanırım bu sadece benim ne kadar üstün olduğumu kanıtlıyor."

Beynim bir neden bulamıyor. Bailiff'e saldırıyorum, ellerimi boğazına doluyorum ve onu yere indiriyorum. Ölümü dışarı çıkmama ve Jennessa'yı kurtarmama yardım etmeyecek olsa bile ölmeyi hak ediyor. Ona dokunmakla tehdit eden herkesi öldüreceğim, tüm Kovan'ı yok etmek zorunda kalsam bile.

Yüzündeki sarı renk kaybolurken gözlerinde panik yüzüyor ama sonra bacağımda bir iğne hissediyorum ve vücudum sallanıyor. Yana düşüyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve beynim kapanıyor.

Bailiff öksürüyor, başımda dikiliyor. Boynunda oluşmaya başlayan izleri ovuşturarak gülümsüyor.

Her şey kararıyor.

Bölüm 21: Jennessa

I bir saatin ne kadar lüks olabileceğini hiç bilmezdim. Gecenin ne zaman geldiğini gösteren pencereler yok. Saatler ya da günler geçmiş olabilir ve benim bundan hiç haberim olmaz. Beynim yavaş yavaş kendi içine sıkışıyor gibi hissediyorum. Herhangi bir şeyi takip edebilmemin tek yolu, duvardan çıkan metal bir kutunun hücreme getirdiği yiyecekler. Her öğün arasındaki saatleri takip etmek için oda.

Yiyecek, besleyici bir macun gibi görünüyor ve tadı yok. İlk başta bunun bir hile olabileceğini düşünerek yemeyi reddettim ama bir süre sonra açlığım beni ele geçirdi ve tıka basa yedim. Acaba bu Baryx'in yediği yemek mi yoksa sadece mahkûmları hayatta tutmak için mi? Hayatımın geri kalanını bu şeyleri yiyerek geçirmeyi hayal bile edemiyorum.

Acaba sonsuza kadar bu uzaylılarla mı yaşayacağım yoksa beni dünyaya geri mi bırakacaklar ya da doğum yaptıktan sonra beni öldürecekler mi? Bunları neden merak ettiğimi bilmiyorum çünkü beni teselli edecek tek bir seçenek yok. Her senaryo diğerinden daha korkunç geliyor.

İçten aydınlatmalı bir kutuda uyumak zor, ama daireler çizerek yürümekten başka yapacak bir şey olmayınca uyku beni buluyor-genellikle çok ağlamaktan kendimi yıprattıktan sonra.

Tam bilinçsizliğe dalmıştım, gerçekliğin kenarları bulanık bir rahatlıktı ki yüksek bir ses beni uyandırdı. Etrafımın karanlıkla çevrili olduğunu fark ederek sığıyorum. Başım üstümden gelen kaynağa doğru savruluyor.

Metal tavanın bir bölümü kayboluyor ve yerine bir ışık parlıyor. Gözlerimi siper ediyorum ama sonra üzerimde ne olduğunu fark edene kadar gözlerimi kırıştıyorum. İki kaslı siyah ve sarı bacak aşağıya doğru sallanıyor ve bütün bir bedeni yere indiriyor.

Onu görmek imkânsız görünüyor ve beynimin sonunda kırılıp kırılmadığını merak ediyorum. Çömelmiş bir vaziyette bana bakan ona bakıyorum.

"Jennessa," diyor sonunda, sanki kelimeler bir ömür boyu tuttuğu bir nefes tarafından tutulmuş gibi.

Onu kucaklamak için ayağa kalkmaya çalışmadan önce hıçkırarak "Bee," diyorum.

Ben daha bir şey yapamadan aramızdaki mesafeyi kaldırıyor, yere düşüyor, beni tutuyor ve kucağına çekiyor. Sırtımı aşağı yukarı yokluyor. Kalbi göğsünde k t k t atıyor. Beni geri çekiyor ve dikkatini vücudumda gezdirerek beni inceliyor. "Jennessa, iyi misin? Sana zarar verdiler mi? Sana dokunan oldu mu?"

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Sen iyi misin?" Onu incelemeye çalışıyorum ama yüzümü ellerinin arasında tutuyor, gözlerimin ondan ayrılmasına izin vermiyor.

" ok özür dilerim. Sana bunu yapacaklarını hiç düşünmemiştim. Bizim medeni bir gezegen olmamız gerekiyordu. Seni tehlikeye atacağını bilseydim asla peşine d ş mezdim."

"Biliyorum. Biliyorum. Sorun değil."

"Oh, Jennessa. Çok  z r dilerim." Beni tekrar göğsüne doğru çekiyor, elleri sırtımda gezinmeyi hiç bırakmıyor.

"Ne yapacağız?" Kalp atışları biraz yavaşladıktan sonra soruyorum.

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Bir gemi kaçırıp seni eve geri getireceğim. Sana dokunmayı aklından bile geçiren herkesi öldüreceğim."

"Beni nasıl buldun?"

"H cremden kaçtım ve kontrol odasına doğru ilerledim. Seni kameralarda gördüm ve seni almak için hava kanallarından s r nmeden önce bu kanadın elektriğini kestim. Buradan  ıkıyoruz."

Çok fazla sorum var. Onu son gördüğümden beri başına gelen her şeyi bilmek istiyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum. Bundan sonra ne yapmamız gerektiğini bilmek istiyorum ama tüm merak ettiklerim vücudumdaki uğultunun yanında sönük kalıyor.

Vücudu titreşiyor ve siki g beğime doğru çekilip zonkluyor.

Elleri a  bir şekilde sırtımda gezinirken ona s rt nmekten kendimi alamıyorum. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Uzaylı bir hapishanede kapana kısılmışken onun aletini sürmeyi d ş nmemeliydim. Ka ışımız için bir plan yapmasına yardım ediyor olmalıydım ama konu biz olunca mantık hiçbir zaman bir faktör olmadı. Duygularım çok uzun zamandır böyle bir rüzgarın içindeydi ve o bana evimdeymişim gibi hissettiriyor. Ona ka ışımdan daha çok ihtiya ım var.

Zihnimin isteklerimi rasyonelize etmesine gerek yok çünkü o da benimle aynı şekilde hissediyor olmalı. Bee beni geri çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Sanki tadıma ihtiyacı varmış gibi diliyle ağzımı okşuyor.

Beni yere itiyor ve dudakları kulağımı buluyor. "Sen benimsin, Jennessa. Benimsin." Elleri tişörtümün altındaki göğüslerimi avuçluyor.

"Hepsi senin," diye fısıldıyorum.

Parmakları bacaklarımın arasındaki sıcaklığa ulaşana kadar vücudumda geziniyor. İçime dalıyor ve ben inliyorum.

"Sana ihtiyacım var, Bee." Acele edemeyiz ve vücudumun onun tereddütlerini ya da alaylarını kaldıracılabileceğini sanmıyorum. Ona hava gibi acilen ihtiyacım var.

Bacaklarımı beline dolayarak kendimi ona doğru çekiyorum. "Sana ihtiyacım var, şimdi."

Boynumun arkasını kavlıyor ve tekrar dudaklarımı buluyor. Diğer eliyle sikini kavlıyor ve girişime yerleştiriyor. Hızlı bir hareketle içime giriyor; titreşen siki tüm sinir uçlarımı canlandırıyor. Daha önce hep nazik davranmıştı. Elbette, beni bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi becerdi, ama bu sefer sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi.

"Benim," diye tekrarlayıp duruyor.

Ben onunum ve o beni damgalıyor. Kaba kuvvetle içime giriyor, dudakları dudaklarımdan ayrılmıyor. Her iki eli de sanki ben bir şamandıraymışım ve o da denizin ortasındaymış gibi beni sarıyor.

İçimde gittikçe daha derine inerken boğazımın arkasından iniltieler yükseliyor; acı, gücün etkisiyle saf bir zevke dönüşüyor. Sinirlerim patlıyor ve çekirdeğimin duvarları onun etrafında kenetleniyor, mükemmel noktaya çarptığında zaten parçalanıyor.

Sinirlerim ateşlenirken duygularım içimde kabarıyor. Kalbim ve bedenim iç içe geçiyor, ta ki hiçbir parçamı kontrol edemeyene kadar. Bee'nin dudaklarından uzaklaşıp kulaklarımı dudaklarına götürüyorum. "Seni seviyorum," diyorum farkında bile olmadan ama doğru hissettiriyor.

Kelimelerin ne anlama geldiğini bilip bilmediğinden emin değilim, ama onları söyler söylemez vücudu geriliyor ve içimde patlıyor, amım hala sıkılıyor ve her son damla için onu sağlıyor.

Beni sırtüstü yatırıyor ve bedenini benimkinin üzerine koyarak rahatlıyor, nefesini çabucak tutuyor ve sonra kendini yukarı kaldırıyor. "İyi misin?" Beni tekrar arıyor.

"Evet." Kolundan aşağıya öpüyorum.

Düşüncelerim berraklaşıp bedenim rahatlar, seçtiğim kelimelerden pişmanlık duymuyorum. "Seni seviyorum, Bee." Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum.

Ama yaşıadığımız onca şeyden sonra, ona olan hislerimin hızlanması çok mantıklı. İlk görüşte aşka hiçbir zaman inanmadım, ama şimdi biliyorum ki dünya dışı bir güç iki ruh eşini gerçekten bir araya getirebilir.

Yüzünde neredeyse şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Yaşıadığım sürece benimsin."

Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor, kalbim onun itirafıyla yerinden fırlıyor. Aşkın ne demek olduğunu biliyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. İsteseydim bana tüm benliğini sunardı.

Yüzündeki hülyalı ifade, sanki düşünceleri bir anda yerine oturmuş gibi aniden değişiyor. "Gitmemiz gerekiyor." Ayağa kalkıyor ve bana doğru uzanarak beni ayağa kaldırıyor.

Ona seni seviyorum diyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi, hele ki bir hapisane hücresinde, kaçmak için acele etmemiz gerekmeden önce, ama her şeyden öte, bu sözlerin aramızda söylenmiş olmasından memnunum.

Etrafıma bakıyorum. Tavandan gelen küçük ışık dışında hücrem hâlâ karanlık. Hâlâ karanlıksa, elektrikler hâlâ kesik demektir. Sahip olmadığımız zamanı boşa harcadık ama Arı'nın bizi Dünya'ya geri götüreceğinden hâlâ emin değilim. Eğer kaçmayı başaramazsak, birlikte son bir an geçirdiğimiz için mutluyum.

"Seni kaldırmama izin ver," diyor beni bacaklarımdan kaldırmak için çömelirken. Beni açıklığa doğru uçuruyor ve ben de sürünerek içeri giriyorum.

Etrafım ışıkla doluyor ve yüksek sesli bir patlama dikkatimi tekrar topluyor. "Bee!" diye bağıriyorum ama artık çok geç. İki adam yanına uçuyor, o bağıırken ve tutuşlarına karşı mücadele ederken onu geri çekiyorlar.

Yerimde donup kaldım, ona bakıyordum.

"Git!" diye bağıriyor ama artık çok geç. Üçüncü bir adam uçarak yanıma geldi ve beni kolumdan yakaladı.

Onu kendime doğru çekiyorum, arkama yaslanıp tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışıyorum ama faydası yok.

Beni hava kanalından çekip çıkarıyor, kollarını tırmalamaya ve taşaklarını tekmelemeye çalışırken beni kollarının arasında tutuyor.

Dördüncü bir arı adam kollarımdan tutup bileklerime ve ayaklarıma metal bantlar bağılıyor. Onları bağılayan zincirler yok ama görünmez olmalılar çünkü aniden hareketsiz kaldım.

"Jennessa!" Bee bağıırır, el ve ayak bilekleri de çoktan bağılanmıştı.

Kısa boylu, kaslı bir arı adam açıklıktan içeri giriyor. "Onları benim odama getirin," diyor. Yüz ifadesi sert ve otoriter bir havası var gibi görünüyor.

Beni evimden çalan adamlardan biri olduğunu fark ettim. "Bu ikisine bazı sorularım var."

Bölüm 22: Baryx

I Mürettebat Jennessa ve beni Kaptan'ın kamarasına götürürken sessiz olun. Boğazımda öfkeli kelimeler düğümleniyor ama aceleyle tepki veremiyorum. Jennessa'yı Kovan'dan çıkarıp evine geri götürmenin bir yolunu bulmalıyım.

O beni seviyor. Sözleri vücudumda çınlıyor ve onu güvende tutma ihtiyacımı daha da artırıyor. Arzularımın onu eve götürmeme engel olmasına izin verdiğim için kendimi çok aptal hissediyorum ama onun sözlerini duyduktan ve tatlılığını son bir kez daha deneyimledikten sonra buna değdiğini düşünüyorum.

Sadece Bialar, Bane ve Burges bize rehberlik ediyor. Bailiff'i arıyorum ama içeriyi göremiyor. Kaptan'ın kamarasının metal kapıları açıldığında ve içerideki tek kişi o olduğunda rahat bir nefes alıyorum.

"Oturun," diye sesleniyor Kaptan masasının diğer tarafından, Dünya'yı net bir şekilde gören penceresinden dışarı bakarken.

Bailar ve Bane beni Kaptan'ın masasına bakan bir sandalyeye ittiler. "Ona dokunmayın!" Burges'i Jennessa'yı iterken yakaladığımda bağıriyorum. Yanımdaki sandalyeye.

Kaptan arkasını döner. "Hepsi bu kadar, teşekkürler," der ve dikkatini başlarını sallayıp giden üç kişiye yöneltir, kapı arkalarından kapanır.

Kaptan gözlerimin içine bakıyor ve başını sallıyor. Üzerinden damlayan hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Normalde, onaylamaması içimi kemirir, onu geri kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmamı sağlardı. Şimdi, onun bakışı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Tüm gezegenim bana tepeden baksa ve beni hapse atsa bile umurumda değil. Jennessa'yı güvende tutmak için her şeyi yaparım.

"Bailiff nerede?" Ben soruyorum,

Kaptan iç çeker. "Kamarasında tutuluyor. Görünüşe göre onunla bir geçmişiniz var. Sizi hücrenizde ziyaret ettiği zamanki kaydı izledik. Sizi ziyaret etme yetkisi yoktu ve bazı ifadeleri... endişe vericiydi."

İçimi bir rahatlama kapladı. Belki de Bailiff'in söylediklerinin hiçbiri doğru değildir. Belki de Jennessa beni inandırdığı kadar tehlikede değildir.

"Yani Jennessa'yı isteği dışında hamile bırakmayacak mı?"

"Hayır!" Kaptan aciliyetle söylüyor. "İkinize bundan sonra ne yapacağımızı hâlâ bilmiyoruz ama Mübaşir haddini aştı. İzinli olarak Koloni'ye geri dönecek."

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyorum. Her ne kadar boynunu kırmak ve gözlerindeki hayatın sönüşüne tanık olmak istesem de, cezalandırıldığı haberi intikamımı almaya yetiyor. Koloni diğer gezegenler gibi şiddetle anılmıyor ama Jennessa sırf onu güvende tutmak için bütün bir gezegeni yakıp yıkabilecek bir yanımı ortaya çıkarıyor. Bailiff, ben onu ele geçirmeden önce Kaptan cezasını verdiği için şanslı.

"Görevde büyük bir kargaşaya neden oldun, Baryx. İtiraf etmeliyim ki, senin böyle bir asker olduğunu hiç düşünmemiştim." Masasının arkasındaki sandalyeye oturur.

"Anlamıyorsunuz efendim. Mavi Gezegen hakkında bildiğimizi sandığımız her şey yanlıştı. Onlar bizden daha az evrimleşmiş değiller. Jennessa bana türümüzün mümkün olduğunu bile bilmediği şeyler gösterdi."

Jennessa'yı bir aşağı bir yukarı süzüyor ve içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Durumu daha da kötüleştirmeden yerimde kalmak için kendime söz veriyorum.

"Anlıyorum. Hücresinin elektriğini tam olarak kapatmadığınızı biliyorsunuz. Kameralar ikinizin *faaliyetlerini* yakaladı."

"Bizi sevişirken mi izledin?" Jennessa yüzüne yayılan dehşetle soruyor.

"Evet, ikinizi çiftleşirken gördük. Böyle bir şeyle ilgilenmeniz garip görünüyor.

Şu anda çocuk sahibi olamayacağınız açıkken böyle bir hareket. Bu hareketin ikiniz için de bu kadar keyifli olması oldukça tuhaftı. Daha önce hiç böyle bir şeye tanık olmamıştım."

"Siz hastasınız!" Jennessa bağırıyor.

Bu düşüncenin onu neden bu kadar rahatsız ettiği konusunda kafam karıştı. Öğrenme amacıyla farklı türlerin çiftleşmesini izleyerek büyüdüm. Çiftleşmemizden kaynaklanan zevk ve sevgi belgelenmeli ve tüm galaksiye yayılmalıdır. Kaptanım ve mürettebat arkadaşlarımın böylesine harika bir şeyi görmelerine sevindim. Sanırım Dünya'daki duygular aynı değil ve eğer Jennessa başkalarının tutkumuzu görmesinden mutsuzsa, o zaman ben de mutsuzum.

"Dünya'daki gelenekler farklı. Sanırım bu şekilde belgelenmekten hoşlanmıyorlar," diyorum.

"Tuhaf," diyor Kaptan, parmaklarını çenesine vurarak. "İzlemesi heyecan vericiydi. İçimde bir şeyleri harekete geçirdi."

"Aman Tanrım." Jennessa inliyor ve başını tuttuğu ellerinin arasına alıyor. Antenlerim onun utandığını hissediyor.

"Kaptan, şimdi neden görevden saptığımı anlamalısınız. Bu dişiler hayal ettiğimden çok daha büyük bir şeye sahipler. Onu seviyorum ve onu öylece hamile bırakıp döllenmiş embriyomuzla gidemem. Görevin tasarlandığı şekilde yürümesi mümkün değil. Mavi Gezegen'e kimi gönderirseniz gönderin, benimki kadar mükemmel bir eş bulabileceklerine inanıyorum. Bu dişiler daha az evrimleşmiş değil. Daha büyük bir iyilik için tozlaşmaya razı olmayacaklardır. Kaç tane olduklarını görmelisin. Belli ki yeniden üremekle ilgili bir sorunları yok. Kayıp halka bu olabilir. Aşk ve tutku. Bizim yok olmamızın ve onların gezegeninin gelişmesinin nedeni bu olabilir." Kaptan kaşlarını çatıyor. "Ama onların gezegeni gelişmiyor. Bitki örtüsü gittikçe seyrekleşiyor."

"Evet, ama bunu tozlaşma yoluyla çözebiliriz. Görevi uzatmamız gerek. Erkekleri Dünya'ya getirin. Mükemmel eşlerini bulsunlar, aşık olsunlar ve sonunda yavrulasınlar. Bu arada biz de onların ürünlerini tozlaştırabiliriz. Hepimiz birlikte yaşayabiliriz."

Kaptan gülüyor. "Gezegenin hükümetinin bu kadar çabuk kabul edeceğini sanmıyorum."

Gelişen çözümümünden güç alarak ayağa kalkıyorum. "Hiç temas kurmayı denedik mi? Onlar hayal ettiğimiz gibi daha az evrimleşmiş bir tür değil. Mantıklı düşüneceklerdir."

"Bundan emin değilim."

İkimiz de Jennessa'ya dönüyoruz, gözleri dikkatimiz karşısında büyüyor. "Hayır, boş verin. Devam edin. Bu harika bir plana benziyor." Bana bir başparmak işareti yaptı.

"Hmmm, emin değilim." Kaptan parmaklarını masasının üzerinde gezdiriyor. "Lütfen. İnsanca davranamayacak kadar çaresiz değiliz. Ne var

Diğer çözüm? Mavi Gezegen'den kadınları çalmak ve onları istekleri dışında hamile bırakmak mı? Köle efendisi olmaya razı mısınız?"

Kaptan'ın gözleri durumun ciddiyetini anlamış gibi büyüyor. Masasının yan tarafındaki bir düğmeye basıyor ve bağlarım çözülerek kollarımın yana düşmesine izin veriyor.

Jennessa iç çeker, ellerinin ve ayaklarının serbest olduğunu fark eder.

Kalbim uçuyor. Beni dinliyor. "Ne öneriyorsun?" diye soruyor.

"Jennessa ve beni Mavi Gezegen'e geri gönderin. Koloni'ye bunun işe yarayabileceğini ilk gösteren biz olalım."

"Ama o tozlaşamaz." "Hayır, ama..."

Jennessa Kaptan'a, "Ama belki bir gün," diyor.

Yüz ifadesini okumaya çalışarak ona dönüyorum. Yapmak istemediği bir şeyi kabul etmesini istemiyorum. Dünyalarımız buna bağlı olsa bile, ona asla çocuk doğurması için baskı yapmak istemem.

Yüz ifademi yakaladı ve bana doğru döndü. "Şu anda doğum kontrol hapı kullanıyor olmam hiç çocuk istemediğim anlamına gelmiyor. Hayatımı düzene soktuğumda ve Bee'yle daha fazla zaman geçirdiğimde bir bebek sahibi olmak isterim."

Gülümsüyorum, ancak bunu sadece bizi Dünya'ya geri götürmek için mi söylediğinden emin değilim. Bana tekrar söylemediği sürece onu bu ifadeyle suçlamayacağım ama gözlerindeki bakış, sanki bu sözleri sadece bana söylüyormuş gibi, bana aksini düşündürüyor.

Kaptan iç geçiriyor ve ellerini kısa siyah tüylerinin arasında gezdiriyor. "Bu çok fazla evrak işi olacak ve yönetim kurulunun onayını almak sonsuza kadar sürecek. Şimdi Mavi Gezegen hükümetiyle temasa geçmemiz gerekiyor. Bu yıllar sürebilir."

"Yapılması gereken doğru şey bu."

Nefes veriyor, gözlerimi yakaladığında başını sallıyor. "Sanırım öyle." Ayağa kalkıyor ve masasının diğer tarafına doğru yürüyor. "Sanırım Koloni'nin geri kalanına siz ikinizin çiftleşmesini gösterirsek herkes katılacaktır."

Jennessa ayağa kalkıyor ve ben de onu yanıma çekiyorum, yanıma yatırıyorum ve alnından öpüyorum.

"Lütfen gezegeninizdeki herkese sevişirken çekilmiş bir videomuzu göstermeyelim. Sizin için bulabileceğim bir sürü porno var, ama benim olmamasını tercih ederim."

"Porno nedir?" Kaptan soruyor.

"Bu koltakta Wi-Fi var mı? Çünkü eğer varsa, size o küçük hasta aklınızı gerçekten uçuracak bazı web siteleri gösterebilirim."

Becerikli eşim için kalbim kabarıyor. Gezegenlerimizin hayatta kalmasına yardım etmek için çok istekli. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için sabırsızlanıyorum. Bu sadece başlangıç.

Bölüm 23: Jannessa

5 Yıllar Sonra

Bazen vücudumda sürekli bir titreşim hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu unutuyorum. Hayatım sonsuz bir vızıltıya dönüştü - sıcak ve ev gibi bir his. Dinginlik beni pek sık bulmuyor.

Bu sabah uyandığımda vücudum hiç de hareketsiz değildi. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor ve rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. Sinirlerim alev alev yanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Beynim tam olarak kendine geldiğinde rüya görmediğimi fark ediyorum. Bacaklarımda arasında beni okşayan çok gerçek, ıslak ve titreşen bir dil var.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Çoğu sabah böyle başlar. Zihnim şimdiden bugün yapmam gereken onca şeyle dolup taşıyor. Yorganı üzerimden atıp ona bakıyorum, kaslı omuzları esniyor. "Bee, geç kalamayız," diye zorlukla nefes alıyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Uzun sürmesine gerek yok." Ağzını tekrar bana bastırıyor, titreşen diliyle alıştırıyor, boğazının arkasından inilti kaçıyor.

İlk başta, "tadımın ne kadar tatlı olduğundan" bahsederken benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm. Bunu pantolonumun içine girmek için söylediğini düşündüm, ama adamın beni her saniye yemek için vahşi bir arzusu var. Şikayet edemem - muhtemelen yaşayan en şanslı kadını, ancak beş yılın ardından, ikimizin de birbirimize duyduğumuz cinsel iştah kadar sahip olduğumuz tüm şeyleri başarmak için zaman bulmamıza şaşırtıyorum.

Dikkatini klitorisime veriyor, fiskeleriyle az miktarda baskı uyguluyor, dili titriyor.

Sırtımı kamburlaştırdım. O haklıydı. Bu hiç de uzun sürmeyecek. Orgazmım damarlarıma dolan ılık bir bal gibi içime işliyor. Yanımdaki çarşafı sıkarak haykırıyorum ve bedenim gevşiyor.

Bee beni kucaklamaya devam ederken "Tamam, tamam," diyorum; devam ederse ikinci bir orgazmın çok geride olmadığını söyleyebilirim.

Kollarından tutup kendime doğru çektim.

"Gitmemiz gerekiyor mu?" diye soruyor, gözleri yavru köpek yalvarışına dönmüş.

Aşağı uzanıyorum, sert ve titreşen sikini hissediyorum. "Sanırım zamanımız var," diye fısıldıyorum onu girişime yönlendirmeden önce.

İnliyor, içime girdiğinde hareket etmiyor, kendini toparlamak için bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi gözlerini kapatıyor. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?"

Sırıtiyorum. "Belki, ama bunu tekrar duymak benim için sorun olmaz." Beni öpüyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Yavaştan başlayarak içime girip çıkıyor.

Tüm erkeklerin titreşimli bir aleti olsaydı, bence şipşak çok daha yaygın bir şekilde kabul görürdü.

Duvarlarım onun etrafında kenetleniyor, hızını artırması ve içime daha fazla girmesi için onu cesaretlendiriyor.

Vücudu geriliyor ve kulağıma doğru inliyor. Verdiği tepki beni bir sarmalın içine sokuyor ve onun altında çözülüyorum.

İçime pompalıyor, ikimiz de doyana ve birbirimizin içinde rahatlayana kadar balı beni dolduruyor.

"Siktir," diyorum nefesimi tutarken.

Kendini yukarı çekiyor ve alnımdan öpüyor. "Hazırlanmaya başlasak iyi olur. Önümüzde büyük bir gün var." Sırt üstü yatıyor.

Doğrudum ve yanımdaki komodinin üzerinde duran telefonumu aldım. "Kahretsin. Otuz dakika içinde orada olmamız gerekiyor."

Oturuyor ve gülümsüyor. "Zaman kazanmak için birlikte duş alalım mı?"

Eğildim ve onu öptüm. "Bunun zaman kazandıracağını hiç sanmıyorum." Dudakları dudaklarımı yutuyor ve beni kendine çekiyor.

Onun içinde kayboluyorum, ama dürtülerime boyun eğmeden önce geri çekiliyorum. "Peki, tamam. Birlikte hızlıca duş alalım!"

"Evet!" diye haykırıyor yuvarlak karnımı öpmeden önce. "Günaydın," diye fısıldıyor ayağa fırlayıp ana banyoya gitmeden önce.

Yatak odama bakıyorum, kartonpiyerlere, orijinal parke zeminlere ve karşımdaki duvarda asılı olan Central Park'ın komisyon portrelerine bakarak memnuniyetle iç çekiyorum. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Sadece beş yıl gibi kısa bir sürede çiçekçi dükkanım büyük

bir başarıya ulaştı. Ben

Evlendim ve şimdi anne olmama aylar kaldı. Ayrıca Koloni ve Dünya'nın galaksiler arası birliğini de sağladım, ancak bu kendimiz için yarattığımız muhteşem hayatın yanında sönük kalıyor.

Pencereden dışarı bakmak için ayağa fırladım. Central Park iki katlı evimin hemen dışında. Bee ile tanıştığımız yere yakın olmak istedim. Hayatım onsuz asla şimdiki kadar harika olamazdı.

"Geliyor musun?" Arı, duştan gelen su sesinin arasından sesleniyor.

"Evet!" Pencereden koşarak uzaklaşıyorum. Onun ıslak vücuduna sürtünme düşüncesi hâlâ başımı döndürüyor. Arı adamımdan sıkılacağını hiç sanmıyorum.

Çiçekçiye vardığımızda, girişe giden kaldırımı kaplayan bir kuyruk vardı bile. Şaşırtıcı bir şekilde geç kalmadık ama Bahar Botanik Bahçesi sergimiz için bu kadar çok insanın gelmiş olmasından dolayı kalbim endişeyle çarpıyor.

Dünya Ulusları, Koloni ile alenen ittifak kurup, ekinlerimizi ve diğer bitki yaşamını yeniden canlandırmaya yardım etmeleri karşılığında insanların Dünya'ya kabul etmeyi kabul ettiğinden beri işlerde patlama yaşanıyor.

Dünya'nın gerçek uzaylılarla birlikte çalışacağını hiç düşünmemiştim. İnsan ırkı birlikte yaşamak ya da birlikte çalışmakla tanınmaz, ama sanırım Dünya düşündüğümünden biraz daha çaresizdi. Kraliçe, adamlarının spermelerinin neler başarabileceğini gösterdiğinde, birleşik hükümetimiz onların spermelerinden bir parça almak için ısırmaya başladı.

Koloni'deki insanlarla ilk temas kuran kişi olarak bir nevi politikacı oldum, toplantıları kolaylaştırdım ve işbirliği için irtibat görevlisi olarak çalıştım. Bu iş bana oldukça iyi para kazandırdı ve hatta

iş kredisi. Neyse ki artık bana ihtiyaç yok ve ben de çiçek açan çiçekçi dükkanıma odaklanabiliyorum.

Bee'nin eski meslektaşlarının çoğu New York'ta yaşamaya karar verdi, böylece Bee onlara kendi ayakları üzerinde durmalarında yardımcı olabildi. Benim için çalışan ve çiçeklerimin yüz millik bir yarıçap içinde en cesur ve en parlak olmasını sağlayan bir sürü sihirli sperm arı-adamım oldu. Çok daha fazla güneş ışığı ve alan sunan ve hatta arkada büyük bir bahçe için yer olan şu anki dükkanıma taşınmak zorunda kaldım.

Bee'nin fikri bahçeyi bir sergiye dönüştürmek ve bunu biletli bir etkinlik haline getirmektir. Her geçen gün işimin bir başka yönü daha büyüyor ve gelişiyor. Tanrıya şükür, resmi olarak doğum iznine ayrıldığımda işlerle ilgilenecek tam bir personel tuttum. Burayı başkasının ellerine bırakmak zor olacak ama küçük arı ailemle vakit geçireceğim için heyecanlıyım.

"Günaydın!" Ön kapıya doğru ilerleyip kilidi açarken müşterilere sesleniyorum. Tam kapıyı açmak üzereyken biri bana çarpıyor.

"Ah, özür dilerim!" Etrafımda dönerken, bana çarpan kişi açıkça belli olmasına rağmen söylüyorum. Sakallı ve kirli adamı tanıdığımda gözlerim açılıyor. "Kent?"

Yüzümü ararken gözleri çılgına dönüyor. "Arılar, arılar."

"Arılar mı?" diye sordum. Bee'nin benimle bir daha temasa geçerse onu öldürmekle tehdit etmesinden beri Kent'in durumunun pek iyi olmadığını duymuştum ama evsiz kaldığını ve eskiden sahip olduğu birkaç misketi de tamamen kaybettiğini fark etmemiştim.

Omuzlarımı tutuyor. "Arılar hayatımı yaşıyor!" Beni kenara itmeden ve kaldırımından aşağı koşmadan önce çığlık atıyor.

Kaçışını izliyorum ve yanından geçtiği herkes ona rahatsız olmuş gibi bakıyor. "İyi misin?" Bee yüzüme bakarak soruyor ve sonunda bana ulaşıyor.

sıradaki bazı misafirlerle konuşuyor.

Başımı salladım. "Evet, ben iyiyim."

Beni iten ve çığlık atarak kaldırımından aşağı koşan çılgın evsiz adamın Kent olduğunu fark ettiğini sanmıyorum ama bundan bahsetmek istemiyorum. Büyük etkinliğimin olduğu gün Kent'in organlarının kaldırıma saçılmasıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum.

Bee'ye gülümsedim. "Pekâlâ, hadi şu işi başlatalım." Kapıları açıyorum, ışıkları yakıyorum ve insanları içeri girmeye çağırıyorum.

"Günaydın," diyor Bialar tezgâhtan, omzuna bir bez parçası atıp bana doğru yürürken.

Bee onun elini sıkar ve ön bankoda yerini alarak etkinlik için insanları kontrol eder.

"Nasıl görünüyor?" Bailar'a ellerimi birbirine vurarak ve bir ayağımdan diğerine dengede durarak soruyorum.

Başını sallıyor ve kanatları arkasında çırpınıyor. "Dün gece sen gitmeden önce harika görünüyordu. Tek yaptığım arka köşedeki nergisleri ilaçlamaktı. Şimdi canlanıp çiçek açıyorlar."

Rahatlayarak iç çektim ve ona sarıldım. "Teşekkürler, Bailar. Siz olmasanız ben ne yapardım?"

Çok dokunaklı bir adam değil ve tutuşumun altında garip bir şekilde sertleşiyor. Kıkırdıyorum ve onu rahat bırakıyorum.

"Pekala, yarın görüşürüz."

"Etkinlik için kalmak istemiyor musun?" diye sordum. "Herkesin senin, Bane'in ve Bee'nin bu bahçenin hayata geçirilmesine ne kadar yardımcı olduğunuzu bilmesini isterim."

Ellerini oynatarak tavana bakıyor. "Hayır, aslında gitmem gereken bir yer var."

Genelde planlarını sorgulamam; beni ilgilendirmez ama rahatsız duruşundan kendimi alamıyorum. "Pekâlâ, bana nereye gittiğini söyle. Eğer söylemezsen, nasıl olsa burnumu sokup öğrenirim."

"Benim, uhh, bir randevum var." Yere bakıyor, sarı yanakları kızarıyor.

"Bir randevu!" Ayağa fırlayarak bağıyorum. "Aman Tanrım, onunla nerede tanıştın!"

"Şşşt, biraz sessiz olur musun? Bu benim ilk randevum ve şimdiden gerginim. Onunla insan dişiler ve Koloni erkekleri için Bumbles adlı bir arkadaşlık uygulamasında tanıştım."

"Bu çok heyecan verici! Seni çok sevecek. Eminim kadınlardan gelen isteklerle dolup taşmışsındır. Tek duyabildiğim, her kadının bir Koloni Erkeği için ne kadar ölebileceği."

"Biliyorum, bu yüzden gerginim. Beni ben olduğum için seven birini istiyorum, güçlü polenlerim yüzünden değil. Senin ve Baryx'in sahip olduğu şeyi istiyorum."

Kalbim yumuşuyor ve elimi omzuna koyuyorum. "Biliyorum, Bailar. Bulacaksın, güven bana. Ama ilk adım bir randevuya çıkmak ve kendini ortaya koymak. Sadece eğlen."

Başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Gitsem iyi olacak."

"Güle güle, her şey için teşekkürler! Bu gece Bee'ye mutlaka mesaj at ve nasıl geçtiğini anlat! Tüm detayları istiyorum."

Gülümseyerek başını sallıyor ve etkinliğe giren kalabalığın arasından süzülerek ilerliyor.

İnsan kalabalığını görünce içimdeki aciliyet hissi yeniden depreşiyor. Bee'nin insanları içeri almasına yardım etmek için tezgâha doğru ilerliyorum.

Bane birkaç dakika içinde içeri girdi ve tezgahdaki yerimizi aldı.

Bee beni bahçeye açılan kapılara doğru çekerek, "Gidip dışarıda işler nasıl gidiyor bir bakalım," diyor.

Gün ışığına çıkıyoruz, kameralar tıkırdıyor ve etrafımızda klasik müzik çalıyor. Bailar haklıydı. Gerçekten de dünkü gibi görünüyor, ama sergileri gezen insanlarla dolu patika yolları görmek her şeyi çok daha gerçek hissettiriyor. Sanki ayçiçeği bahçesinin ortasına yerleştirilmiş şakayık tavşanını ya da her katmanında yüzen zambaklar ve dibinde su sıçratan yavru ördekler bulunan altı ayak yüksekliğindeki su fiskiyesini ilk kez fark ediyorum. Burası tam bir çiçek harikalar diyarı ve kendimi Willy Wonka'nın çiçek versiyonu gibi hissediyorum.

"Harika görünüyor," diyorum etrafımdaki hayata hayretle bakarken.

Bee beni kollarıyla sarıyor ve alnımdan öpüyor. "Hepsi senin."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Sen ve arkadaşlarının döllerі olmasaydı burası bir avuç ölü daldan ibaret olurdu. İşime hayat veren sensin. Dünyamın her yönüne hayat getirdin." Göbeğimi ovuyorum, ona bakıyorum ve gözlerinde yüzen aşkı izliyorum.

"Hayatımdaki iyi olan her şeyi veren sensin. Sen benim hayatımsın," diyor dudaklarımı dudaklarıyla yakalamadan ve kıcımı avuçlamadan önce.

Dillerimiz aramızda kayboluyor ve kendimi bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyorum. Ta ki ben geri çekilip Bee'nin bizi gökyüzüne uçurduğunu fark edene kadar.

Bahçeme bakıyorum, hayatla uğulduyor, kalbim o kadar dolu ki içime düşeceğinden eminim.

Hayatım hayal edebileceğim her şeyden daha iyi ve hepsi bir arıyı becermek istediğim için. Kimin aklına gelirdi ki?

Thanks for Reading!

Okuduğunuz için teŖekkürler! *Kötü Arı Davranışı'nı* beğendiyseniz: *Bir Polinatör Aşk Hikayesi* kitabını beğendiyseniz, lütfen [Amazon](#) ve [Goodreads](#)'e yorum bırakmayı unutmayın.

G.M. Fairy'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Diğer kitaplarına göz atın...

[Benim Yapay Zekam: Bir Robot Neden -Aşk Hikayesini Seçin](#)

Sosyal medya yıldızı Azzy, kırmızı halılı bir ödöl töreninde herkesin önünde panik atak geçirince, en yakın arkadaşı ona bir Andro Corp. Bodyguard sipariş eder. Robot koruması teslim edildiğinde Azzy, Model REM082'nin hayallerindeki erkek olduğunu çabucak fark eder. Remmy, Azzy'nin ona taktığı isimle, gittikçe daha duyarlı hale geldikçe ve onu memnun etmek için ne gerekiyorsa yaptıkça işler kızışmaya başlar.

[Batalıklığuma Gir: Bir Ogre Aşk Hikayesi](#)

1. Kitap: Liona, dev Beck'in tuzağına düşüp onun tutsağı olduğunda kaçmaya kararlıdır. Ancak ikilinin arasında bir şeylerin ısınmaya başlaması uzun sürmez. Beck onu korumaya çalışırken, Liona da vücudunun devasa yeşil canavara verdiği tepkiye engel olamıyor. Tutsak ve tutsak eden arasındaki çizgiler bulanıklaşır ve tutku, ikisinin de söndüremeyeceği şiddetli bir ateşe dönüşür.

[Batalıklığımda Kal: Sonsuza Kadar Mutlu Bir Ogre](#)

2. Kitap: Batalıklıktaki hayat Liona ve Beck için daha iyi olamazdı. Ta ki Beck, Liona'yı yarım kalmış bir işle yüzleşmek zorunda bırakacak büyük bir soru sorana kadar. Liona Los Angeles'a geri döner ama Beck bu sefer çok geride değildir.

Büyücü Winston'ın yardımı sayesinde bir deve daha az benziyor. Beck'in Liona'nın sonsuza dek bataklığında kalmasını sağlaması için büyü yeterli olacak mı?

Büyüleyici Baştan Çıkarma: Bir Büyücü Aşk Hikayesi

3. Kitap ve Tek Başına: Büyücü Winston bir sihir ustasıdır ama aşka yabancıdır. Sihirli topluluğun gizli dünyasında dolu dolu bir hayat yaşamıştır ama tam olarak bağlanmayı imkânsız kılan bir durumla yaşamaktadır. Yetişkinlere yönelik bir büyü kulübü olan Happily Ever Endings'in yöneticisi olarak hayatından memnundur, ta ki benzer bir durumdan muzdarip genç bir kadın olan Marigold'la tanışana kadar ve bu durumla başa çıkmak için onun yardımına ihtiyacı vardır. Winston onunla arasında anında bir bağ hisseder ama asla birlikte olamayacaklarını da bilmektedir. Korkularının üstesinden gelip onun mutluluğu bulmasına yardım edebilecek midir? Yoksa ikisine de musallat olan lanet yüzünden onu kaybedecek midir? Sihir ve gizemle dolu bu büyüleyici romantizmde bunu öğrenin.

G.M. Fairy ile ilgili her şeyden haberdar olun!

